

ΕΡΕΘΙΣΜΟΣ

ΕΤΟΣ 14^{ον}
ΑΡΙΘ. 688

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ

Νεοελληνική λογοτεχνία

ΑΠΟΨΕ...

‘Απόψε, μέσ’ στην κρύα του χινόπωρου
αγκάλη του, αναπόλησα έσένα.
τά μάτια σου λαχτάρησα, τὰ χείλια σου,
τὰ ρόδινα, τὰ τόσο αγαπημένα....

Νὰ σ’ αγκαλιάσω, νὰ σὲ σφίξω μέσ’ στὰ
(στήθια μου,
ανάλαφρα, γλυκά, έρωτευμένα,
νὰ δώ νὰ κλεισύν τὰ μάτια σου, μικρού-
(λα μου,
στού ύπνου τὸ χαμὸ όνειροπαρμένα....

Κι’ αιώνια σὲ μιὰ τέτοια θαλάσῳ
τὸ σώμα μου τὸ κρύο νὰ θερμάνω,
τὴν νύχτα αὐτὴ τοῦ ‘Οχτώβρη τὴν ὑγρὴ
τέτοια απόψε έπόθησα στιγμή,
στὴν θλίψη μου, στὸν πόνο μου άπάνω...

(Αἶγινα) ΓΕΩΡΓ. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Στὸν κήπο μὲ τ’ αγióκλημα καὶ μὲ τὰ
(γιασεμιά
κάτου άπ’ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ περ-
(νοῦσε ἡ σιὰ σου
Κι’ οἱ λουλουδέινες του γωνίες ξεχύναν
(καθεμιά
μοσκοβολάδες ξεχώρες ποῦχαν τὴν εὐω-
(διά σου...

‘Ανατριχίλασαν οἱ πρασιές στὴ βραδυ-
(νὴ δροσιά...
ὁ γκιώνης άκουγότανε στὸ μακρινὸ
(δρολάτι...
λιγοθυμάγαν οἱ αἰσθησεις.... έτρεμε ἡ
(φυλλωσιά
Κι’ ἐγὼ μάταια λαχτάριζα τὴν ἰδιότη
(σου άγάπη...

ΓΕΩΡΓ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

ΠΟΥ ΜΟΥΧΕΙΣ ΣΤΕΙΛΕΙ...

Τὰ γιασεμιά ποὺ μοῦχεις στείλει
μέσα στὸ γράμμα σου κλεισμένα
έτσι ὥπως τάφερα στὰ χεῖλη
μοῦ θύμισαν τὰ περασμένα.

Τὰ γιασεμιά ποὺ μοῦχεις στείλει,
έτσι νοπὰ καὶ μαραμένα
νάσαν άπ’ τὴ δροσιά τῆς νύχτας
ἢ μὲ τὰ δάκρυα σου βρεγμένα;

Μὰ ὅταν τὰ εῳτήσα γιὰ σένα
στὴν εὐωδιά τους, νὰ μοῦ ποῖνε
τὰ δύο σου μάτια άν μ’ άγαποῦνε,
μοῦπαν χωρίς νὰ μὲ κυττάξουν
—ίσως γιατί’ ἦσαν δακρυσμένα—
«Τώρα ποὺ λείπεις πὰ στὰ ξένα....».

ΝΙΚΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ΣΤΗ ΘΥΜΗΣΗ ΣΟΥ

Τώρα ποὺ έφυγα καὶ δὲν μὲ βλέπεις.
Τώρα π’ ὁ ξένος έγινε σ’ αλήθεια ξέ-
νος παντοεινός.

Τώρα ποὺ σύρθηκε ἡ γραμμὴ τοῦ χωρι-
σμοῦ κι’ εἶναι τὸ μάκρος τῆς πολὺ κι’
άκομη θὰ τεντώσῃ — ποῖος ξέρει πόσο...

Ναί, τώρα λίγες άράδες στὸ χαρτί ά-
ξίζουν πὺδ πολὺ άπ’ ὅσα σοῦψαλα στ’
αὐτὶ μὲ τὴν πνοή μου ἡ στάγγραφα ὅταν
βρισκόμουν σιμά σου.

Μέσ’ άπ’ τῆς θύμησῆς σου τὸ θαμπὸ
φῶς σάν θὰ προβάλλω — άν ἴσως πο-
τέ... — θὰ μ’ άντικρύξῃς μὲ μιὰ φλογέρα
τραγουδιότη.

Μὲ τῆς ψυχῆς τὴν αἰσθησι θ’ άκοῦς
λυπητερό καὶ σέριτιο τραγουδί, ποὺ θὰ
λαλή κάποιο μου πόθο άνεκπλήρωτο.

Καὶ θάσαι σὺ ποὺ θὰ τ’ άκοῦς καὶ θὰ
μαὶ ἐγὼ ἐκείνος ποὺ θὰ σοῦ τραγουδᾷ...

Κι’ άν ἴσως κάποτε — μπορεί — καὶ
ξαναναμωθοῦμε στὴν πολυδαίδαλη ζωῇ,
τότε ποὺ θάσαι—ποῖος τὸ ξέρει; — ἴσως
καὶ μάννα άκόμη κι’ ἐγὼ θαρρεστημένος
στρατοκόπος, κάποια χαρὰ τῆς περασμέ-
νης νεότης θὰ νοιώσουμε κι’ οἱ δύο στ’

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΑΚΟ

‘Υπῆρξαν τύχες τραγικὲς καὶ πόρρες
ὁδύνων καὶ σκληρὲς θανατηφόρες
γραμμένες μ’ αἶμα
ποὺ κίνησαν παντοῦ συμπόνιους βλέμμα.
Μὰ σάν τῶν Δώδεκα νησιῶν μεγάλη
δὲ γράφτηκε ἄλλη.

Εἶναι λαοὶ μικροὶ καὶ τιμημένοι
ἀπὸ βαρβάρων πλῆθη νικημένοι
ποὺ τόσα χρόνια
νὰ διώξουν προσπαθοῦν τὴν καταφρόνια.
Μὰ σάν τῶν Δώδεκα νησιῶν τὴν πάλῃ
δὲ γίνθηκε ἄλλη.

‘Υπῆρξαν άρχηγοὶ ποὺ ξῆσαν μόνο
γιὰ ν’ άποκτήσουν τὸν παγκόσμιο θρόνο
μ’ άνανδρους τρόπους
—νὰ διοικήσουν, κτήνη, τοὺς ανθρώπους.
Μὰ σάν τοῦ Ἰταλοῦ τὴν... παραξάλη
δὲ φάνηκε ἄλλη.

‘Υπάρχουν άγριοι, βάρβαροι δεσπότες
τῶν άδυνάτων δήμιοι, δὲν Κιχῶτες
—σωστὰ θηρία—

ποὺ μόλυναν τῆς γῆς τὴν ἱστορία.
Μὰ πὺδ άνανδρη καρδιά άπ’ αὐτῶν
νὰ πάλῃ
δὲν άκούσ’ ἄλλη.

Εἶναι κατακτητὲς σὲ άγριους τόπους
ποὺ πλουτίζουν ταπεινοὺς ανθρώπους
καὶ τοὺς ὑψώνουν,
ὅσοι δὲν ξέρουν μόνο νὰ σκλαβώνουν!...
Μὰ σάν κι’ αὐτοὺς άγράφματοι δασκάλοι
δὲ βρίσκοντ’ ἄλλοι!

Κι’ ὑπάρχουν λευτεριές ψηλές, μεγάλες
ποὺ παίρνονται μ’ ὁδύνες κι’ άγριες πάλες
καὶ λίγα τόξα
καὶ π’ ὁδηγοῦν σ’ άγνή τιμὴ καὶ δόξα.
Μὰ σάν τὴ λευτεριά μας ποὺ προβάλλει
δὲ θάναῖ ἄλλη!

(‘Αθήνα) ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΡΕΛΗΣ
Ρόδιος

ἀντάμαμά μας. Κάτι ποὺ θὰ τὸ θέλαμε
καὶ θάν’ εκπλήρωσῇ του, σάν τάμα τῆς
ζωῆς, προτοῦ στὴ γῇ θαφτοῦμε.

Καὶ τότε, κρατώντας σε άπ’ τὸ χέρι,
σιγανοπνευστάς μες τρεμοῦλα ψυχῆς,
τὴν ὥρα κάποιας δύσης, θὰ στήσουμε τὰ
μάτια ρεμβά στὴν ἀναπόληση, καθὼς τὸ
σοῦρουπο τοῦ βίου θ’ ἀπλώνεται μονιτό.

(Μέγαρο) Π. ΓΕΩΡΓΑΚΑΚΟΣ

Μεταξύ μας

Α. Β. Μυτιλήνην. Τὰ ποιή-
ματά σας δὲν εἶναι δημοσιεύ-
σιμα: ἔχουν τεχνικά λάθη. ‘Αν
λάβουμε ὅμως ὑπ’ ὄψιν τὴν ἡ-
λικία σας, εἶναι ἱκανοποιητι-
κά. ‘Εχουν έμπνευση. Καλλι-
εργήστε τὸ τάλαντό σας καὶ
μιὰ μέρα θὰ γράφετε καλά.—
Βέρεθερον, Πειραιά. Τὰ
ποιήματά σας δὲν εἶναι άπο-
λύτως άρτια, ἰδίως ἀπὸ τε-
χνικῆς απόψεως. ‘Εχουν ὅμως
κάποια ποιητικὴ πνοὴ καὶ γιὰ
νὰ σὰς ἐνθαρρύνωμε θὰ δημο-
σιεύσωμεν τὸ «Γράμμα», άφοῦ
ἀφαιρέσωμεν τὸ τρίτο τετρά-

στιχο, λίγο δυσνόητο. —
Γιὰ ν ν ν Δάκον, Πα-
γκράτι. Δυστυχῶς εἶναι πολὺ
μεγάλο καὶ ὁ χώρος περιορί-
στηκε άκόμη περισσότερο λό-
γω τῶν πολεμικῶν άνωμα-
λιῶν. Συντομέψτε το. Σὰς εὐ-
χαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας
λόγια.— ‘Α ν θ ν ‘Αλλέ-
αν, ‘Ενταῦθα.. Τὰ θέματά
σας πρέπει νάναί τώρα πατρι-
ωτικά κι’ αἰσιόδοξα. ‘Η νέα
γενεὰ δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφέ-
ρεται αὐτὴ τὴν ἱερὴ στιγμή
παρὰ μόνον γιὰ ἓνα πράγμα:
τὴν νίκη τῶν ἐλληνικῶν ὅ-
πλων. Θὰ δημοσιεύθῃ τὸ «Θά-
ρθη». ‘Όσο γιὰ τὴν παράκλη-
σή σας, παρὰ τὴν διάθεσή
μας, εὐρισκόμεθα εἰς άδυνα-
μίαν νὰ τὴν εκπληρώσωμεν.—

Λάμπρ. Ζούνην, ‘Ενταῦ-
θα. Θὰ δημοσιεύθῃ μὲ τὴν
σειρά του.— ‘Ελένην Β.,
‘Ενταῦθα. Τὸ τέλος τοῦ πεζοῦ
σας άκατανόητο, χωρίς άπό-
δοση. Διορθώστε το καὶ στείλ-
τε το πάλι.— Πέτρον, ‘Ι-
ωάννινα. Τὰ θέματά σας δυσ-
τυχῶς εἶναι πολὺ κοινὰ καὶ
χιλιογραφμένα.— Σ τ α ὄ ρ ο ν
Βαρέλην, ‘Ενταῦθα. Θὰ
δημοσιεύθῃ.— Λάκην Κέ-
κησιν, ‘Ιωάννινα. Τὸ σταυ-
ρολεξόν σας ἐλήφθη καὶ παρε-
δόθη εἰς τὸν άρμόδιον συντά-
κτην. Εὐχαριστοῦμεν.— Χρ.
Περεσεμλήν, ‘Ενταῦθα.
Τὸ γράφημό σας ὁμαλό. Προ-
σέξτε τὰ θέματά σας νὰ εἶναι
πὺδ πρωτότυπα. Θὰ δημοσιευ-
θῇ τὸ «Φίλημα».— Κώσταν

Λογοθέτην, ‘Εκάλην. Θὰ
δημοσιεύθῃ.— Μ. Ι. Μ. Π.,
‘Ενταῦθα. Καλὸ, ἀλλὰ πολὺ
μεγάλο. Συντομέψτε το καὶ
στεῖλτε το πάλι.
Καν.— Βά. Θὰ δημοσιευ-
θῇ προσεχῶς.— Ι. Βύσιον,
Αἰτωλικόν. Τὸ γράφημό σας
εἶναι στρωτό. Διαλέξτε ὅμως
ἓνα θέμα λιγώτερο ἐξαντλημέ-
νο καὶ κοινό.— Δ. Π. Νού-
σιαν, Θεσσαλονίκην. Δυσ-
τυχῶς τὰ ποιήματά σας δὲν
εἶναι δημοσιεύσιμα. ‘Η μὲν
«Καμπάνα» κοινὴ ὥς θέμα, τὸ
ἄλλο χωρίς ποιητικὴ πνοή.
‘Εχουμε τὴν ἐντύπωση ἀπὸ
τὸ γράμμα σας, ὅτι στὸ πεζὸ
θὰ εἴχατε μεγαλύτερη ἐπιτυ-
χία. Στεῖλτε μας κάτι. Σὰς
εὐχαριστοῦμε

‘Αθηναϊκά παράξενε

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ

‘Ένα τραπέζι μίς λαϊκῆς ταβέρ-
ας ἔγινεν ἡ ἀναπαράστασις τῆς
τελευταίας ἀγγλοϊταλικῆς ναυμα-
χίας.

‘Ο καπνοπώλης τῆς συνοικίας ποὺ τὰ
ἐκατοστάριε μὲ τὸν συνταξιούχου δάσκαλο
καὶ μ’ ἓνα-δύο ἄλλους συντρόφους τοῦ
κρασίου, εἶχαν συζήτηση πολεμική.
Τὸ χυμένο στὸ τραπέζι κρασί, εἶχε
πάρει μόνο του τὸ σχῆμα τῆς Μεσο-
γείου. Δύο ἢ τρία ἄδεια ἑκατοστάρια
παρίσταναν τὸν ἰταλικὸ στόλο καὶ τὰ
μισογεμάτα ποτήρια παρίσταναν τὸν άγ-
γλικό.

— ‘Ορίστε κύριοι, εἶπεν ὁ καπνοπώ-
λης ἐνθ’ ἑτοπθε-
τοῦσεν ἓνα πιατά-
κι μὲ μαρίδες τυ-
γανητές, στὸ κέν-
τρον. Αὐτὴ εἶνε ἡ
‘Ιταλία... τὸ ὅ-
ποιον ἐδῶ ποὺ ἔ-
χω τὴ μαρίδα εἶ-
νε ὁ ἰταλικὸς ναύ-
σταθμος καὶ ἐδῶ
ποὺ θάζω τὸ ρεπα-
νάκι εἶναι ἡ Νά-
πολη...

Μμ!... ἔκαμαν ὅλοι συγκατανεύον-
τες.

— Τὸ ὅποιον, ὁ ἰταλικὸς στόλος ἐξεκί-
νησεν ἀπὸ τὸν Ναύσταθμο νὰ πάη στὴ
Νάπολη. ‘Ελα ὅμως ποὺ άπ’ ἐξῶ ἦταν ὁ
ἐγγλέζικος στόλος ἑτοίμος, εἶπε κι’ ἑτο-
ποθέτησε τὰ ποτήρια εἰς τάξιν ναυμα-
χίας.

— Τὰ ἑκατοστάρια;
— Συνώμην! Πρωτὰ θὰ παρακαθῇ
ὁ ‘Ιγγλέζος, μεθέπειτα οἱ ἔχθροί. Ξεκί-
νάει λοιπὸν τὸ «Φιόμμε» — αὐτὸ τὸ κα-
τοστάρι δηλαδὴ — νὰ «φουμάρῃ» λίγη
Νάπολη. Τὸν μπανίζουν τὰ ποτήρια καὶ
ὁ ναύαρχος Κάννιγκαν, ποὺ ἦτανε μέσας
σ’ αὐτὸ τὸ ποτήρι, νὰ ποῦμε...

— Στὸ ποτήρι τὸν θάλανε τὸν ναύ-
αρχο;

— ‘Όχι, τὸ ὅποιον δὲν ξέρεις τί λές...

— ‘Εγὼ δὲν ξέρω τί λέω, ποὺ ἔχω
ἀδρεφὸ ὑποκελευστή;

— Σκασιός! Τὸ ὅποιον... ἄφησε γά-
ιω τὸ Ναύσταθμο Μενέλας...

— Παρόν! Εἶναι ἡ δικὴ μου ἡ μα-
ρίδα. ‘Όλοι ἐσεῖς ἐφάγατε.

— Δέ, εἶνε μαρίδα, εἶναι ὁ Ναύσταθμος,
καὶ άν μοῦ φᾶς τὸν Ναύσταθμο, ποὺ θὰ
ὁποχωρήσῃ ὁ ‘Ιταλός;

— Τὸ ἑκατοστάρι;

— Μάλιστα.

— ‘Απλούστατα, ‘Ο ‘Ιταλός θὰ πάη
μὲ ἐνισχύσεις...

Καὶ πιάνοντας τὸ κατοστάρι, τὸ ἔτσι-
νε πρὸς τὸν ταβερνιάρη, λέγοντας:

— Βάλε μπάρμπα Θωμὰ λίγη ἐνί-
σχυση ἐδῶ μέσα!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΑ'. Αρθ. 688

ΤΕΤΑΡΤΗ, 4 Δεκεμβρίου 1940

ΑΡΑΧ. 6

Ελληνική φιλολογία

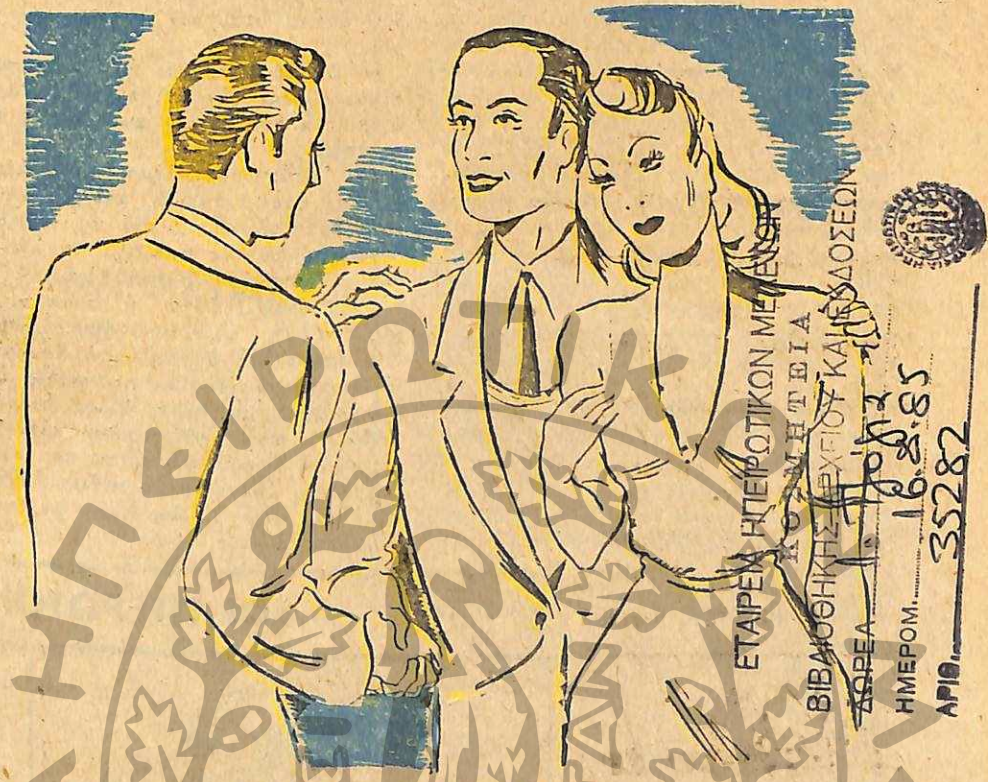
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΩΚΑ

Ενῷ έφευγε έκείνος

ΣΚΕΨΗ πὼς ἡ Φλόρα ἦταν
τέσσαρα χρόνια παντρεμένη
καὶ πὼς ὁ έρωτας ποὺ μπορεῖ
νὰ εἶχε στὸν άντρα τῆς θὰ εἶ-
χε ἐξακριβωθῇ σιγά-σιγά, μὲ τὸν και-
ρὸ, σὲ μιὰ υδόνμη κατάσταση ἀδιαφο-
ρίας, μὲ ἑδῶσε πολλὰς ἐλπίδες ὅτι
θὰ μπορούσα, ἀπὸ φίλος τῆς οικογεν-
είας, νὰ γίνω φίλος τῆς συζύγου.

Δήποτε νὰ ξεχάσω πὼς ὁ Γιώργος ἦ-
ταν φίλος μου. Εἶχα πάντα τὴν ἰδέα
πὼς ὅταν αὐτὰ τὰ δύο αἰσθήματα, ὁ
έρωας καὶ ἡ φιλία, έρθουν ἀντιμέτω-
πα, πάντα ὑπερισχύει τὸ πρῶτο καὶ
τὸ δεύτερο ἀποσύρεται νικημένο καὶ
ἀνίσχυρο, αφήνοντας μόνο λίγες ἰό-
φεις συνειδήσεως, κι’ αὐτὸ ὅταν ἡ
φιλία εἶναι εἰλικρινής...

— Μίμη, σοῦ άφίνω τὴ Φλόρα....

Ἡ Φλόρα ἦταν ὁμορφὴ, ἔξυπνη καὶ
γενετικὴ γυναίκα κι’ ἦσαν βέβαι-
ος πὼς δὲν θάμεινε ἀδιάφορὴ στὸ ἐν-
διαφέρον μου. Αὐτὴ ἡ γυναίκα μ’ ἄ-
ρεσε πολὺ. ‘Ηταν ἓνας τύπος αἰσθη-
ματικός, ὅπως εἶχα διαπιστώσει, κι’
αὐτὸ θὰ διευκόλυνε ἀρκετὰ τὴν παι-
νὴ ἐπιτυχία μου... Μὲ τίς σκέψεις
αὐτές, εἶχα ἀρχίσει νὰ εἰσπελάω
τὴ γυναίκα τοῦ φίλου μου. Κάθε φο-
ρὰ ποὺ βρισκόμουν στὸ σπίτι τῆς ποὺ
κουβέντιαζα μαζί της, ποὺ ἔβλεπα τὸ
γλυκὸ τῆς χαμόγελο, ἔφευγα πὺδ ἐ-
ρωτευμένος καὶ ἀποφασισμένος ὅπως

εἶναι αλήθεια πὼς ὁ Γιώργος μοῦ
εἶχε τρελὴ ἐμπιστοσύνη. ‘Ομολογῶ
πὼς αὐτὴ ἡ ἐμπιστοσύνη μὲ συγκί-
νοῦσε, ἀλλὰ δὲν μ’ ἔκανε νὰ παρα-
τηθῶ ἀπὸ τὸ σκοπὸ μου. Χίλια δυὸ
ἐλαφρυντικά εἶχα γιὰ νὰ δικαιω-
λογήσω τὸν εαυτό μου. Καὶ τὸ πὺδ ἱ-
σχυρὸ ἐλαφρυντικὸ ποὺ εἶχα ἀνακα-
λύψει ἦταν, ὅτι ἐπὶ τέλους δὲν θάκα-
να κανένα ἐγκλημα: ἀπλῶς ἡ Φλόρα
θὰ γινόταν μαζί μου εὐτυχισμένη...
Φαίνεται, πὼς κι’ ἐκείνη δὲν σκο-
πῶταν πολὺ διαφορετικά. Δὲν θάλα-
νὰ πὺδ περνοῦσε κακὴ ζωὴ μὲ τὸν

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΤΕΩΡΩΝ
ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΚΗΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΡΕΠΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.2.85
ΑΡΙΘ. 35282

Γιώργο. "Ομως αυτό δεν είναι πάντα αρκετό για να κρατήσει μια γυναίκα αιώνια αφοσιωμένη σ' έναν άντρα, απλώς και μόνο επειδή δεν της κάνει κακή ζωή. Η Φλώρα είχε καταλάβει τα αισθήματα που είχε απέναντί της και με τον τρόπο της έδειχνε πως είχε αρχίσει να τα συμερίζεται κι' εκείνη. Σιγα-σιγα, δημιουργήθηκε μεταξύ τους η τρυφερή και ακαθόριστη εκείνη σχέση, που προηγείται πάντα από τη στιγμή που δύο άνθρωποι θα πέσουν στην αγκαλιά ο ένας του άλλου.

Είχα γίνει ο αποκλειστικός άνθρωπος του σπιτιού κι' ο απαραίτητος σύντροφος του ζεύγους. Βγαίναμε μαζί έξω. Πηγαίναμε κι' οι τρεις στο θέατρο, στο σινεμά, στα κέντρα. Έγώ, εκείνος, κι' εκείνη. "Ένα βράδυ της είπα:

— "Ο κόσμος που μας ξέρει και που μας βλέπει μαζί χωρίς αμοιβολία θα φαντάζεται πως αποτελούμε ένα ιδανικό τρίγωνο.

— Εκείνη γέλασε κι' απάντησε:

— "Ας φαντάζεται ό,τι θέλει...

Και η ιστορία τραβούσε κανονικά το δρόμο της. Δεν έβιαζα τα πράγματα, όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί πάντα με συγκινεί αυτή η αισθηματική περίοδος που αποτελεί τον πρόλογο του έρωτος...

Σ' έλο αυτό το διάστημα προσπαθούσα ν' αλλαφρώσω τον έαυτό μου κι' από τους τελευταίους διαταγμούς που μου γεννούσε η μεγάλη φιλία μου με το Γιώργο. Κατά βάθος θέλεια αισθανόμουν μια λύπη γι' αυτό το νέο, που ήταν λίγα χρόνια νεότερος από μένα και είχε για τον κόσμο και τους ανθρώπους ιδέες καλύτερες από αυτές που άβριζα. Ζητούσα προκαταβολικώς δικαιολογίες απέναντι του έαυτού μου. Και στο τέλος κατέληξα στο συμπέρασμα πως, αφού θάβαζα κάθε προσπάθεια για να μην το μάθει ούτε να το περάσει η παραμικρή υποψία για μένα, το πράγμα θα ήταν σαν να μην είχε γίνει... Κι' έτσι πήρα την απόφαση να θάλω ένα τέλος στον πρόλογο και ν' αρχίσω το πρώτο κεφάλαιο της έρωτός μου ιστορίας με την Φλώρα. Αυτή την στιγμή την περιμενε κι' εκείνη. Τά λόγια της, το βλέμμα της, όλη η στάση της απέναντί μου, έδειχναν πόσο τη πε-

να μετά το άλλο, άγουροζυπημένα πρόσωπα έδωσαν στο παραθύρο, κόσμος κατέβαινε στις πόρτες και κουδούνιζε. Σε λίγο τα ραδιόφωνα έμειλσαν: "Ήταν ο πόλεμος...

Στην αρχή μου φάνηκε σαν άπιστευτο. Γιατί πρέπει να παραδεχθώ κανείς πως δεν είναι τόσο συνηθισμένο πράγμα στην ζωή του ανθρώπου, να κοιμάται το βράδυ με τα πόδια γλυκά και ειρηνικά όνειρα και το πρωί να τον ξυπνή ο πόλεμος...

Έπειτα ήρθαν οι εφημερίδες: Το διάγραμμα της επιστρατεύσεως. Έπαιρναν αρκετές ηλιθιές... "Ως τριάντα χρόνων. Είμαι λίγα χρόνια μεγαλύτερος από τα τριάντα. Για την ώρα, λοιπόν, δεν χρειάζομαι... "Αλλά ο Γιώργος; Κατά τις έντονα ήμουν στο σπίτι του. Είδα τον Γιώργο γεμάτο χαρά: "Ετοιμάζε μια βαλίτσουλα με μερικά πρόχειρα πραγματάκια.

— Πάω στρατιώτης, μου είπε με μάτια που έλαμπαν από ικανοποίηση.

— Και το λές σαν να πρόκειται να πās σε γάμο!

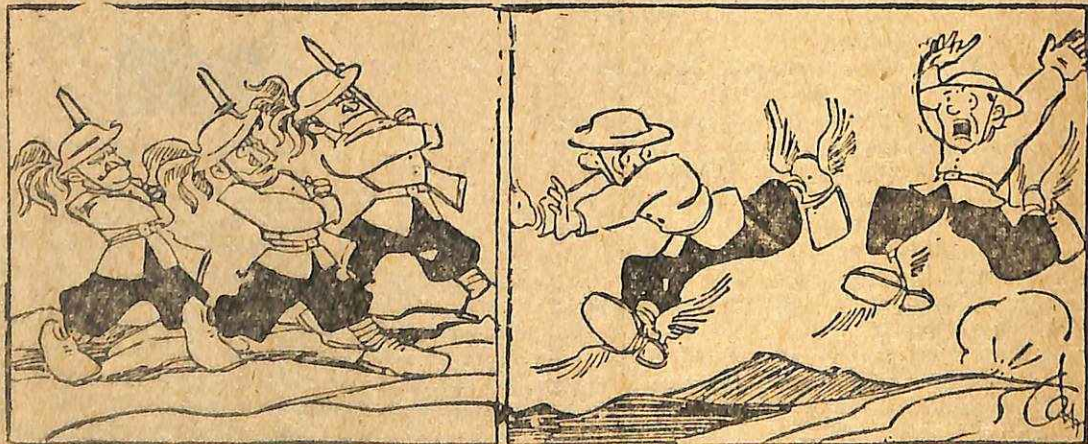
— Νά σου πω Μίμη! Έχω την ιδέα πως είναι ντροπή για έναν άντρα να φτάσει στα γεράματα χωρίς να έχει πείσει έναν πόλεμο. Χωρίς να έχει προσφέρει κι' αυτός τη μικρή συμβολή του για να κερδίσει τον τίτλο του ανθρώπου που κερδίζει αυτή τη ζωή με το σπαθί του. Κι' έπειτα υπάρχουν πόλεμοι και πόλεμοι.

— Δηλαδή; ρώτησε η Φλώρα που με πίκρα έβλεπε τον άντρα της να ετοιμάζεται για το ξαφνικό αυτό κι' επικίνδυνο ταξίδι.

— Υπάρχουν πόλεμοι που πάει κανείς με βαριά καρδιά, και πόλεμοι που πάει τραγουδώντας... και με τέτοιο ενθουσιασμό, σαν να πρόκειται να λάβει μέρος σε πανηγύρι. "Οπως αυτός...

Είδα έναν Γιώργο αλλοιωτικό, που για πρώτη φορά μου αποκαλυπτόταν. Δεν ήταν πια ο ήρεμος, ο ήσυχος, ο άνθρωπος χωρίς εξάρσεις, χωρίς ενθουσιασμούς, χωρίς νεύρα. Τώρα ήταν ένας άνθρωπος που νόμιζε πως κάποιο μυστηριώδες κουμπί του είχαν πατήσει και το έβγαζε επάνω κρυμμένες δυνάμεις, που ίσως ούτε ο ίδιος δεν φανταζόταν την ύπαρξή τους.

ΟΙ ΠΤΕΡΩΤΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ιστορία χωρίς λόγια

(Του κ. Φωκ. Δημητριάδη στα «Αθηναϊκά Νέα»)

Κι' ένα πρωί ξύπνησα απότομα στις πέντε. Ήταν οι σειρήνες, που ξύπνησαν όλη την Αθήνα, για πρώτη φορά, τόσο πρωί. Άνοιξα το παράθυρο. Το ίδιο ήταν κι' οι άλλοι στο δρόμο. Τα παράθυρα άνοιγαν το έ-

— Κι' εσύ; με ρώτησε σε μια στιγμή.

— Έγώ για την ώρα δεν θά σε ακολουθήσω. Πρέπει να πάρουν ακόμα έξη ηλικίες για ναρθή κι' η δική μου ή σερβάν να σε ακολουθήσω...

— Είμαι βέβαιος πως δεν θά χρειασθής.

— Δεν ξέρω. Πάντως, σε ζηλεύω κατά βάθος...

Κι' ήταν αλήθεια πως αισθανόμουν ένα είδος ζηλίας για την τύχη αυτού του ανθρώπου. Εκείνος θά πολεμούσε, με τ' όπλο στο χέρι, άπάνω στα βουνά, για να εξασφαλίσει σε μας εδώ τη ζωή, την ασφάλεια, τη ρουτίνα. Αισθανόμουν τον έαυτό μου μειωμένο απέναντί του. Ήταν η μόνη φορά που έννοιωθα ένα είδος κατωτερότητας απέναντι των άλλων ανθρώπων. Σε λίγο αυτός και οι άλλοι, οι συναδελφοί του, θά περνούσαν τους δρόμους φεύγοντας για πάνω, μέσα στον ενθουσιασμό και στα χειροκροτήματα του πλήθους που θά ήταν συγκεντρωμένο στα πεζοδρόμια. "Ο κόσμος θά τους κυτούσε με καμάρι, με δάκρυα συγκινήσεως στα μάτια, ίσως θά τους έβαζε με λουλούδια... Κι' εμείς θά στεκόμασταν στα πεζοδρόμια, θά τους κυτούσαμε να φεύγουν κι' ύστερα θά γυρίζαμε στα σπίτια μας, στις δουλειές μας και κατόπιν στα μαλακά μας κρεβάτια...

Η βαλίτσουλα ήταν έτοιμη. "Ο Γιώργος άφησε τις τελευταίες παραγγελίες στη γυναίκα του.

— Και τώρα σās αφήνω, είπε.

Πήρε τη Φλώρα στην αγκαλιά του και τη φίλησε πολλές φορές. "Εξήσα αυτή τη σκηνή του χωρισμού δύο ανθρώπων που δεν ξέρουν αν θά ξαναδιδή ο ένας τον άλλον. "Επειτα αγκάλιασε μένα.

— Μίμη, είπε, ξέρεις πόση έμπιστοσύνη σου έχω. Είμαι ο μόνος μου φίλος. Σου αφήνω τη Φλώρα και φεύγω. Δεν ξέρω πόσον καιρό θά λείπω. Μά όσο κι' αν λείπω θάμαι ήσυχος, γιατί θά ξέρω πως θάσαι κοντά της.

Με κύταξε με τα γαλανά του μάτια που ήταν γεμάτα ειλικρίνεια και είπε:

— Μοι το υπόσχεσαι;

— Ναι Γιώργο! απάντησα. Σου το υπόσχομαι!

Κι' έφυγε.

Λίγες ώρες αργότερα η Φλώρα ζήτησε να πάμε στο στάδιο.

— Μπορεί να τον δούμε, είπε.

Και πήγαμε. Περνούσαν τμήματα στρατιωτών που έφευγαν με το γέλιο στα χείλη και τη χαρά στα μάτια. "Η Φλώρα κι' εγώ εφάγναμε τα πρόσωπα των στρατιωτών, για ν' ανακαλύψουμε τον Γιώργο. Περνούσαν, περνούσαν, περνούσαν... Σε μια στιγμή, η Φλώρα έφωναζε:

— Νά τος!

Και ήταν εκείνος. Άγνωριστος, με την καινούργια του στολή και τ' όπλο στον ώμο.

— Γιώργο! Γιώργο! φώναξα.

Εγύρισε, μάς είδε, μάς χαϊρέθηκε μ' ένα χαμόγελο... και πέρασε... Στο βλέμμα του, που για λίγα δευτερόλεπτα διασταυρώθηκε με το δικό μου, μου φάνηκε πως διάβασε και πάλι τα λόγια που μου είχε πη το πρωί:

— Είμαι ο μόνος μου φίλος. Σου αφήνω τη Φλώρα και φεύγω. "Όσο κι' αν λείπω θάμαι ήσυχος γιατί ξέρω πως θάσαι κοντά της...

Και το δικό μου βλέμμα του απάντησε και πάλι:

— Σου το υπόσχομαι!

Γυρίσαμε στο σπίτι... Εκείνη ήταν ακόμα συγκινημένη... "Εκλαιγε. Της πήρα το χέρι στο δικό μου, το χαϊδεύα και της είπα:

— Έλα Φλώρα... Δεν κάνει να κλαίς.

— Θα γυρίσει... Και θά γυρίσει έτσι, που θάσαι περήφανη και γι' αυτόν και γι' εμένα που είσαι γυναίκα του...

Κοιτάξα το χέρι της στο δικό μου, σιγά... Μά το σείετο αυτό δεν ήταν σαν κι' εκείνο της Άλλης βραδυάς. Ήταν ένα σείετο νεύμα, ήδηλο, άβυσσος, που συνέκρινε ένα αίσθημα τόσο μεγάλο, τόσο εύγενικό που έβγαζε κι' έβγαζε νιά πάντα, και στους δύο μας, κάθε άλλη σκέψη.

Αντίσέ ημες έβγαζε ένας στρατιώτης με τ' όπλο στο χέρι...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Το ξυπνο και κυτά

"Ο ύποψιος ένοικιαστής: Και είνε αλλό το διαμέρισμα;

"Η ιδιοκτήτρια: Θανάσιμο! Τέσσερα κομμάτια, με όλα τα κομφορ και με μουσική.

— Με μουσική, είπατε;

— Μάλιστα! Στο απέναντι σπίτι έχουν ραδιόφωνο....

"Ενας κυνηγός, γυρίζοντας χωρίς να σιγήσει τίποτε, αγόρασε ένα λαγό, ο οποίος όμως ήταν κομμάτι... μπαγιάτικος. "Η γυναίκα του τον έκύταξε, τον έμυρσε και του είπε:

— Άγαπητέ μου, έκαμες πολύ καλά να σκοτώσεις αυτό το λαγό σήμερα. Γιατί σε λίγο θά... χαλούσε.

— Καλό είναι το σπίτι. Αλλά αυτό το πυριτιδοποιείο που είναι δίπλα του;

— Μην ανησυχείτε, κύριε. Κάποτε το πυριτιδοποιείο θά ανατινχθεί στον αέρα κι' έτσι θά γλυτώσετε από τη γειτονιά του....

ΙΤΑΛΙΚΑ

Ένα έρρα τσαρούχια

Τα τσαρουχάδικα στο Μοναστηράκι και στην οδό Πανδρόσου ύφιστανται μυστηριώδεις... επιδρομές από Άγγλους στρατιωτικούς, οι οποίοι αγοράζουν τοίς μετρητοίς όσα τσαρούχια βρουν διαθέσιμα και τα παραλαμβάνουν μαζί των.

Προχθές σ' ένα μαγαζί της περιοχής εκείνης, τα απομείναντα τσαρούχια ήταν τόσο λίγα, ώστε ο τελευταίος Άγγλος που προσήλθε να τ' αγοράσει, έζητησε — τη μεσολαβήσει — ένδς παρατυχόντος άγγλομαθούς — να... του τα κόψουν πρώτα εγκαρσίως, σε δύο κομμάτια το καθένα!

— Μα τί τα θέλετε;... ρώτησε, στο τέλος, ο άγγλομαθός. Για σουβενίρ τα παίρνετε;

— Νόου, σέρ! Είμαστε αεροπόροι και όταν μάς τελειώνουν οι βόμβες, ρίχνουμε από αυτά στους Ιταλούς. Θα τα βλέπουν και θά φεύγουν!...

Και, έτσι, διειλευκάνθη το... μυστήριο του Μοναστηρακιού.

Το αλληλοφάγωμα

Τώρα που οι Ιταλοί άρχισαν να τρώγαντα μεταξύ των και να έπιρρίπτουν ό ένας στον άλλο τις εθύνες για το κατάντημά των, είναι πολύ επίκαιρος ένας χαρακτηριστικός στίχος του Σουρή.

Έγραφε λοιπόν ο «Ρωμής»:

Αυτούς, που δίκαια λαών καταπατούν (βαρβάρους)

χωρίς να τήχουν βάρος, νόμων αγράπτων και γραπτών θά τους (τρομάξ) η Νίκη και μόνον των θά φαγωθούν, αν δεν τους (φάν οι λύκοι!....

Χάριν των λύκων, πρέπει να ελπίζωμεν ότι θά προλάβουν και αυτοί να φάγουν μερικούς!...

Ανέκδοτο

Στα αλβανοελληνικά σύνορα, πολύ πρδ του πολέμου. Από τα συνοριακά φυλάκια δύο στρατιώτες έχουν συναντηθή και μιλούν. Κάνει κρύο, έχει αναφθή με φρέγαν κάποια φωτιά:

— Για να περνά η ώρα, να θάλωμε στοίχημα....

— Τι;

— Ποίος από τους δύο θά πη το πιο άπιστευτο πράγμα.

— Ένα τάλληρο...

— Πήγε.

"Ο Ιταλός άρχίζει:

— Μια φορά κι' έναν καιρό ένας Ιταλός, τίμιος άνθρωπος....

"Ο Έλληνας βγάζει το τάλληρο:

— Έχασα!

Διόλογος

"Η Ιταλία κλονίζεται:

— Και ο φασισμός...

— Έγινε σε ισμός.

Ατυρικός στίχος

ΡΕΚΟΡ

Γενναιότατοι Φρατέλλοι,

σύγχρονοι έσείς Ρωμαίοι:

ποιός μπορεί να σās προλάβη

όταν φεύγετε δρομαίοι!

Πίσω από τους στρατηγούς σας

τρέχετ' όλοι σας σαν βώδια

και τα κοροόφτερά σας

γίνονται, φτερά στα πόδια!

"Ο στρατός σας ο γενναίος

έχει πάρει δρόμο μαύρον

και ιδρώτας από τον τρόμο

παγερός τον περιλούει.

Μεραρχίες των Άλπινι...

Μεραρχίες των Κενταύρων

ίναντε στην Άλβανία

όλες «Μεραρχίες Δούη!»

ΣΚΙΨΣ

"Ο στρατός μας με την νίκη

θά βαδίξη μέχρι τέλους

και στην θάλασσα θά ρίξη

τους άνόητους Φρατέλλους,

που νομίζαν πως θά μπουνε

στην Έλλάδα τροπαιούχοι

ίσως γιατί δεν τδ ξέραν

το Έλληνικό τσαρούχι.

Τώρα έμως έννοιησαν

οι Φρατέλλοι ως εικάζω,

πόσο ήτανε μεγάλο

το ιταλικό το κάζο.

Δεν ζητάνε πια νά μπουνε

στην Έλλάδα μ' εύκολία

Τώρα σκέπτονται μονάχα

πως θά μπουν... στην Ιταλία!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

"Ο πρώην άρχιστράτηγος

των Ιταλών ο Πράσκα

που οι τσολιάδες τούκαναν

τόσα μεγάλα φιάσκα,

με τρόπον λίαν ύποπτον

και άσχετα μυστήριον,

γράφουν, πως απέδημησεν

ο φουκαρής εις Κύριον.

Το πάθημά του τρομερά

τον πείραζεν, ως τόνισε,

τον πήρε το φιλότιμο

κι' άμείσως αυτοκτόνησε.

Κι' όλος ο κόσμος έκαμε

μια σκέψη άσφαλώς:

— Άφού είχε φιλότιμο

δεν θύταν Ιταλός!

ΑΛΣ

ΕΟΡΤΕΣ

Έρωτήθηκν ο Τσώρτσιλ

αν θά γίνη άναχωρή

τις γιορτές των Χριστουγέννων

και απήντησεν: Ουχι!

Άλλ' εγώ σ' αυτή τη στήλη

θά έκφοάσω την εύχή

να δοθή στους Ιταλιάνους

μια μικρή άναχωρή

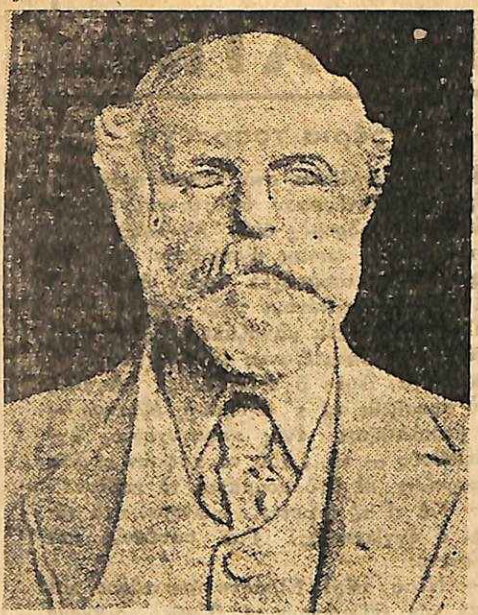
μόνο των Θεοφανείων

την ήμέραν των ύδάτων

να μπουρέσουν να γιορτάσουν

στης... Αδριατικής τον πάτον.

ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΜΑΒΙΛΗΣ ὁ ἥρωας ποιητής

μισε ἄφοβα γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ τῶν ἀδελφῶν, γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ τοῦ στοχασμοῦ, γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς γλώσσας. Καὶ γι' αὐτὰ πολέμησε τέλειωσε τὴν πρόσκαιρή του ζωὴ. Καὶ πολέμησε πάντα ἡρωϊκά καὶ γιὰ τὰ δύο.

Μὲ τοὺς κατοπινούς του ἀγῶνες, γιὰ τὴν ἐθνική μας γλῶσσα.

Μὲ τοὺς ἀπελευθερωτικούς του ἀγῶνες στὴν ἐπανάστασι τῆς Κρήτης τὸ 1896 καὶ στὴν "Ἡπειρο τὸ 1897.

Καὶ, τέλος, μὲ τὸν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα του καὶ τὸ θάνατό του στὴν "Ἡπειρο.

"Ελευθερίᾳ γιὰ σένα ζω, γιὰ σὲ μόνο πα- (λεῦω.

Καὶ ἂν εἰς τὸν κόσμῳ δὲ σὲ βρῶ, ἄλλοῦ (θὰ σὲ γυρεύω).

Εἶχε γράψει, φοιτητῆς ἀκόμα, τὸ 1879 στὸ Μόναχο.

Εξωριστὸ ἦταν τὸ μεγαλεῖο τῆς μετριοφροσύνης του.

"Όταν κάποιος μιλοῦσε γι' αὐτὸν ἢ γιὰ τὰ ἔργα του, ἐσκυβε κάτω παρθενικά. "Αμα καταλάβαινε πὼς θ' ἀπαγγέλλαν σονέτα του, ἐξηφανίζετο πίσω ἀπὸ κανένα παραπετάσμα ἢ ἀλλοῦ. "Όταν ὁ γλύπτης Πέτρος Ροῦμπος ζήτησε γιὰ χάρη νὰ τοῦ ποζάρῃ γιὰ τὴν προτομή του, ἀρνήθηκε εὐγενικά, μὰ ἀποφασιστικά. Καὶ μονάχα, λίγον καιρὸ πρὶν ξεκίνησῃ γιὰ τ' ἀγῶνιστο ταξίδι, δέχτηκε νὰ ὀδηγηθῇ στὸ ἐργαστήριον τοῦ καλλιτέχνη, στὸν "Αρδηττό.

Τὰ πρῶτα του μαθήματα, ὁ μικρὸς Λορέντζος τὰ πήρε στὸ "Εκπαιδευτήριον «Καποδιστριας» τῆς Κερκύρας. Συνέχισε τὶς σπουδὲς του στὸ Γυμνάσιον τῆς ἰδίας αὐτῆς πόλεως. "Ο καθηγητῆς του μάλιστα, Ρωμανός, τὸν συνέστησε στὴν «Αναγνωστικὴ "Εταιρίᾳ Κερκύρας» τὴν ὁποίαν ὁ ποιητῆς ἀγάπησε κι' ἐξακολούθησε νὰ εἶναι μέλος τῆς ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Κατόπιν, ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιον τῶν "Αθηνῶν κι' ἀφοῦ πήρε τὸ δίπλωμά του, τελείωσε τὶς σπουδὲς του στὴ Γερμανίᾳ, ὅπου φοίτησε 14 χρόνια, ἀπὸ τὸ 1879. "Ο ποιητῆς, σπούδασε πολλὰς ξένες γλώσσας ἀσχολήθηκε δὲ καὶ μὲ τὴν σασκερικὴν. "Υπῆρξε μέλος πολλῶν φοιτητικῶν συλλόγων, ποὺ εἶχαν ὡς σκοπὸ τὴν ἀπόρριψιν ἱσποτικῶν χαρακτήρων καὶ τὴν ἀντοχή στὶς σωματικὰς κακουχίας. "Ἡ γενναία ψυχὴ του εἶχε συνηθίσει στὴν ιδέα τοῦ κινδύνου ἀπὸ τὶς πολλὰς μονομαχίας ποὺ ἔκανε ὁ ποιητῆς. Μὰ ὁ πατριωτισμὸς του καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν "Ελλάδα, πάντα τὸν ἔκανε νὰ δείχνῃ τὴν λατρεία του σ' αὐτὴν μὲ κάθε τρόπο. "Ετσι στὰ 1869 πῆγε στὴν Κρήτη γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα, στὸν πόλεμον δὲ τοῦ 1912 ἐπὶ κεφαλῇς ἀνταρτικῶν σώματων ἔλαβε μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς "Ἡπείρου. Στὴν μά-

χη, λοιπόν, τῶν Πέντε Πηγαδιῶν, πληγώθηκε στὸν βραχίονα. Μὰ ἐξακολούθησε τὴν ἐθνικὴν του δράσιν ἐξω ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης. Μὲ ποιήματα, ἐθνικὰς ὁμιλίας, καὶ γενικά μὲ κάθε τί, ποὺ ἐνόμιζε πὼς θὰ ἐξυπηρετοῦσε τὰ ἐθνικὰ ἱδεώδη. Στὶς ἐκστρατείας ποὺ ἔλαβε μέρος, ὅχι μόνον ἔχυσε τὸ αἷμά του γιὰ τὴν "Ελλάδα μας, ἀλλὰ σὰν πραγματικὸς στρατιώτης, σὰν ἀληθινὸ παιδί τῆς, καὶ τὴν οικονομικὴν του ἀνεξαρτησία θυσίασε. Καὶ μακριὰ ἀπ' τὴν "Ελλάδα τὴν πατρίδα του, τὴν σκεπτόταν καὶ τραγουδοῦσε τὸν ἔρχομό του γιὰ:

Νὰ σοῦ ξαναφιλήσω τ' ἅγιο χῶμα
νὰ ξαναἰδῶ καὶ τὸ δικό σου Μᾶν
ὁμορφὴ μου, καλὴ, γλυκεῖα πατρίδα.

"Ἦταν ἀνίσχυρος, χαρακτήρας ζωηρός. Διψοῦσε διαρκῶς νὰ γνωρίξῃ τὸ ἄγνωστο. Τὸν τραβοῦσε τὸ μυστήριο. Τὸν ἐθελγε ἡ ἀνυπαρξία. "Ο θάνατος τὸν τραβοῦσε πολὺ. Μὰ καὶ τοὺς νεκρούς τοὺς τραγουδοῦσε καὶ στὸ τέλος τοὺς βρῆκε «καλότυχους ποὺ λησμονᾶνε».

ΤΑΜΑ

Κόρη, ἀφράτῃ μὲ στήθειά σὰν τὸ γάλα, μ' ὀλόξανθα μαλλιά σὰν τὸ χρυσάφι μὲ μάγουλα ποὺ ὁ ἔρωτας τὰ βάφει ρόδισμα οὐράνιο ραίνοντας μιὰ στάλα.

Σὰν καὶ σένα δὲν εἶνε πλάσματα ἄλλα, σὲ λαχταρῶ σὰν διψασμένο ἐλάφι καὶ ν' ἀγαπήσω ἢ Μοῖρα μου τὸ γράφει τὰ δύο σου μάτια μαύρα τὰ μεγάλα.

"Εὐὲ εἶσαι ἢ εὐτυχία, ἐσὺ τὸ φῶς μοι πὼς θὰ ἰδῶ στὴ ζωὴ μου τέτοιο θάμα ποτὲ δὲν τὸ ἐφάντασθῃ ὁ λογισμὸς μου

Νὰ μὴ σ' ἀπαρνηθῶ σοῦ κάνω τάμα·
ἔλα, χαρὲς καὶ βάσανα τοῦ κόσμου
χειροπιασμένοι θὰ περνᾶμ' ἀντάμα.

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

Καλότυχτοι οἱ νεκροὶ ποὺ λησμονᾶνε, τὴν πίκρα τῆς ζωῆς, ὄντας βυθίσθῃ ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκολουθήσῃ.

Σὲ λίγο ὁ ποιητῆς σπεύδοντας στὴν φωνὴ τῆς πατρίδας, ζώστηκε πάλι τ' ἄρματα ὡς λοχαγὸς τῶν Γαριβαλδινῶν στὸν πόλεμον τοῦ 1912, καὶ πολέμησε γιὰ τὴν λευτερίᾳ τῆς γλυκεῖας μας "Ελλάδος. Κι' ἐκεῖ στὴν "Ἡπειρο στὰ βουνὰ τοῦ Δρίσκου, πολέμησε ἡρωϊκά. Μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε κατὰστῆθα. Τὸν μεταφέρανε σ' ἕνα ἐρημοκίχλῳ ποὺ τὸ μεταχειρίζονταν γιὰ πρόχειρο νοσοκομεῖο. Κι' ἐκεῖ πηγαίνοντας νὰ βγάλῃ τὸ πρόσωπό του ἐξω γιὰ νὰ ἰδῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν λόχον του καὶ γιὰ νὰ δώσῃ κουράγιο στοὺς ἀνδρείους στρατιώτες του, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα τους, ἕνα ἐχθρικὸ βόλι ὑπῆρξε γιὰ τὸν ποιητὴ ἢ χαριστικὴ βολή.

"Ιστορικὰ ἔμειναν τὰ τελευταῖα του λόγια:

«Ἐπερίμενε πολλὰς τιμὰς ἀπὸ τοῦτον τὸν πόλεμον. "Αλλὰ ὅχι καὶ τὴν τιμὴν νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου γιὰ τὴν "Ελλάδα μου».

Δ. ΨΑΘΑ ὁ εὐγενέστατος ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

ΕΛΑΒΕ τὸ δά-
πτισμα τοῦ πυ-
ρός ὁ "Αλεξ.
Καὶ τὸ ἔλαβε
κατὰ τρόπον πανηγυ-
ρικόν. "Ἡ ἱστορία
συνέβη ὡς ἑξῆς:
"Ἡ μεραρχία εἰς
τὴν ὁποίαν συμπερι-
λαμβάνετο ὁ εὐγενέστερος στρατιώτης
τοῦ κόσμου ἔφτασε γρήγορα στὸ μέτω-
πον. "Εστρατοπέδευσε τὴν πρώτην ἡμέρα
καὶ τὴν δευτέραν ἐπροχώρησε καὶ ἔλαβε
δύσιν μάχης. "Εκεῖ ἀκριβῶς ὁ λοχαγὸς
ἐξήτησε μιὰν ὁμάδα ἀπὸ δέκα στρατιώτας
γιὰ κάποιον ἀνίχνευσιν. "Ο "Αλεξ πετά-
χτηκε μπροστά:

— "Εγὼ κύριε λοχαγέ!
— "Αδύνατον.
— "Αδύνατον; Γιατί;
— Γιατί μπορεῖ νὰ χρειασθῇ μακρὰ πο-
ρεία καὶ ὑπάρχει ἀνάγκη γερῶν ποδιῶν.
"Εσὺ εἶσαι ἀδύνατος.

Μόνο ποὺ δὲν ἀνέβηκαν δάκρυα στὰ
μάτια τοῦ εὐγενέστατου "Αλεξ. Εἶχε στε-
νοχωρηθῇ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν παρατήρησιν
τοῦ λοχαγοῦ τοῦ ὥστε ἐκτείνετο ὀλόκλη-
ρος. "Αλλὰ ἐπέμενε:

— "Επιτρέπετε λοχαγέ μου;
— Λέγε στρατιώτα.
— Σὰς ζητῶ χιλιάκις συγγνώμῃ διότι
θὰ τολμήσω νὰ φέρω ἀντιρροήσεις εἰς ὅ-
σα λέτε. "Ομολογῶ ὅτι δὲν εἰμαι θηριον,
ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι θὰ φέρω εἰς πέ-
ρας τὴν ἀποστολὴν ποὺ θὰ μοῦ ἀναθέσε-
ται. Τὰ πόδια μου κρατοῦν γερά, σὰς βε-
βαιῶ, καὶ μπορῶ νὰ κάνω πορείαν δέκα
ὥρων. "Εὰν ἀποκρούσετε τὴν προσφοράν
μου θὰ εἰμαι δυστυχής. Θὰ εἰμαι ἀπαρη-
γόρητος. Θὰ εἰμαι συντετριμμένος καὶ
θὰ διατηρήσω τὰς πλέων θλιβερὰς ἀνα-
μνήσεις ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ὅλοι οἱ ἄλλοι συ-
νάδελφοί μου μόνον σελίδας δόξης καὶ
τρωϊσμοῦ γράφουν.

"Ἦταν τόσο εὐλικρινὴς ὁ τόνος τοῦ
"Αλεξ ὥστε ὁ λοχαγὸς ἐνέδωσε.

— "Εμπρός!
— Δέχεσθε λοχαγέ μου;
— Σὺμφωνοι.
— "Ὁ, μὴ μεροί.
— "Αντε πῆγαινε.

— Εἰμαι ὑποχρεωμένος. Καταὑποχρεω-
μένος. Σὰς βεβαιῶ δὲν ἔξρω πὼς νὰ σὰς
ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

— Πῆγαινε, λοιπόν!
— Σὰς εὐχαριστῶ.
— "Ακόμα;
— Τσιγαράκι;
— Στρατιώτα "Αλεξ!

"Αγρίεψε ὁ λοχαγός. Καὶ τότε ὁ "Αλεξ
θυμήθηκε ὅτι οἱ κανόνες τῆς πειθαρχίας
δὲν ἐπέτρεπαν προσφορὰν σιγαρέττου ἐκ
μέρους στρατιώτου πρὸς λοχαγόν.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε λοχαγέ.

— "Εδῶ εἶσαι ἀκόμα;
— "Εκανα μιὰν παρατυπίαν κύριε λο-
χαγέ. Σὰς ζητῶ μυριάκις παρντόν.
"Ἦταν ἱκανὸς ἐπὶ μιὰν ὥραν νὰ κάθε-
ται ἐκεῖ ὁ "Αλεξ καὶ νὰ ζητῇ συγγνώμην.
"Αλλὰ, ἐν τῷ μεταξύ, τὸ ἀπόσπασμα ποὺ
ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀνίχνευσιν
εἶχε σχηματισθῇ ἤδη καὶ ἀνεχώρησε.

— Στρατιώτα "Αλεξ.
— Διατάξατε κύριε λοχαγέ;
— Οἱ ἄλλοι ἔφυγαν.
— "Ὁ! συμφορὰ μου!

Τὸ ἀπόσπασμα, μὲ ἐπὶ κεφαλῇς ἕναν
ἐπιλοχίαν, εὐρίσκετο ἤδη μακριὰ. "Εδα-
λε τὰ δυνατὰ του ὁ "Αλεξ γιὰ νὰ φτάσῃ
τοὺς συναδέλφους του. Μὲ τὸ ὅπλο σὶ
χέρι ἔτρεχε μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του,
ὅταν τὸν ἐσταμάτησε ἕνας ὑπολοχαγός:

— "Αλτ! Ποῦ πᾶς;
— Εἰμαι διαισθητικὸς κύριε ὑπολοχαγέ
— Ποῦ πᾶς; σὲ ρωτῶ.
— Συγγνώμῃ ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς
ἀπαντήσω λεπτομερῶς καθ' ὅσον μοῦ ἀ-
νετέθη μία σπουδαία ἀποστολὴ ἐκ μέρους
τοῦ λοχαγοῦ μου, ὁ ὁποῖος ἔφερε στὴν
ἀρχὴ ἀντιρροήσεις γιὰ τὴν ἀποστολὴν μου,
ἀλλὰ στὸ τέλος ἐπέστη καὶ μοῦ ἔκανε
τὴν μεγάλη χάρη νὰ μὲ συγκαταλέξῃ με-
ταξὺ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ἔως ὅτου ρυθμι-
σθῇ τὸ ζήτημά μου ἔφυγαν οἱ ἄλλοι συ-
νάδελφοί μου καὶ ἐγώ, ἀντιλαμβάνεσθε,
τρέχω νὰ τοὺς προφθάσω καθ' ὅσον ἀλ-
λοῖμόν μου ἂν χάσω τὴν ἐπαφὴν μαζί
τους.

— Γιατί ἐνίσχυσι πᾶς;
— Μάλιστα.
— Καὶ δὲν τὸ λὲς μὲ μιὰ λέξη καὶ μὲ
ζαλίζεις τόση ὥρα;
— "Ὁ σὰς ζητῶ συγγνώμην ἂν σὰς ἐξά-
λιστα, ἀλλὰ ἔξερετε!...

— Φύγε!
— Φεύγω, κύριε ὑπολοχαγέ, ἀλλά...
— Βρὲ πῆγαινε καὶ ἄσε τὰ καλά.

"Εξηφανίσθη πάλιν ὁ "Αλεξ. "Αλλὰ
τώρα ἦταν πολὺ πίσω. Οἱ συναδέλφοί
του μόλις διεκρίνοντο. "Εὰν συναντοῦσε
ὁ εὐγενέστατος στρατιώτης ἕναν ἀκόμη
στὸν δρόμον, θὰ ἔκανε ὀριστικῶς τὴν ἐπα-
φὴν μαζί τους. "Ετρεξε λοιπόν ὅσο μπο-
ροῦσε ταχύτερα καὶ κάποτε τοὺς ἔφτασε.
"Ἡ ἀποστολὴ ἦταν ἐπικίνδυνη. Καὶ ἡ πο-
ρεία ἐπίσης. Καθὼς προχωροῦσαν ὁ "Α-
λεξ τσακίζονταν σὲ περιτοιχίσαις στοὺς
ἄλλους στρατιώτες.

— Τσιγαράκι;
— Εὐχαριστῶ συνάδελφε.
— Καρμελίτσα;
— "Ασ' τὴν, νὰ μὲνῃ.
— Σοκολάτακι;
— Πᾶψε ντὲ! "Ὁρα γιὰ σοκολάτακι
καὶ καρμελίτσα εἶναι τόσα;

— "Ὁ, παρντόν. ἔχετε δίκιο. Μὲ συγ-
χωρήτε. Μήπως θέλετε νὰ σὰς κρατήσω
τὸ ὅπλο σας;

— Δὲν εἶσαι καλά.
— "Ὁ, παρντόν! Τὶς χειροβομβίδες
σας;
— Οὐτε.

— Μὲ συγχωρήτε, συνάδελφε, ἀλλὰ θέ-
λω νὰ σὰς διευκολύνω πολὺ. Διότι μοῦ
εἶπαν πὼς δὲν ἀντέχω. Καὶ ἐν τούτοις
βλέπω ὅτι ἀντέχω περισσότερο ἀπὸ σὰς.
"Αν θέλετε νὰ σὰς κρατήσω τίποτε, εὐ-
χαρίστως.

Οἱ συνάδελφοί του ἐγέλασαν καὶ ἄρ-
χισαν νὰ φροτῶνουν στὸν "Αλεξ ὅ,τι
τοὺς ἐβάρυνε. Φυσίγγια, χειροβομβίδες
καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχαν προχειρότερο. "Εξα-
φνα ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ ἐπιλοχίου.

— Φυλαχτήτε!
"Επесαν ὅλοι κάτω. "Επесе καὶ ὁ "Α-
λεξ χωρὶς νὰ ἐσχάσῃ νὰ πῇ:
— Μεροί μπῆνιν.
— "Ασε τὰ μεροί βρε.

"Ο "Αλεξ δὲν πῆγαινε πίσω...

— Παρντόν κύριε ἐπιλοχία.
— Βρὲ πᾶψε!
"Ἦταν μιὰ μικρὴ περίπολος "Ιταλῶν
σὲ ἐλαχίστη ἀπόστασιν. «Πῶς! Διέ-
ταξε ὁ ἐπιλοχίας. "Αρχισε τὸ ντουφεκί-
δι. Οἱ ἄλλοι στρατιῶται χτυποῦσαν ἀ-
γρίως. "Αλλὰ καὶ ὁ "Αλεξ δὲν ἐπῆγαινε
πίσω. Μόνο ποὺ μόλις ἀντιλαμβάνονταν ἡ
τοῦ φαινόταν ὅτι χτυποῦσε κάποιον ἀπὸ
τοὺς "Ιταλοὺς ἐφώναζε:

— Μὴ παρντόν!
— Πάλι παρντόν;
— Μὰ ἀφοῦ φονεύω ἀνθρώπους κύριε
ἐπιλοχία νὰ μὴ τοὺς ζητῶ συγγνώμην
προηγούμενος;

Μισὴ ὥρα κράτησε ἡ συμπλοκή. Οἱ μι-
σοὶ ἀπὸ τοὺς "Ιταλοὺς ἐξοντώθηκαν καὶ
οἱ ἄλλοι ἐσκήκωσαν τὰ χεῖρά τους καὶ πα-
ρεδόθησαν.

Τοὺς ἔλασαν. "Ο "Αλεξ ἦσαν περὶ
σὴς. Καὶ ὅταν ἀφῆλθον ἐντελῶς ἐ-
πλησίασε ἕναν ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους.

— Καὶ πάλιν παρντόν γιατί ἐφόνευσαν
προσωπικῶς δυὸ ἢ τρεῖς ἀπὸ τοὺς συγ-
τροφούς σας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορεῖ
νὰ γίνῃ διαφορετικὰ!

"Όταν γύρισε τὸ ἀπόσπασμα μὲ τοὺς
αἰχμαλώτους ἔγινε πανηγυρικὴ ὑποδοχὴ
σὲ ὅλους ἀλλὰ ἰδιαίτερως στὸν "Αλεξ.

— Μαράβο, τοῦ εἶπε ὁ λοχαγός.
— Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς ἀπάντησε ὁ
"Αλεξ. Εἰμαι εὐτυχὴς διότι σὰς ἀνέδει-
ξα ὅτι εἶμαι εὐγενὴς μὲν, ποσοῦς ὅμως
κοιρανός!

"Ἐπερον ἐκότερον καὶ πάλιν
μὴ παρντόν.
Δ. ΨΑΘΑΣ

Η νεαρά και όμορφη Έρμινά, κόρη του χρωματισμένου τραπεζίτη Μπαρκή, πιέζεται από τον μεσοκόπο γιατρό Φαρδή να γίνει γυναίκα του. Η Έρμινά όμως αρνείται, γιατί αγαπά τον νεαρό μηχανικό Νίκο Σταυρίδη. Ο Φαρδής της δίνει ένα δείγμα της αγάπης του, προσφέροντάς της το ποσό που χρειαζόταν για να αποφυλάσσει ο πατέρας της. Έν τώ μεταξύ ο Σταυρίδης γινόταν θύμα αυτοκτονικού δυστυχήματος.

ΓΑΛΑΖΙΔΗΣ στεκόταν παράμερα, συγκινημένος κι' αυτός, και προσπαθώντας να μην ενοχλή τον πατέρα και την κόρη, στην έντελυν, «έν τ'ίμ» αυτή σκηνή. Η Έρμινά το παρατήρησε, και, θέλοντας να ωστή έναν τόνο ευθυμίας, τον πήρε παιχνιδιάρικα απ' το χέρι, και τον ωδήγησε στο σαλόνι.

Καθήστε, κύριε Γαλαζίδη... Νά, έδω, δίπλα στο μπαμπά... Προτιμάτε καφέ; Γλυκό;... Ούζο;...

Προτιμώ να κάτσετε κοντά μας... Όχι... Όχι... Περιμένετε μια στιγμή... Ερχομαι σε λίγο.

Έφυγε, έλαφρα, αέρινη, κι' έλειψε λίγο. Γύρισε ύστερα, κουβαλώντας ένα δίσκο γεμάτο λιχουδιές, που τον άφησε σ' ένα τραπέζι. Τους σεβίρισε, υποχρεωτική, κι' ύστερα, με την ευστοργία μιας καλής και πολιτισμένης νοικοκυράς, άναψε τη συζήτηση, και την ετροφοδότησε ώρα πολλή, για να μην αδηχή κανένα να πληξεί, κανένα να θυμηθεί τα δυσάρεστα θέματα που άπασι γόλφισαν ως γτές, πριν από λίγο, τα μυαλά όλων. Κι' όταν, ύστερ' από ώρα πολλή, ο Γαλαζίδης κύτταζε το ρολόι του, πετάχτηκε όρθος:

Πώ, πώ! Είχα ένα ραντεβού και ξεγασα!... Με την κουβέντα πέρασ' η ώρα χωρίς να το καταλάβω...

Μας συγχωρείτε, κ. Γαλαζίδη... του δικαιολογήθηκε χαμογελαστή η Έρμινά.

Τί φταίτε σεις;... Η παρέα σας είναι τόσο γαριτωμένη.

Σωστή μάχη... ψιθύρισε ο Μπαρκής δοκρυμμένος. Χτύπησε το μαχαιράβδι της, κι' άλλαξαν όλα στη ζωή μου...

Σούτ, καλέ μπαμπά! Θα σάς μιλήσω! του φώναξε η Έρμινά, κλείνοντας του το στόμα με το χέρι της, που κείνος το σίλησε.

Ο Γαλαζίδης πήρε το καπέλλο του και τη σεβιέττα του — «ν' ήτανε δυνατό ποτέ να ξεγύσει τη σεβιέττα του!», χαιρέτησε, κι' έφυγε. Κι' η Έρμινά έμεινε μόνη μαζί με τον πατέρα της. Το κύττασε κοντά του με άναπαικτη πολυθρόνα, τούδαζε ένα-δυο μαξιλαράκια μαλακά στην πλάτη, κι' αφού τον έτο-

ποθέτησε, τούδωσε τα γυαλιά του, το άνοιξε μιάν εφημερίδα στα πόδια, και τον φίλησε στο μέτωπο:

Κάτσε τώρα, χρυσέ μου μπαμπά, γιατί έχω να τελειώσω μέσα μερικές δουλειές... Άμα με χρειαστεί, χτυπάς το κουδούνι, πούνα δίπλα σου...

Καλά... καλά, χρυσέ μου παιδί...

Ορβουάρ, μπαμπά...

Βγήκε, χωρίς νάχη καμμιάν απόλυτη ανάγκη να βγή, έτσι, όμως, για να μείνει μόνη της, να συγκεντρώσει τις σκέψεις της, να δει μέσα στην ψυχή της καθαρά και να προσανατολισθεί. Τόσην ώρα, τόσες ώρες ζούσε μιά θεατρική παράσταση εκ του φυσικού, με το χαμόγελο στα χείλια της προσποιητό, με την ευθυμία της επίπλαστη, με τη ζωηρότητα της ψευτικής... Ναι, είν' αλήθεια πως χαιρότανε για την ευτυχία του πατέρα της, για τη σωτηρία του, για την αποκατάσταση σήμερα της υγείας του και της ηρεμίας του, κι' αὐτοί της τιμής του. Μά πίσω απ' όλα αυτά, κρυβότανε ένα μεγάλο κενό, έφευγε μιά μεγάλη σκιά: έβλεπε αυτή η ευτυχία χρωστίστηκε σ' έναν άνθρωπο, που το σωστό θάταν αυτή, η Έρμινά, να μην του χρωστούσε τίποτα...

Και το χειρότερο ήτανε πως ο άνθρωπος αυτός δεν είχε ζητήσει, κι' ούτ' έδειχνε διάθεση να ζητήσει, το αντίταγμα του. Αυτό το χρέος της, το ανεξόφλητο, τη θάραινε περισσότερο απ' όλα... Ναι, ένοιωσε τον εαυτό της ένοχο απέναντι του Φαρδή, γιατί, μ' όλη του την ευγένεια, δεν αισθανόταν απέναντί του κανέν' άλλο αίσθημα εκτός από μιά καλοή κι' αδολή ευγνωμοσύνη. Έρωτας δεν υπήρχε μέσα της πουθενά... Αυτό το έναιμιο έκαστο της, που δόθηκε με τόση ζεγνοιασά, γωοίς μιάν απλή απόδειξη, χωρίς καμμιάν αντιπαροχή, της ποικιλοφάνειας, της ανιδιοτέλειας, της ποικιλοφάνειας, και λίγη υστερία. Έβλεπε την πόλη της σαν ένα είδος άπλητης. Τη στιγμή που γασαζότανε τη βοήθειά του, είχε — λέει. Κι' εκείνος της είχε σταθεί σά σίλος, σαν πατέρας, σαν έρωτας, σαν πατέρας, ούτε έρωτας... Ναι, τούνοιθε καλά η μικρούλα Έρμινά. Η ποίη της ήτανε κακή, αποκορευτική, συναισθητική. Και ματανοούσε κι' ούτ'η, χωρίς θυμω και να βοήθει κανένα άλλο υέσο, που θά υπορούσε να την είχε βάλει, απ' το άδ'έξοδο...

Τό κορδόνι της έξωπορτιανό γύρυνε. Η Έρμινά αποσπάστηκε από τον ήχο τις σκέψεις της, έστρεψε κι' άνοιξε. Μπαρτά της στεκόταν ο Φαρδής, με το καπέλλο στη χέρι.

Γιατρέ... Νάει...

Αί με περιμένετε...

Άσπεύστε;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη...

Στάσου... Μην της λείπει, γιατί θά καταρυνήσω πίσω τις σκέψεις, και θά πάω από κει που ήρθα...

Κι' όμως... Άλλωστε, η έπισκεψή μου είναι περισσότερο ιατρική, παρά φιλική... Τί κάνεις, ο άρρωστός μας;... Από χτές, που μου τηλεφώνησε τη διεύθυνσή σου, είχα ύπ' όψει μου νάρθω να τον δω... Άλλά με άπασχόλησαν άλλες, πιο έπείγουσες, έπισκέψεις...

Μά, και μεις, σήμερα μόλις ήρθαμε.

Ά, τόσο το καλύτερο... Πώς είναι, λοιπόν, ο μπαμπάς;

Νομίζω, περίφημα... Τό ήθικό του είν' υπέροχο, και φαίνεται πως η κρίση αυτή πέρασε... Σας θεβαιώνω, πως τον βρίσκω ξανααναμωμένο... Κι' επιτρέψτε μου να σας πω ότι, χωρίς έσας...

Δέ σου επιτρέπω τίποτα! Μπα... Είσ' άνοπόφορη... Έννοεις, καλά και σώνει, να με κάνεις να φύγω;... Έλα, όδήγησέ με στο μπαμπά σου... Με την ευκαιρία που θά τον εξετάσω, θά τον γνωρίσω, πούχω τόσην επιθυμία...

Περάστε, γιατρέ...

Μπήκε πρώτη στην κάμαρα του πατέρα της, ζύγωσε την πολυθρόνα του, και του ψιθύρισε:

Μπαμπά... Είπ' ο γιατρός...

Ο γιατρός;... Ποιος γιατρός;... ρώτησε ο Μπαρκής.

Εγώ, κ. Μπαρκή... Γιατρός Φαρδής... Είχα την τιμή να γνωριστώ με την δεσποινίδα Έρμινά... Έμαθα την άδιαθεσία σας, κι' ήρθα να σας έπισκεφτώ.

Χαίρω πολύ, γιατρέ μου, και σας ευχαριστώ...

Στοργικός, ο Φαρδής κάθισε δίπλα στον τραπέζι, τούπιασε το σφυγμό, του πήρε την πίση, του εξέτασε την καρδιά, και, στο τέλος, σηκώθηκε ευθυμικός:

Κύριε Μπαρκή, η άδιαθεσία σας ήτανε πραγματική άδιαθεσία, που πέρασε... Τώρα δε μένει παρά ν' αναπαυήστε, να ήρεμήσετε, να διώξετε τις κακές σας σκέψεις, και τό ήθικό θά γυρίσει μόνο του...

Λέτε, γιατρέ;...

Λέω;... Είμαι θεδαίος... Άλλωστε, στην καλύτερή σας θά συνταγοσήσω πολύ το χαμόγελο της Έρμινάς...

Ά, όσο γι' αυτό, είμαι εξασφαλισμένος. Αν εξαρτάται απ' την Έρμινά, θά γίνει καλύτερα απ' ότι ήμουν πριν...

Τέτοια κορούλα, ποιος δέ θά την ζήλευε... Καλημέρα, κύριε Μπαρκή... Και, περαστικά...

Ευχαριστώ, γιατρέ μου... Ευχαριστώ... Ο Φαρδής βγήκε, μαζί με την Έρμινά. Στην έξοδο, η μικρούλα, πραγματικά συγκινημένη, τούπιασε τα χέρια:

Άφηστε με τώρα, τού ψιθύρισε με δάκρυα στα μάτια, να σας πω ότι η καρδιά μου όλόκληρη είναι γεμάτη από ευγνωμοσύνη για σας... Χωρίς τη βοήθειά σας, χωρίς την καλωσύνη σας, αυτός ο άνθρωπος θάε σήμερα πεθάνει, κι' αν αὐτοί ή άθωώσή του έρχότανε, θ' άποκαθιστούσε μόνο τη μνήμη του... Δέ φροθήμετε μόνο σά φίλος; φερθήκατε σαν ένας άνθρωπος ανώτερος... Σάν ένας άνθρωπος που δέ γυρεύει να ικανοποιηθεί ούτε την πληγωμένη του άξιοποίηση, ούτε καν από μιά δημιουργική δύστην για να κερδίσει κάτι... Σας όμολογώ, κύριε Φαρδή, πως δέ σας περιμένα τέτοιον. Η γνώμη μου για σας ήταν έντελώς άλλοιότιχη...

Ο Φαρδής την κυττούσε, συγκινημένος κι' αυτός.

Ξέρεις κάτι, μικρή μου, Έρμινά; Κι' η δική μου γνώμη για τον εαυτό μου ήταν έντελώς άλλοιότιχη... Δέ φανταζόμουν ποτέ, πριν απ' όλα, ότι μπορούσε να βρεθεί γυναίκα, που να μου εμπνεύσει τόσο ευγενικά αίσθήματα... Έγινε, χωρίς να τό θέλω, καλύτερος απ' ότι ήμουν... Επομένως, εγώ είμαι ο έφειλέτης σου, ο πραγματικός σου όφειλέτης, αφού χάρις σέ σένα, άπόχτησα όρβεις ιδιότητες που δέν τις είχα...

Άς μην παίζουμε με τά λόγια, γιατρέ... Είμαι, και μένω η ευσεβημένη σας... Αυτό δέ θά τό ξεχάσω ποτέ... Κι' ο Θεός να δώσει να μπορέσω κάποτε να σας ξεπληρώσω ότι σας χρωστώ...

Ο γιατρός την κύτταζε στα μάτια. Τό βλέμμα του ήτανε σά νάλεγε καθαρά πως τό χρέος ήταν εύκολο να ξεπληρωθεί, άσκει να τόδελε η Έρμινά... Ναι, η Έρμινά τό καταλάβαινε, και καταλάβαινε άκόμα πως της ζητιότανε κάτι πάνω απ' τις δυνάμεις της: τον εαυτό της, τό κορμί της, την επιδερμίδα της, μπορούσε να τό διαθέσει... τη καρδιά της όμως, όχι... Κι' αυτήν, άκριβώς, της ζητούσε ο γιατρός με τη ματιά του...

Σιωπή, τούσφιζε τό χέρι. Ο Φαρδής ένοιωσε την έπιφύλαξή της, και δέν κατάφερε να πνίξει ένα στεναγμό του. Γύρισε, κι' έφυγε.

Η Έρμινά έκλεισε σιγά την πόρτα, και μπήκε μέσα με σκυμμένο τό κεφάλι. Ναι, ήταν ένοχη, απέναντι του Φαρδή. Μά, πως μπορούσε πάλι να διαθέσει την καρδιά της;... Στη σκέψη αυτή έπαναστατούσε... Η καρδιά της ήτανε δοσμένη αγιάτρευτα, χωρίς έλλειδα, σ' εκείνον που έλειπε, σ' εκείνον που η άπουσία του τη θάραινε σάν άδιάστατος έφιάλτης...

Μπήκε στο δωμάτιο του πατέρα της, και κάθισε δίπλα του.

Ηθελε, μικρή μου Έρμινά...

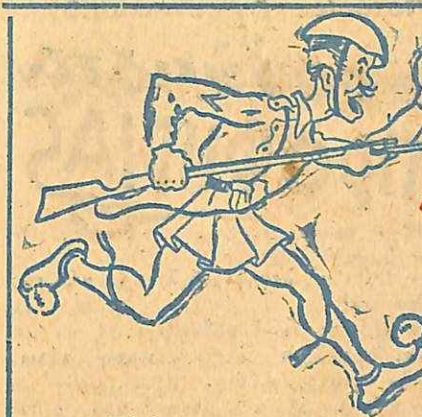
Δέν του άποκρίθηκε. Μηχανικά, σηκωσε την εφημερίδα από κάτω πούχε πέσει, και της έριξε ένα έπιπόλαιό βλέμμα. Γύρισε στην σελίδα, έμφ τα μάτια της πηδούσαν άπάνω απ' τις γραμμές, χωρίς όμως κι' η ένοια των ότων διάβαζε να μπαίνει στο μυαλό της. Κι' εκεί, διάβαζε μηχανικά τους τίτλους. Μέσα στους τίτλους, ένας της χτύπησε σά μάτια περισσότερος απ' τους άλλους, μ' όλο που αυτός ήτανε πιο μικρός: «Δυστύχημα έν Θεσσαλονίκη. Αυτοκτονήτον έντός χαράδρας.» Χωρίς να τό καταλάβει, άρχισε να διαβάξει την είδηση: «Θεσσαλονίκη, τού ανταποκριτού μας. Χθές την νύκτα, εις την όδον Βερροίας-Θεσσαλονίκης, αυτοκινήτον, όδηγομένο υπό του Νικολάου Σταυρίδη, έξέσφαμένο χειρισμού, ανεστάτη έντός χαράδρας. Έκ τών έπιβαινόντων αυτού τεσσάρων άτόμων, δύο έφρονέθησαν, και δύο τραυματισθέντες σοβαρώς, μετεκομίσθησαν εις νοσοκομείον της Θεσσαλονίκης.»

Φαίνεται πως η Έρμινά φώναζε πολύ δυνατά, γιατί ο πατέρας της σηκώθηκε έρδης και της έπιασε δυνατά τό χέρι:

Τί τρέχει;... Τί έπαθες, Έρμινά;... Μπαμπά μου... Δέν είναι δυνατόν...

Τί, παιδί μου;...

Άχ, μπαμπά... Δέν έξοισα... Ούέ μου! Στό έπίδωμά μου... Η συνέχισα...

ΠΟΠΕΜΙΚΑ
Γράμματα

του Τάσου Κοραφουτιά
δεκανέως των εύζωνων

Κάπ' εις του μέτουπον

Καμαροφρύδα μ' Μαρ'λιώ μ',

Έλεαβ' ίππ' τέλους του γράμμα σ' του ούποιον περιηπάσθην παραφύρους κι' πονηρώς, καθόσουν λιμύρι' τό φυσικό σ' του άρουμα, άνάμικτον μιταξύ κομψής κι' μπουγάδας.

Ένθ' όπου έπρουρησάμην άρκ'τα κι' ή λουχ'γός μ' έλει ούότ' τ' Χρ.στου θάν τό κάψουμι στ'ν Ρώμ' έκτός αν προυτιμάμ' τη Φλουριντία ή του Μ'λάνου!...

Έγώ όμους στού Μ'λάνου δίν θέλου να πάω, Μαρ'λιώ μ' καθότι ούόπως άκούω έχει σ'άλα — τ'ν σκάλα τ' Μ'λάνου — κι' δέν μπουρώ ν' άνιδοκατ'βαίν'!...

Άπ' τ'ν μέρα που πήραμ' τ'ν Κουρτσά, έχουμ' μιγάλ' γλιέντ' μ' τ'ς 'Αρβανίτ'ς, τούόπιρ σπλ'νάντιρου κι' κοκουρέτ'ς κι' γαρδούμ' κι' άγιους ή Θιός!...

Χές, μίνια 'Αρβανι'πούλα μ' κάλισε στού σπιτί της να μ' φιλέψ'... Μην βάν'ς κακό στο μυαλό σ' γαϊτανοφρύδα μ' Μαρ'λιώ μ' καθότ' μ' κάλισε μ' τ'ν φαμίλια τ'ς να φάμ' κι να πιούμ'. Είχ'νε σφαγμένο ίένα κοκοράκι — άλ' 'Αρβανίτ'κα, να γλύφ'ς Μαρ'λιώ μ' τ'ά δάχ'λά σ' που μ' ταίξ'ς τραχ'νά κι' μπουμπότ' δράδ' — π'νάό!...

Στού τέλους, είχ'νε κι' μιά κουλοκ'θόπητ' μ' κοκ'ίνη κουλοκούθα, άλλο να σ' λίσου κι' άλλο να τ'ν τρώς... Έέφαγα τόσον πλά που κακοστουμάχισα Μαρ'λιώ μ' κι' μ' πηρ' ού διάουλος τ'ν πατέρα κι' τ'ν μάννα!...

Η άφέντ'ς τ' σπιτιού μ' άρώτησι αν θέλου ν' άραβονιαστώ μ' τ'ν τσουπρά τ' που είνι Μαρ'λιώ μ' σαν τά κρύα τά νύα κι' τ'ν λίσου Ζαχρουτί!... Άχ' Ζαχρουτί!... Τ' κρένου ούότ' έχ'ω μίνια τσουπρ' στού χουρίου Πράσσον απ' μπρός τ'ς διν πιάν' μ'άξα καμμίνα 'Αρβανι'πούλα μ' τού κίτρινον τοιμπερ'...

Έέχου να σ' πω κι' μαντάτα απ' τ'ν κατάληψι τ'ς Κουρτσάς.

Νά μ'η σά πούλυλογού, έέπιακα ιουνάχ'ς μ' ίένα τάνκι, μηχανοκίνητον μηχανάμ' έπί πούδς πολέ μ' ουθόπιρ σαταν'κού κατασκευάσμα μ' ανόνια κι' μιδραλλουδούλ' κι' τ' ρέστα τ'ς πατάτας!...

Τ' λπόν, τό-εκα μουνάχ'ς μ' τού τάχ'κι κι' τ' έμαγάρ'σα καθόσουν ήτανι μέσα έντικα 'Ιταλοί. όπ' τ'ς π'ρέδωκα αιχμάλωτ'ς... Η λουχ'γός

μας, μόλ'ς είδει του τάνκι μού 'πι: — Μιτά τούν πόλ'μο, εύτόυνο του τάνκι, μίνια κι' του σ'νέλαβις αύτου-προσώπ'ς, θά σ' τό χαρίση ή Π'τρίδο νάν του πās στο χουριό σ'!...

Έισκάσαι στα γέλια...

Τί νάν του κάνου; Τ' λίσου.

Νάν τό δώσ'ς προικιά στ'ν Μαρ'λιώ!...

Έν τώ μιταξύ μού 'πι ή λουχ'γός. κι' τό καθάλλ'κα για να κυν'γήσου κατ' Φρατέλλοι όπ' τόχαν' σκάσει...

Τού καθάλλ'κα λ'πόν μ' έναν σωφέρη απ' τ'ν 'Αθήνα, φα-τάρου κι' τ' δώσαμ' δρόμου κι' πιάσαμ' τ' ξαγάρια τ' σατανά όπ' ήντουσαν τρία χ'λιούμ'τρα άλάργα!... Μέσα στού τάνκι έδρ'ηκα ίένα μανταλίν' είδος μπου-ζουκ' Μαρ'λιώμ'. Εύτόυνο μ' τού χάρσι ή λουχ'γός κι' θά στού στείλ' μ' πρώτ'ν ιύκαιρίαν.

Έτιρουν δέν έχου Μαρ'λιώ μ' πινεμένη κι' γαϊτανοφρύδα μ' παρά μουνάχα να σ' πω να μην έιχάσ'ς να δώσ'ς προυσκνηήματα στ' μάννα μ' την 'Αναστασώ κι' στ'ν πάριδρο τ' χωριού μας, κι' τ'ν δ'μοδιδάσκαλου τούν κύριον Θιόφιλου κι' νάν' τ'ς πής, πως ταχειά όπ' θανάδρου στού χουριό, θά σ'ι σιφανόσου μιτά δαίουν κι' κλάδουν νικ'τής κι' τροπιούχους!...

Έτιρουν δέν έχου κι' σ' ασάψουμι στα γλάρα σ' τ' ματάκια κι' σ' λιμονδάκι σ' τού γαργαλιστικό κι' σ' λίσου ήθα- ήθα μπας κι' καν'ς τά γλ'κα μάτια τού τ'κογλ'φου τ' Μπαο-μπαλιά, γιατί όντας θά νάρθου θά σ'ι σφάξου σαν γιδ' ταλιάνικου!...

Έυίθεστατους κι' Ιρουτοτρουπάν ΤΑΣΟΥΣ ΚΑΡΑΦΟΥΤΙΑΣ

Η λιγόνιμος
Δικανέφς τ' Βζωνικού!

Η λιγόνιμος

Δικανέφς τ' Βζωνικού!

Η λιγόνιμος

Δικανέφς τ' Βζωνικού!

Η λιγόνιμος

Δικανέφς τ' Βζωνικού!

Η ΣΕΙΡΗΝΑ

Η ΠΡΟΦΥΡΙΑ είχε μεγάλη συζήτηση με την κόρη της την Σουλτάνα.

— "Όχι, μάτια μου, αυτό δε θα γίνει ποτέ!"

— Γιατί καλέ μαμά;

— Γιατί τόγω γρυσουζιά! Άκους εκεί να σφαλίζει, το σπίτι σου και να φύγεις μέρα πούναι σήμερα!

— Μά δε θέλω να κάνω τη σκόλη μου.

— Θέεις δέ θές, εγώ θ' ανοίξω το σπίτι και δε θα διώξω κανέναν. Όσοι ξέρουν πώς κάνουν τη σκόλη σου τ' Άη Στελιανού θάβρουνε, και θα τσοί ριτσιρίσω.

— Ποιος ξέρει πώς εγώ Σουλτάνα θα έρτάζω τ' Άη Στελιανού! Κάνε δέ, θές..

— Θα κάνω εκείνο που πρέπει. Δέ σου λέω, το καταλαβαίνω πώς ο άντρας σου λείπει στη πόλη, μα τί να κάνω με παιδάκι μου, γερός νάναι και να τόνε δούμε με το καλό. Έμεις δε θα κάνουμε ζέφκι. Διγάκι ρετσέλι κι' εζώ απ' την πόρτα. Είναι γρυσουζιά να σφαλίζουμε το σπίτι μας.

Η Σουλτάνα μπροστά στην επιμονή της μάνας της, δεν μπορούσε να τη τίποτα, μόνο πήγε μέσα, ντύθηκε και διώρθωσε το δίσκο με γλυκό από κούνι για να φιλέψη τις γειτόνισσες.

Η Προφυρία βγήκε στην πόρτα να φωνίση καρδουνα και πιάστηκε με τον καρδουναίρη.

— Μωρέ αγαίρευτε, κάθε μέρα ούλο γώμα μου δίνετε και δε μιλω με σήμερα πια το παράκνετε!

— Τί θές να κάνουμε τσάτσα;

— Να καμωθής και να σκάστε! Καλέ πεντέμιση δραχμές δίνετε κανέναν και του φορτώνετε ούλοι τσοί καγιάδες του θουνού. Μωρέ μά δε φοβούσαστε πια το Θεό;! Ήθού!

— Αύτα, μάς δίνουνε!

— Να σάς δώση ή μουλα με τα πισινα πόδαρά! Μή μου δάλης σκόνη γιατί θά σε κάνω καυμένη σώσαστο!

Ο μικρός της γέμιε τον κουβά καρδουνα και ζήτησε να πληρωθ.

Η Προφυρία τ' σκάλισε λίγο κι' είδε πως δύο-τρία καρδουνα μεγάλα επάζανε όλο σκόνη από κάτω!

Έβαλε τις φωνές:

— Καλέ που να μή σε χαρή ή μάνα που σ' έχει, τί είναι μωρέ αυτά;

— Δώσε τα λεφτά και θά πάω κι' άλλο!

— Να πής και να μή γυρίσης!

— Έλα φέρε τα λεφτά.

— Θα τ' ξαναχάσεις στον άραμπά και θά μου τ' διαλέξης, είδεμής δε σου ζίνω μεταλλίκι.

Ιστορίες των συνοικισμών

ΤΑ ΚΑΤΟΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

— Φέρε τα λεφτά σου λέω να μην τ'α χαλάσουμε!

— Ποιόνε μωρέ φοβερίζεις;

Και κατέβηκε επιθετικώτατη κάτω με τον γεμάτο κουβά.

— Θα τόν αδείσω μοναχή μου στον άραμπά.

— Τράβα σου λέω κυρά!

Έκείνη σήκωσε τον κουβά για να κενώσει τα καρδουνα μέσα στο κάρο, εκείνος την έσπρωχνε ζητώντας τα λεφτά του, όταν στο τέλος για ν' αποφύγη να του τ' επιστρέψη, της αναποδογύρισε τον κουβά κατακέφαλα και την έκανε σαν εγγάνη άντρακαρωγίτου.

— Ά! Προφτάζτε γειτόνοι!!

Είχε άραπαχτή με τον μικρό καρδουναίρη.

Στις φωνές της μαζεύτηκε ή γειτόνιά. Ο μικρός βρήκε καιρό και τσάκασε.

Την πήραν μέσα σε κακό χάλι. Η κόρη της κατασυχωρισμένη έβαλε νερό στη φωτιά γά να τη λούση.

— Καλ' εκείνη θέλει λουτρό, είπεν ή Τσαμπούρανα στις άλλες που μαζεύτηκαν.

— Καλά να τση κάνη, πρόσθεσε σιγά ή Μέλπα ή δασκάλα.

— Δέ, αφήνει χριστιανό που να μή τόνε πιλατέψη καλέ, χαράς και την άράβουη!

Η Τακουίτσα ή Άρμένισσα που πολλές φορές την πίκρανε ή Προφυρία και την κορόιδευε, είπεν:

— Άμάν, πολύ κακό άντρωπος αυτό ναίει κανένας! Σου ριτάν-μ-που ριτάν κανονά βρεθεί! Τζάννεμ, νέ τζαν-α-μ-πέτ!

Μια χοντρή ράφτρα την συμβούλεψε:

— Μή λές τίποτα καυμένη και βρής τον μπαλά σου με τα δύο σου χέρια! Τί σε νοιάζει εμένα για το δеспότη τα μουλάκια;

— Άμα ντροπής πράγματα γιά! άπήντησεν ή Άρμένισσα.

Η Σουλτάνα βγήκε στην πόρτα και ρωτούσε αν είδανε τον καρδουναίρη γιατί τ'ι φεύγοντας πήρε και τον κουβά μαζί!

— Παιδάκι μου, της είπε ή Τσαμπούρανα, τί να κάνης; Άπομονή. Είνε κι' ή μητέρα σου ράθυμη, ζωή νάχη! Μέρα πούναι σήμερα γιατί να πιστή;

— Άλήθεια, και του χρόνου Σουλτάνα μου, φώναζεν ή Μέλπα. Έχεις τ' όνομά σου σήμερα. Το θυμούμαι από πότε-περσι, που το κάνεις τ' Άη Στελιανού.

— Με το καλό να δής και το Δημητράκη, είπε μίαν άλλη.

Η Σουλτάνα αναγκάστηκε, γιά να δι-αλύση και την διαδήλωση, να τις καλέ-ση από μέσα.

— Έλάτε να πιήτε μιὰ κουπα νερό. Άπ' εζώ δεν τ'ι λένε!

Έκείνο που δεν ήθελεν. Όλες όπως ήτανε πήγανε μέσα στο σπίτι.

— Έγώ δεν ήθελα να κάνω όνομα σή-μερα, είπε ή Σουλτάνα, μα ή μαμά μου τ'ώγει λέει γρυσουζιά να σφαλίζη τη σάλλα μέρα πούναι.

— Έχει δίκιο! φώναζαν όλες.

Τους προσέφερε γλυκό, κονιάκ και άκουσε εύχες και παυνέματα.

— Η μαμά σου που είναι τώρα; ρώ-τησε ή δασκάλα.

— Ηλούστηκε και ντύνεται, όπου να-ναι θάρη κι' εκείνη.

Πήρανε το μωρό στα χέρια τους μιὰ μιὰ κι' άρχισανε τ'α σόλια.

— Ίδιος ο μπαμπάς τση είναι!

— Καλέ μοιάζει τση μάνα τση.

— Ά! Πά, πά, πά! Δέ την βλέπετε πώς είναι ολόμονα ή νενέ τση ή Προ-φυρία; Θαρρείς πως τση κοψες το κεφάλι τση και τση το κόλλησες.

— Άλήθεια! Η Προφυρία ήτανε πολ-λύ σφαττά τση στα νειάτα τση! Μή την έλεπης τ'ώρα που γέλασε Ίκείνη μάτια μου είχε ένα ματόφρυδο που ξε-παπάδευε και παπά.

Μέσα στη συζήτηση άκούστηκε ένας βρυχηθμός. Άούα! Άούα!

Όλες σηκώθηκαν κίτρινες από το φόβο.

— Νάτα πάλι ή σε ρήνα είναι!

— Εαν α γυρμός! Εαν α γυρ-μός!

— Τρεχάτε στο ύπόγειο τση Μπού-δαινας, τ' άρεοπλάνα ήρθαν που να τ'α φάη ο χάρος!

Και όπου τρέξη τρέξη! Άπ' όλες τις πόρτες ο κόσμος είχε βγή. Και τί να δής!

Στη μέση του δρόμου ή Προφυρία εί-χε άραπαχτή με το μικρό καρδουναίρη γιά να του πάρη τον κουβά. Φορούσε ά-κόμα το τσεμπέρι που λούστηκε και την κρατούσε από το λαιμόγγι. Έκείνη ξε-σώνιζε άούα!

Τρέξανε και την γλύτωσαν από τα χέρια του.

— Καλέ χριστιανή μου! είπεν ή Μέλ-πα. Έσύ ήσουν. Κι' έμεις θαρρούσαμε πως ήτανε σερήνα! Ήσπας ή χολή μας!

Η Προφυρία όμως είχε άλλο το νού της: έδειχνε τη γροθιά στο μικρό που έ-φευγε:

— Ένοια σου μωρέ, κι' αν δέ σοβ-κάνω τ'α μούτρα σαν το Μισολίνι, να μή με λένε Προφυρία!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Γαλλική φιλολογία

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΙΑΝΟΥ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Μαν-τλαίν Αιμάρ άνοιξε την τσάντα της και

μέτρησε την περιουσία της. Της έμεναν 480 φρά-γκα και σε τρεις ήμέρες έ-πρεπε να πληρώση το νοίκι.

Ήταν λοιπόν άπόλυτη ά-νάγκη να βρή και άλλα μα-θήματα γιά να κερδίξη και-περισσότερο. Θα έκανε την θυσία να δημοσιεύση άλλη μι-αν άγγελία στην εφημερίδα και ίσως ή τύχη να την εύ-νοουσε πιδό πολύ αυτή την φορά.

Τί θλιβερό που της φαινό-ταν εκείνο το φθινοπωρινό άπόγευμα το δωμάτιό της, όπου ή ομίχλη τ'α γέμιζε όλα ύγρασία. Η Μαντλαίν, δεν έ-νοιωσε πια τη δύναμη ούτε ν' άνοίξη το παλιό πιάνο και παίζοντας να ζεστάνη λίγο τ'α δάχτυλά της. Τόσο πολύ κρύ-ωνε στο φτωχικό της δωμά-τιο. Ένας ολόκληρος χρόνος είχε περάσει από τότε που έ-κανε τη θλιβερή αυτή ζωή...

Όσο ζούσε ή μητέρα της, έπαιρνε κάποια συνταξη που τούς επέτρεπε να ζούνε κι' οι δύο τους φτωχικά. Με-τόν θάνατό της, ή Μαντλαίν βρέθηκε μόνη, χωρίς πόρους ζωής. Οι οικονομίες των γο-νέων της είχαν ξοδευτή, δέ περισσότερα χρεώγραφα δεν είχανε τώρα καμιάν άξια.

Η κυρία Αιμάρ έκρυβε πάν-τα από την κόρη της την πραγματική τους οικονομική κατάσταση γιά να μή την τρομάξη. Ήλπιζε πως ή Μαντλαίν θα παντρευότανε

ποτού πεθάνη εκείνη και πως θα άφηνε την κόρη της έξασαλισμένη. Άλλα ή τύ-χη είχε δικαστική γνώμη.

Ο Πόλ Φεβέλ, ο παιδικός φίλος της Μαντλαίν που έλοι-τόν θεωρούσαν μνηστήρα της,

είχε άρχισει, ξαφνικά ν' άραι-ώνη τις επισκέψεις του. Οι γονείς του επέμεναν να πάρη μιὰ πλούσια κόρη, που ή προίκα της θα τόν βοηθούσε ν' αναπτύξη τις δουλειές του.

Η Μαντλαίν ήταν πολύ πε-ρήφανη κι' έκρυψε τόν πόνο και τ'α δάκρυά της χωρίς να κινή το παραμικρό γιά να ύ-περασπίση την ευτυχία της.

Και ο Πόλ δεν ξαναγύρισε... Η Μαντλαίν έμαθε μιὰ μέρα πως ο αγαπημένος της παν-τρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε με την νέα, αλλά πολύ άδύ-νατη γυναίκα του σε μιὰ βίλ-λα.

Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε, και ένας χρόνος από τότε που πέθανε ή μη-τέρα της Μαντλαίν. Η όρφανή νοίκιασε ένα φτωχικό δωμά-τιο και άρχισε να ζητ'α μαθή-ματα πιάνου. Από τ'α χρήμα-τα που πήρε πουλώντας τ'α έπιπλα του πατρικού της σπι-τιού συντηρήθηκε όσπου βρή-κε μερικά μαθηματάκια.

Τώρα, όλη την ήμερα ή-ταν ύποχρεωμένη να τρέξη στους δρόμους, να μπείνη στα τράμ, ν' άνεβαίνει σκάλες. Ντυμένη πάντα μαύρα ή γκρι-ζα, προσπαθούσε να περνά ά-παράτηρητη από την μίαν ά-κρη της πόλεως ως την άλλη, γιά ν' άκούση πολλές φορές ότι το μάθημα άνεβάλλετο γιά την ερχόμενη βδομάδα. Και το βράδυ επέστρεφε τόσο κου-ρασμένη, που δεν είχε όρεξη να παίξη γιά τόν εαυτό της.

Μολατούδα, δεν κέρδιζε άρ-κατά. Ως τότε είχε μπεινάσει να ζήση χάρη στο μικρό πο-σόν που της είχε μείνει έπει-τα από το θάνατο της μητέ-ρας της. Μα τώρα πια ή ά-χρηματα εκείνα είχαν τελει-ώσει. Και την άλλη μέρα που θα της πληρώναν πέντα α-θήματα που είχε κάνει στην κούση του φονοκρη της γει-τονιάς, θα πήγαινε στα γρα-φεία της εφημερίδας να δημο-σιεύση την άκόλουθη άγγε-λία:

«Μαθήματα πιάνου κατ' οίκον με γαυλές τιμές. Άπευθυντέον διδά Αι-μάρ παρ' τη κ. Ρόμπ, ό-δός Σαιντ Όνορέ.»

Δύο μέρες έπειτα από τη δημοσίευση της παραπάνω

ήχε άρχισει, ξαφνικά ν' άραι-ώνη τις επισκέψεις του. Οι γονείς του επέμεναν να πάρη μιὰ πλούσια κόρη, που ή προίκα της θα τόν βοηθούσε ν' αναπτύξη τις δουλειές του.

Η Μαντλαίν ήταν πολύ πε-ρήφανη κι' έκρυψε τόν πόνο και τ'α δάκρυά της χωρίς να κινή το παραμικρό γιά να ύ-περασπίση την ευτυχία της.

Και ο Πόλ δεν ξαναγύρισε... Η Μαντλαίν έμαθε μιὰ μέρα πως ο αγαπημένος της παν-τρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε με την νέα, αλλά πολύ άδύ-νατη γυναίκα του σε μιὰ βίλ-λα.

Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε, και ένας χρόνος από τότε που πέθανε ή μη-τέρα της Μαντλαίν. Η όρφανή νοίκιασε ένα φτωχικό δωμά-τιο και άρχισε να ζητ'α μαθή-ματα πιάνου. Από τ'α χρήμα-τα που πήρε πουλώντας τ'α έπιπλα του πατρικού της σπι-τιού συντηρήθηκε όσπου βρή-κε μερικά μαθηματάκια.

Τώρα, όλη την ήμερα ή-ταν ύποχρεωμένη να τρέξη στους δρόμους, να μπείνη στα τράμ, ν' άνεβαίνει σκάλες. Ντυμένη πάντα μαύρα ή γκρι-ζα, προσπαθούσε να περνά ά-παράτηρητη από την μίαν ά-κρη της πόλεως ως την άλλη, γιά ν' άκούση πολλές φορές ότι το μάθημα άνεβάλλετο γιά την ερχόμενη βδομάδα. Και το βράδυ επέστρεφε τόσο κου-ρασμένη, που δεν είχε όρεξη να παίξη γιά τόν εαυτό της.

Μολατούδα, δεν κέρδιζε άρ-κατά. Ως τότε είχε μπεινάσει να ζήση χάρη στο μικρό πο-σόν που της είχε μείνει έπει-τα από το θάνατο της μητέ-ρας της. Μα τώρα πια ή ά-χρηματα εκείνα είχαν τελει-ώσει. Και την άλλη μέρα που θα της πληρώναν πέντα α-θήματα που είχε κάνει στην κούση του φονοκρη της γει-τονιάς, θα πήγαινε στα γρα-φεία της εφημερίδας να δημο-σιεύση την άκόλουθη άγγε-λία:

«Μαθήματα πιάνου κατ' οίκον με γαυλές τιμές. Άπευθυντέον διδά Αι-μάρ παρ' τη κ. Ρόμπ, ό-δός Σαιντ Όνορέ.»

Δύο μέρες έπειτα από τη δημοσίευση της παραπάνω

ήχε άρχισει, ξαφνικά ν' άραι-ώνη τις επισκέψεις του. Οι γονείς του επέμεναν να πάρη μιὰ πλούσια κόρη, που ή προίκα της θα τόν βοηθούσε ν' αναπτύξη τις δουλειές του.

Η Μαντλαίν ήταν πολύ πε-ρήφανη κι' έκρυψε τόν πόνο και τ'α δάκρυά της χωρίς να κινή το παραμικρό γιά να ύ-περασπίση την ευτυχία της.

Και ο Πόλ δεν ξαναγύρισε... Η Μαντλαίν έμαθε μιὰ μέρα πως ο αγαπημένος της παν-τρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε με την νέα, αλλά πολύ άδύ-νατη γυναίκα του σε μιὰ βίλ-λα.

Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε, και ένας χρόνος από τότε που πέθανε ή μη-τέρα της Μαντλαίν. Η όρφανή νοίκιασε ένα φτωχικό δωμά-τιο και άρχισε να ζητ'α μαθή-ματα πιάνου. Από τ'α χρήμα-τα που πήρε πουλώντας τ'α έπιπλα του πατρικού της σπι-τιού συντηρήθηκε όσπου βρή-κε μερικά μαθηματάκια.

Τώρα, όλη την ήμερα ή-ταν ύποχρεωμένη να τρέξη στους δρόμους, να μπείνη στα τράμ, ν' άνεβαίνει σκάλες. Ντυμένη πάντα μαύρα ή γκρι-ζα, προσπαθούσε να περνά ά-παράτηρητη από την μίαν ά-κρη της πόλεως ως την άλλη, γιά ν' άκούση πολλές φορές ότι το μάθημα άνεβάλλετο γιά την ερχόμενη βδομάδα. Και το βράδυ επέστρεφε τόσο κου-ρασμένη, που δεν είχε όρεξη να παίξη γιά τόν εαυτό της.

Μολατούδα, δεν κέρδιζε άρ-κατά. Ως τότε είχε μπεινάσει να ζήση χάρη στο μικρό πο-σόν που της είχε μείνει έπει-τα από το θάνατο της μητέ-ρας της. Μα τώρα πια ή ά-χρηματα εκείνα είχαν τελει-ώσει. Και την άλλη μέρα που θα της πληρώναν πέντα α-θήματα που είχε κάνει στην κούση του φονοκρη της γει-τονιάς, θα πήγαινε στα γρα-φεία της εφημερίδας να δημο-σιεύση την άκόλουθη άγγε-λία:

«Μαθήματα πιάνου κατ' οίκον με γαυλές τιμές. Άπευθυντέον διδά Αι-μάρ παρ' τη κ. Ρόμπ, ό-δός Σαιντ Όνορέ.»

Δύο μέρες έπειτα από τη δημοσίευση της παραπάνω

ήχε άρχισει, ξαφνικά ν' άραι-ώνη τις επισκέψεις του. Οι γονείς του επέμεναν να πάρη μιὰ πλούσια κόρη, που ή προίκα της θα τόν βοηθούσε ν' αναπτύξη τις δουλειές του.

Η Μαντλαίν ήταν πολύ πε-ρήφανη κι' έκρυψε τόν πόνο και τ'α δάκρυά της χωρίς να κινή το παραμικρό γιά να ύ-περασπίση την ευτυχία της.

Και ο Πόλ δεν ξαναγύρισε... Η Μαντλαίν έμαθε μιὰ μέρα πως ο αγαπημένος της παν-τρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε με την νέα, αλλά πολύ άδύ-νατη γυναίκα του σε μιὰ βίλ-λα.

Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε, και ένας χρόνος από τότε που πέθανε ή μη-τέρα της Μαντλαίν. Η όρφανή νοίκιασε ένα φτωχικό δωμά-τιο και άρχισε να ζητ'α μαθή-ματα πιάνου. Από τ'α χρήμα-τα που πήρε πουλώντας τ'α έπιπλα του πατρικού της σπι-τιού συντηρήθηκε όσπου βρή-κε μερικά μαθηματάκια.

Τώρα, όλη την ήμερα ή-ταν ύποχρεωμένη να τρέξη στους δρόμους, να μπείνη στα τράμ, ν' άνεβαίνει σκάλες. Ντυμένη πάντα μαύρα ή γκρι-ζα, προσπαθούσε να περνά ά-παράτηρητη από την μίαν ά-κρη της πόλεως ως την άλλη, γιά ν' άκούση πολλές φορές ότι το μάθημα άνεβάλλετο γιά την ερχόμενη βδομάδα. Και το βράδυ επέστρεφε τόσο κου-ρασμένη, που δεν είχε όρεξη να παίξη γιά τόν εαυτό της.

Μολατούδα, δεν κέρδιζε άρ-κατά. Ως τότε είχε μπεινάσει να ζήση χάρη στο μικρό πο-σόν που της είχε μείνει έπει-τα από το θάνατο της μητέ-ρας της. Μα τώρα πια ή ά-χρηματα εκείνα είχαν τελει-ώσει. Και την άλλη μέρα που θα της πληρώναν πέντα α-θήματα που είχε κάνει στην κούση του φονοκρη της γει-τονιάς, θα πήγαινε στα γρα-φεία της εφημερίδας να δημο-σιεύση την άκόλουθη άγγε-λία:

«Μαθήματα πιάνου κατ' οίκον με γαυλές τιμές. Άπευθυντέον διδά Αι-μάρ παρ' τη κ. Ρόμπ, ό-δός Σαιντ Όνορέ.»

Δύο μέρες έπειτα από τη δημοσίευση της παραπάνω

ήχε άρχισει, ξαφνικά ν' άραι-ώνη τις επισκέψεις του. Οι γονείς του επέμεναν να πάρη μιὰ πλούσια κόρη, που ή προίκα της θα τόν βοηθούσε ν' αναπτύξη τις δουλειές του.

Η Μαντλαίν ήταν πολύ πε-ρήφανη κι' έκρυψε τόν πόνο και τ'α δάκρυά της χωρίς να κινή το παραμικρό γιά να ύ-περασπίση την ευτυχία της.

Και ο Πόλ δεν ξαναγύρισε... Η Μαντλαίν έμαθε μιὰ μέρα πως ο αγαπημένος της παν-τρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε με την νέα, αλλά πολύ άδύ-νατη γυναίκα του σε μιὰ βίλ-λα.

Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε, και ένας χρόνος από τότε που πέθανε ή μη-τέρα της Μαντλαίν. Η όρφανή νοίκιασε ένα φτωχικό δωμά-τιο και άρχισε να ζητ'α μαθή-ματα πιάνου. Από τ'α χρήμα-τα που πήρε πουλώντας τ'α έπιπλα του πατρικού της σπι-τιού συντηρήθηκε όσπου βρή-κε μερικά μαθηματάκια.

Τώρα, όλη την ήμερα ή-ταν ύποχρεωμένη να τρέξη στους δρόμους, να μπείνη στα τράμ, ν' άνεβαίνει σκάλες. Ντυμένη πάντα μαύρα ή γκρι-ζα, προσπαθούσε να περνά ά-παράτηρητη από την μίαν ά-κρη της πόλεως ως την άλλη, γιά ν' άκούση πολλές φορές ότι το μάθημα άνεβάλλετο γιά την ερχόμενη βδομάδα. Και το βράδυ επέστρεφε τόσο κου-ρασμένη, που δεν είχε όρεξη να παίξη γιά τόν εαυτό της.

Μολατούδα, δεν κέρδιζε άρ-κατά. Ως τότε είχε μπεινάσει να ζήση χάρη στο μικρό πο-σόν που της είχε μείνει έπει-τα από το θάνατο της μητέ-ρας της. Μα τώρα πια ή ά-χρηματα εκείνα είχαν τελει-ώσει. Και την άλλη μέρα που θα της πληρώναν πέντα α-θήματα που είχε κάνει στην κούση του φονοκρη της γει-τονιάς, θα πήγαινε στα γρα-φεία της εφημερίδας να δημο-σιεύση την άκόλουθη άγγε-λία:

«Μαθήματα πιάνου κατ' οίκον με γαυλές τιμές. Άπευθυντέον διδά Αι-μάρ παρ' τη κ. Ρόμπ, ό-δός Σαιντ Όνορέ.»

Δύο μέρες έπειτα από τη δημοσίευση της παραπάνω

ήχε άρχισει, ξαφνικά ν' άραι-ώνη τις επισκέψεις του. Οι γονείς του επέμεναν να πάρη μιὰ πλούσια κόρη, που ή προίκα της θα τόν βοηθούσε ν' αναπτύξη τις δουλειές του.

Η Μαντλαίν ήταν πολύ πε-ρήφανη κι' έκρυψε τόν πόνο και τ'α δάκρυά της χωρίς να κινή το παραμικρό γιά να ύ-περασπίση την ευτυχία της.

Και ο Πόλ δεν ξαναγύρισε... Η Μαντλαίν έμαθε μιὰ μέρα πως ο αγαπημένος της παν-τρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε με την νέα, αλλά πολύ άδύ-νατη γυναίκα του σε μιὰ βίλ-λα.

Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε, και ένας χρόνος από τότε που πέθανε ή μη-τέρα της Μαντλαίν. Η όρφανή νοίκιασε ένα φτωχικό δωμά-τιο και άρχισε να ζητ'α μαθή-ματα πιάνου. Από τ'α χρήμα-τα που πήρε πουλώντας τ'α έπιπλα του πατρικού της σπι-τιού συντηρήθηκε όσπου βρή-κε μερικά μαθηματάκια.

Τώρα, όλη την ήμερα ή-ταν ύποχρεωμένη να τρέξη στους δρόμους, να μπείνη στα τράμ, ν' άνεβαίνει σκάλες. Ντυμένη πάντα μαύρα ή γκρι-ζα, προσπαθούσε να περνά ά-παράτηρητη από την μίαν ά-κρη της πόλεως ως την άλλη, γιά ν' άκούση πολλές φορές ότι το μάθημα άνεβάλλετο γιά την ερχόμενη βδομάδα. Και το βράδυ επέστρεφε τόσο κου-ρασμένη, που δεν είχε όρεξη να παίξη γιά τόν εαυτό της.

Μολατούδα, δεν κέρδιζε άρ-κατά. Ως τότε είχε μπεινάσει να ζήση χάρη στο μικρό πο-σόν που της είχε μείνει έπει-τα από το θάνατο της μητέ-ρας της. Μα τώρα πια ή ά-χρηματα εκείνα είχαν τελει-ώσει. Και την άλλη μέρα που θα της πληρώναν πέντα α-θήματα που είχε κάνει στην κούση του φονοκρη της γει-τονιάς, θα πήγαινε στα γρα-φεία της εφημερίδας να δημο-σιεύση την άκόλουθη άγγε-λία:

«Μαθήματα πιάνου κατ' οίκον με γαυλές τιμές. Άπευθυντέον διδά Αι-μάρ παρ' τη κ. Ρόμπ, ό-δός Σαιντ Όνορέ.»

Δύο μέρες έπειτα από τη δημοσίευση της παραπάνω

ήχε άρχισει, ξαφνικά ν' άραι-ώνη τις επισκέψεις του. Οι γονείς του επέμεναν να πάρη μιὰ πλούσια κόρη, που ή προίκα της θα τόν βοηθούσε ν' αναπτύξη τις δουλειές του.

Η Μαντλαίν ήταν πολύ πε-ρήφανη κι' έκρυψε τόν πόνο και τ'α δάκρυά της χωρίς να κινή το παραμικρό γιά να ύ-περασπίση την ευτυχία της.

Και ο Πόλ δεν ξαναγύρισε... Η Μαντλαίν έμαθε μιὰ μέρα πως ο αγαπημένος της παν-τρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε με την νέα, αλλά πολύ άδύ-νατη γυναίκα του σε μιὰ βίλ-λα.

Η ΤΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΡΩΜΠΙΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο δικηγόρος Μάρκ Βαλλέ παρακολουθεί με έναν φίλο του, τον Άντρε Μελμπούρν, έρασιτέχνη ντετεκτίβ, τον διάσημο γιατρό Ναδίλφ, τον οποίο θεωρεί πατέρα του νεαρού γκάγκστερ Ζάν Ριττέ, που έχει πεθάνει μυστηριωδώς στην φυλακή.

ΥΣΤΕΡ' από λίγο το αυτοκίνητο του δόκτορος Ναδίλφ σταμάτησε στην άκρη του πεζοδρομίου, κατά μήκος του κρηπιδώματος του Σηκουάνα. Ο Μελμπούρν διέταξε τον σωφέρη του να μη σταματήσει αλλά να προσπεράσει ολόταχως το άμαξι του γιατρού και να στρίψει στην πρώτη γωνία, αριστερά. Εκεί σταμάτησε και ο Μελμπούρν ριθίωσε άμέσως κάτω και έτρεξε να ιδεί με τρόπο πίσω από την γωνία του δρόμου, αφήνοντας τον δικηγόρο μέσα στο αυτοκίνητο. Σε λίγο επέστρεψε και είπε στον Μάρκ Βαλλέ:

— Ο γιατρός κατέβηκε από το αυτοκίνητό του και πέταξε στον ποταμό το πακετάκι που τούχες δώσει έξω από το Ιατροδικαστικό μέγαρο. Κατόπιν ανέβηκε πάλι στην κούρσα του και έφυγε. Πές μου, τι είχε μέσα το πακετάκι εκείνο; — Δεν ξέρω τίποτα! Μου το είχε εμπιστευθεί ο Ριττέ και έκανα την δακεία να το ξεχάσω μέσα στην τσέπη μου και να μην το άνοιξω! Μου φαίνεται όμως πως είχε μέσα κάτι το σκληρό, το μεταλλικό. — Α! Δεν είσαι διόλου περίεργος κι' αυτό είναι πολύ κακό για το επάγγελμά σου, φιλαράκο μου! Φώναξε ο Άντρε Μελμπούρν. Έλα τώρα. Πάμε να δρούμε το πακετάκι αυτό.

Και παίρνοντας τον Βαλλέ από το μπράτσο τον παρέσυρε προς την γειτονική γέφυρα.

Μιά παράξενη κληρονομιά

Μιά μικρή σκαλίτσα βρισκόταν στην αρχή της γέφυρας και ώδηγούσε προς την προκυμαία. Οι δυο νέοι την κατέβηκαν και βρέθηκαν ακριβώς κάτω από το μέρος όπου είχε σταματήσει το αυτοκίνητο του διασημού γιατρού. Δυο δήματα παρέκει, ξαπλωμένος πάνω σε κάτι σανίδες, βιαζόταν ένας από τους συνηθισμένους εκείνους αλήτικους τύπους που φιλοξενούν οι όχθες και τα γεφύρια του Σηκουάνα. Φαινόταν να κοιμάται.

Ο Άντρε τον κύταξε για κάμψη ώρα και ύστερα έσπρωξε με τον άγκάνα του τον Μάρκ Βαλλέ, που παρακολουθούσε το πέρασμα των μικρών ποταμοπλοίων.

— Τον βλέπεις αυτόν; έδω; ρώτησε τον δικηγόρο.

— Ένας αλήτης, όπως τόσοι άλλοι.

— Ναι, βέβαια, αλλά είναι ο άνθρωπος που μας χρειάζεται.

— Θα τον δάλης μήπως; να δουτέξω στον Σηκουάνα;

— Ακριβώς!

Εκείνη την ώρα ο άνθρωπος — ένας δυνατός άνδρας έως σαράντα χρόνων — νήθηκε, άνοιξε τα μάτια του, χαμουρη-

θηκε δυο-τρεις φορές και άνασκηώθηκε πάνω στους άγκωνες του, κυττάζοντας αδιάφορα τους δυο νέους. Ο Μελμπούρν τον πλησίασε άμέσως.

— Δέ μου λές φίλε, του είπε, ξέρεις να κολυμπάς;

Ο Άλλος τον κύταξε με δυσπιστία και δεν αποκρίθηκε.

Ο Μελμπούρν επανέλαβε την ερώτησή του. Ο αλήτης τότε ανέκρινε καλά και κυττάζοντας θυμωμένος τον Άντρε, του είπε:

— Και τι την μέλλει την αφεντιά σου αν ξέρω εγώ να κολυμπώ;

Ο Άντρε δεν απήντησε άμέσως. Τους ήξερε καλά τους τύπους αυτούς. Έβγαλε τα τσιγάρα του, πρόσφερε ένα στον αλήτη και ύστερα του έδωσε ν' ανάψη. Όταν έγινε και αυτό, του είπε:

— Λοιπόν, ξέρεις να κολυμπάς, δεν είναι έτσι;

— Ε, κι' έπειτα; έκανε πιο μαλακά τώρα ο Άλλος.

— Λοιπόν, πρό όλίγον μάς έχει πέσει από εκεί επάνω στον ποταμό ένα πακετάκι. Δεν είναι μεγαλύτερο από ένα πακέτο τσιπουλόχαρτα, μα είναι αρκετά βαρύ. Πήγε λοιπόν στον πάτο. Μπορείς να κάνεις μια δουτιά και να μάς το φέρεις;

— Και τί θα μου δώσεις όταν σου δγάλω το πακετάκι σου μέσα από τη λάσπη του ποταμού;

Ο Άντρε έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα κολλαριστό εκατοστάριο και είπε:

— Αυτό έδω.

Η θέα του... όρεκτινότητας χαρτονομίσματος φάνηκε να ήλκτρισε τον Άντρε. Οι άνθρωποι αυτοί σπανίως κατορθώνουν να πιάσουν στο χέρι τους ή και να ιδούν, απλώς, νόμισμα άλλο από το τάλλιο. Πετάνθηκε λοιπόν ο φίλος άμέσως όρθιος και είπε, ενώ ταυτοχρόνως έβγαζε το τριμήνιο σακκάκι του και τα τρύπια παπούτσια του:

— Σύμφωνοι. Θάχετε το πακετάκι σας....

Την ίδια ώρα ένα «μπλουμ» ακούστηκε. Ο άνθρωπος είχε κιάλας βουτήξει.

Μετά ένα σχεδόν λεπτό ξαναφαινόταν στην επιφάνεια του νερού και σαρσάλωνε στην προκυμαία. Στο ένα του χέρι κρατούσε ένα μικρό πιαματάκι καταλασκαμένο.

— Αυτό δεν είναι; ρώτησε.

— Ναι! έκανε χαρούμενος ο Άντρε Μελμπούρν και άπλωσε το χέρι του για να το πιάσει.

— Τά λεπτά ποδά; έκανε γελώντας ο αλήτης και τράβηξε πίσω το νερό του.

Ο Άντρε του έδωσε το εκατοστάριο και πώς το πακετάκι.

— Πάμε, είπε του Μάρκ Βαλλέ.

Ανέβηκαν πάλι την σκαλίτσα και διευθύνθηκαν προς το ταξί που τους περιμεμνε.

Σε λίγο το αυτοκίνητο σταματούσε κατ' ένωλην του Άντρε Μελμπούρν μπροστά σ' ένα άπομορο Ειθεσιείο.

— Πάμε έδω μέσα, είπε ο Άντρε, να πάρουμε κάτι, γιατί φοβάμαι της πείνας

Ένα άριστουργηματικό μυθιστόρημα της Γ. ΟΥ΄ΙΛΛΙΑΜΣΟΝ

και να ιδούμε τί έχει μέσα το περίφημο πακέτο.

Διευθύνθηκαν προς το ζυθοπωλείο και κάθισαν σ' ένα μοναχικό τραπέζακι. Ο Άντρε παρήγγειλε δυο μπίρες και κρουασάν.

— Και τώρα, είπε, ας δούμε το πακετάκι μας.

Έβγαλε από την τσέπη του το μυστηριώδες δεματάκι που το είχε τυλίξει προχώρα σ' ένα κομμάτι εφημερίδα και είπε δίνοντάς το στον Μάρκ Βαλλέ:

— Άνοιξε το καλλίτερα μόνος σου.

Ο δικηγόρος πήρε το πακετάκι και το άνοιξε διαστικά. Απ' έξω ήταν τυλιγμένο μ' ένα ψιλό χαρτόνι, αρκετό όμως για να το προφυλάξει από τα νερά. Μέσα υπήρχε ένα δεύτερο πακετάκι τυλιγμένο μέσα σ' ένα φύλλο αλουμινίου που ήταν σφραγισμένο με κίτρινο βουλοκέρι. Την σφραγίδα αυτήν άνοιγοντας το πακέτο ο δόκτωρ Ναδίλφ, την είχε σπάσει στα δύο. Μπορούσε, όμως, κανείς να διακρίνει επάνω της ανάγλυφα τα αρχικά Δ. Ν.

— Ω! φώναξε ο Άντρε. Σίγουρα θα είναι του πατέρα του γιατρού. Δεν τον έλεγαν Λαδίσλαο Ναδίλφ;

— Ναι, απήντησε ο Μάρκ Βαλλέ.

— Η υπόθεση αυτή όσο πάει με ενδιαφέρει περισσότερο. Άνοιξε, λοιπόν, να ιδούμε τί έχει μέσα αυτό το διαβολοπακέτο!

Ο δικηγόρος αφήρεσε και το αλουμινένιο περιβλήμα και έβγαλε από μέσα ένα τετράγωνο και πλατύ κουτί από κόκκινο σμάλτο. Πίεσε ένα ελατήριο και το κουτί άνοιξε. Και τότε, με ζωνή εκπληξη οι δυο φίλοι είδαν ένα μικροσκοπικό το πορτραίτο μιας γυναίκας με πυρρά μαλλιά και μεγάλα πράσινα μάτια. Πίσω από το πορτραίτο ήταν γραμμένα τα εξής:

«Προειδοποιήσεις στον γεννητόρα μου :

»Εσκότώσα.

Μα και σ' εσκότωσες!

Ο θάνατος με περιμένει....

Αλλά και σένα το ίδιο....

Μ' έχεις αφήσει στο έλεος του διαβόλου.

Σου αφήνω κι' εγώ τον διάβολο. Αυτός θα μ' εκδικηθή».

— Το γράψιμο είναι του Ζάν Ριττέ! είπε ο Μάρκ Βαλλέ.

— Και πώς σου εμπιστευθήκε εσένο αυτό το πράγμα;

— Όταν πήγα να του πω πως ο Ναδίλφ δεν είχε κατορθώσει να του δοθεί χάρις με παρακάλει να πάω στο δικαστήριο, να πάρω μέσα από ένα μυστικό σφράγι το πακετάκι αυτό και να το παραδώσω μετά τον θάνατό του στον γιατρό. Σημείωσε όμως ότι το πακέτο το κράτησε ένα βράδυ μαζί του, στο κελί του και την άλλη μέρα μου τώδωσε. Φαίνεται ότι το βράδυ εκείνο έγραψε από πίσω τις γραμμές αυτές, αυτό το είδος της διαθήκης.

— Δεν έχει να κάνει. Θα δρούμε κι' εμείς το κλειδί... Πάντως, εγώ τώρα σ' αφήνω. Θα τα ξαναπούμε σύντομα.

— Δέν μου έδωκε όμως την διεύθυνση του κοριτσιού που λιποθύμησε.

— Νά την : οδός Μπικοννέ 6, Βα-

γού: Πρόσωπο έλαφρά ασύμμετρο, δλζφαρα που σκεπάζουν τα μάτια κατά το ήμισυ και μια έλαφρά σύσπαις ή οποία σηκώνει το επάνω χέλος αποκάλυπτοντας έναν από τους κυνόδοντας. Αυτοί που έχουν το επάνω χέλος έτσι άνασκηωμένο είναι Ικανοί για όλα. Άρρα γυναίκα, αλλά δεν θάδελα να ήμουν φίλος της!

— Ούτα και ο γιατρός, όπως φαίνεται, αφού έριξε το πορτραίτο της στον ποταμό, απήντησε ο Βαλλέ. Ασφαλώς, αυτήν την γυναίκα θα έννοη ο Ριττέ, όταν μιλάη για τον διάβολο. Όποσδήποτε, ή έπιθεσις κατά του Ναδίλφ είναι πολύ καθαρή. Ο Ριττέ τον κατηγορεί ότι έχει κι' αυτός ματωμένα τα χέρια του. Ποιός να το περμένε! Ένας τόσο μεγάλος και τόσο συμπαθητικός έπιστήμων να είναι εγκληματίας!... Νά μια απόδειξις ακόμη ότι δεν πρέπει κανείς να έχη έμπιστοσύνη σε κανένα....

— Άν είχα αυτό το πορτραίτο προ της εκτελέσεως θα ξεσκάπαζα άμέσως αυτή την γυναίκα! έλεε ο Άντρε. Στοιχηματίζω, ωστόσο, ότι δεν είναι και τόσο μακριά από το Ικρίωμα. Πρέπει να την βρούμε εξαπντος!... Αλήθεια, όμως, δεν μου λές, τι πήγες να κάμης δυο φορές αυτές τις μέρες στις Βρυξέλλες;

— Στις Βρυξέλλες εγώ;

— Έλα, έλα, μη μάς κάνης τώρα τον έξυπνο. Γνωρίζομαστε, φίλε μου Μάρκ, πολύ καλά νομίζω!...

— Και πως ξέρεις ότι πήγα στις Βρυξέλλες;

— Νομίζεις, λοιπόν, ότι έτοι για τον τύπο κάνω τον έρασιτέχνη ντετεκτίβ;

— Όστε με παρακολουθείς;...

— Από τον καιρό που άρχισες να σχετίζεσαι με τον δόκτωρ Ναδίλφ. Χάρης σ' αυτόν, άπέκτησες και σ' ενδιαφέρον στα μάτια μου!

Και ο Άντρε Μελμπούρν ξέσπασε σ' ένα πλατύτατο γέλιο. Σε λίγο ξαναρώτουμε :

— Έλα λοιπόν πές μου, τι πήγες να κάμης στις Βρυξέλλες; Στοιχηματίζω ότι το ταξίδι σου δεν ήταν διόλου άσχετο με την υπόθεση Ριττέ — Ναδίλφ....

— Αί, λοιπόν, ναι! έκανε δυσανασχετώντας ο δικηγόρος.

Και διηγήθηκε στον φίλο του όλη την Ιστορία του πορτοφολιού του Λάγκ. Ο Άλλος άκουγε με ζωηρότατο ενδιαφέρον.

— Και τί έλεγαν τα χαρτιά που περιείχε το πορτοφόλι του άρχισυμμορίτη; ρώτησε στο τέλος.

— Ο Ριττέ μου είπε ότι περιείχαν πολύτιμες πληροφορίες για τα κρησφύγετα, τους συνενόχους και άλλα ενδιαφέροντα στοιχεία από την δράση του Λάγκ. Ένα ιδίως από αυτά τα χαρτιά θα έφθανε, αυτό και μόνο για να στείλη τον γκάγκστερ στην λαμητόμο.

— Άρρα! Περιφρημα!... φώναξε ο Άντρε.

— Μη διάβεις να πανηγυρίσης, τον διέκοψε ο φίλος του. Όλα αυτά τα χαρτιά είναι γραμμένα με έναν κρυπτογραφικό κώδικα γνωστό μόνο στον Λάγκ και στους συμμορίτες του. Άν ζούσε ο Ριττέ, ίσως θα μάς έξηγοισε.

— Δεν έχει να κάνει. Θα δρούμε κι' εμείς το κλειδί... Πάντως, εγώ τώρα σ' αφήνω. Θα τα ξαναπούμε σύντομα.

— Δέν μου έδωκε όμως την διεύθυνση του κοριτσιού που λιποθύμησε.

— Νά την : οδός Μπικοννέ 6, Βα-

σέλλη.

— Άρρα! Σου χρειάζεται τώρα το πορτραίτο αυτό;

— Έπλ του παρόντος όχι.

— Δάνεισέ μου το!...

— Είναι μεγάλη άνδγκης

— Όχι, αλλά το ήθελα.

— Πάρ' το λοιπόν. Και τώρα γειά σου.

Ύστερα από λίγο ο Μάρκ Βαλλέ έπαρνε ένα ταξί και διευθυνόταν στην συνοικία της Βαστίλλης. Ήταν δέκα ή ώρα όταν ο νεαρός δικηγόρος χτυπούσε την πόρτα του μικρού διαμερίσματος της Βέρας.

— Έμπρεδς, ακούσθηκε μια σιγανή φωνή από μέσα.

Ο Μάρκ Βαλλέ μπήκε.

Στο άντρο του Λάγκ

Όπως όλοι οι διεθνείς κακούργοι έτσι και ο μιγάς Λάγκ είχε πολλές κατοικίες. Εκείνη όμως που προτιμούσε και όπου θεωρούσε τον έαυτό του πιο ασφαλή από παντού, ήταν μια μικρή βίλλα, ταπεινού έξωτετικού, χτισμένη κοντά στο δάσος του Μεντόν, σ' ένα μέρος σχεδόν έρημο. Έφθανε κανείς σ' αυτήν από έναν στενό δρομάκι, σαν μονοπάτι, από τα δύο μέρη του οποίου υπήρχαν οι μανδρότοιχοι άλλων γειτονικών σπιτιών.

Ο κήπος της βίλλας συγκοινωνούσε με το δάσος από μια μικρή πόρτα, πράγμα το οποίο επέτρεπε στους ένοίκους της, να μπαίνουν άνετα άνετα σε οποιαδήποτε ώρα, χωρίς να γίνονται άντιληπτοί.

Φύλακας δεν υπήρχε στο σπίτι. Υπήρχε μανάχα μια θυρωρός, που κατέβαινε κάθε μέρα στην πόλη για να κινή τα ψώνια της ημέρας. Ήταν μια γυναίκα με άυστηρό πρόσωπο, που ένέπνεε σεβασμό και έμπιστοσύνη σ' αυτούς με τους οποίους έρχόταν σε έπαφή. Για τον κύριό της, τον Ιδιοκτήτη της βίλλας, έδινε τις εξής πληροφορίες:

— Ο κύριός μου, είναι πρώην γιατρός του ναυτικού, που έζησε πολλά χρόνια στις αποικίες. Είναι όμως πολύ άρρωστος από το σπρίτ γι' αυτό περνάει όλο σχεδόν το χρόνο στο Βισύ και σ' άλλες λουτροπόλεις.

Αυτά έλεγε η πονηρή γυναίκα και όσοι την άκουγαν την έπείσαν. Δεν φανταζότανε ποτέ ότι κάτω από το σπίτι αυτό με το φτωχικό και άθλιο έξωτετικό υπήρχε ένα άπειρο υπόγειο χωρισμένο σε διάφορα διαμερίσματα, επιπλωμένα και στολισμένα πολυτελέστατα, με πλουσιώτατο μπουφέ και μέσα στο οποίο γίνονταν συχνά αληθινά όργια.

Εκείνο το απόγευμα ο Λάγκ είχε μείνει παραπάνω από μια ώρα μέσα σ' ένα δωμάτιο, του οποίου την ύπαρξη έννώριζαν μόνχα οι πιο πιστοί του άνθρωποι. Το δωμάτιο εκείνο ήταν χωρίς παράθυρα. Ούτε ή παραμικρή άχτίδα φωτός δεν έμπαινε από έξω. Φωτιζόταν μόνχα με το ηλεκτρικό φως, ή ατμόσφαιρά του δε άναβαινόταν από κάτι μυστικές και άόρατες απ' έξω τρύπες μέσα στις όποιες λειτουργούσαν μικροί ηλεκτρικοί άνεμισήρες. Οι τοίχοι του δωματίου ήταν σκεπασμένοι από ύψηλες προθήκες γεμάτες από αληθινούς θησαυρούς. Θάλανε κανείς πως βρισκόταν μέσα στο άντρο κανενός περιφρημού κορσάκου ή σε κανένα παλάτι των Χιλίων και μιας Νυ-

κτών. Μέσα στην μεγαλύτερη από τις διτρίνες αυτές υπήρχαν πολύτιμα πετράδια και διάμαντικά. Ο Λάγκ έτρεφε αληθινό πάθος για τα μπιζού, και εκείνη την ήμερα στεκόταν πάλι έκστατικός μπροστά τους και τα άπεθαύμαζε. Ιδιαίτερη άδυναμία έτρεφε σ' ένα κολλίε από χονδρά ρόξ μαργαριτάρια. Το πήρε λοιπόν στα χέρια του και το χάιδεψε γεμάτος ευχαρίστηση.

— Νά ένα μπιζού που θα ταίριαζε στην χαριτωμένη ξανθούλα που είδα, σ' εκείνη την μύρτα της Βαστίλλης, ψιθύρισε.

Ο Λάγκ εξακολουθούσε πάντα να άγαπά την ξανθεία επίσης Σιμόνη, την άδελφή του Ριττέ αν και συχνά της δειχνόταν σκληρός και την κακομεταχειριζόταν. Από την ήμερα, όμως, που είδε την Βέρα, ή σκέψη του δεν έφευγε απ' αυτήν. Του θύμιζε την Σιμόνη όπως ήταν όταν την είχε πρωτογνωρίσει, προτού ή άτακτη ζωή που έκανε της μαράνι προώρα την όμορφη. Παρέλας ο Λάγκ τις δυο γυναίκες και εύρισε ότι ή Σιμόνη δεν ήταν παρὰ μια όχη άπομίμησης της Βέρας.

Στενάζοντας ο νεαρός άρχικγκάκστερ, έβαλε και πάλι το θερύτιμο κολλίε στη θέση του και αφού έκλεισε με προσοχή την διτρίνα, πίεσε ένα μικρό, άόρατο κουμπάκι του οποίου μόνχα αυτός γνώριζε την ύπαρξη και άμέσως ένα μέρος του τοίχου άνοιξε φεύγοντας προς τα πλάγια και αφήνοντας έλευθερη την είσοδο προς ένα άλλο δωμάτιο πλουσιώτατο κι' αυτό επιπλωμένο. Ήταν το γραφείο του Λάγκ.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

«Άέρα παιδιά!»

(«Ολμπια», θέατρος 60 καλλιτεχνών)

Είναι μια από τις καλύτερες έπιθεωρήσεις που έπαίχθηκαν κατά τα τελευταία χρόνια, γεμάτη εθούμια, σάτυρα, πνύμα και επικήροτητα. Οι συγγραφείς κ. κ. Σάβιος-Καρακάσης-Δρακόπουλος έδωκαν ένα πρωτότυπο και ένθουσιastiκό έργο το οποίο θριαμβεύει κάθε βράδυ σε δυο παραστάσεις. Το υπέροχο σινάλε προκαλεί φρενιζία ένθουσιασμού και τα νύμερα όλα καταχειροκρατούνται όπως και τα δυο έκλεκτά σκέτα. Η μουσική μελωδικωτάτη και συγκροπαστική.

«Μολών λαβέ»

(«Βρετάνια», θέατρος Β. Αδωνιτή)

Είς το θέατρον «Βρετάνια» πρίζεται μια νέα όριστάτη έπιθεωρησις όρελν μνην εις τους συγγραφείς κ. κ. Ζ. Θάνον και Ν. Λώρη, υπό τον τίτλον «Μολών λαβέ». Πρόκειται περί έπιθεωρήσεως έπιτυχούς. Θωμάται σκηνές γεμάτες πνύμα και πολεμικήν επικήροτητα, όρωτάτα μπαλέτα και καλλιτεχνική σκηνογραφία, προσδίδουν εις το όλον θέαμα ένα τόνον πολιτισμού. Από τας σκηνάς χειροκρατείται ιδιαίτερος το πατριωτικώτατον φινάλε. Γενικώς ή έπιθεωρησις «Μολών λαβέ» είναι από τας καλύτερας που έγοράσαν τον τελευταίον καιρόν, και θα κρατήση επί μακρόν διάστημα το πρόγραμμα του θεάτρου «Βρετάνια».

Δ. Σ.

Αισθηματικά διηγήματα

Τὸ χιλιάρικο

Ο ΚΥΡΙΟΣ Μωράν μπήκε στο δωμάτιο της κόρης του που ήταν απηχοημένη, και τὴν συνήθεσε τῆς, νὰ ἀποδυμάξη τὴν ξανθὴ ὁμορφιά της μέσα στὸν καθρέφτη.

— Μαίρη, τῆς εἶπε, πάρε τὰ χίλια φράγκα ποὺ μοῦ ζήτησες γιὰ τὴν ράφτρα. Εἶναι ὥρα νὰ φεύω γιὰ τὴν Τζάπεξα. Ἐχῶ κιόλας ἀργήσει.

— Εὐχαριστῶ μπαμπά. Ὁ πάω νὰ τῆς τὰ δώσω σήμερα. Τὴν ἴδια στιγμή σήμανε τὸ κουδούνι καὶ παρουσιάσθηκε ἡ καμαριέρα γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ ἕναν ἐπισκεπτήν. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε νὰ προφέρει τὸ ὄνομά του γιὰτὶ εἰσώρμησε μέσα ἕνας μελαγχρινὸς νέος ποὺ ἐκύτταζε τὴν Μαίρη στὰ μάτια, χαμογελώντας ὀλόκληρος.

— Ἐγὼ εἰμαι, Μαίρη. Ἦρθα νὰ σὲ πάρω νὰ πάμε στὴν ἐκθεσὴ τῶν σκυλιῶν. Τὸ αὐτοκίνητο εἶναι κάτω. Πᾶμε. Δὲν σὲ φιλῶ γιὰ νὰ μὴν ἀργήσωμε...

Ἡ νέα ποὺ ἦταν κιόλας ἑτοιμὴ γιὰ ἔξω, μόλις ὄρθηκε τὸν καίρὸ νὰ κλείσῃ μέσα στὴν τσάντα της τὸν φάκελλο ποὺ περιείχε τὸ χαρτονομίσμα τῆς ράφτρας καὶ ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸν Ροζέ ποὺ κατέβαινε τρέχοντας τὶς σκάλες. Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε μέσα στὸς ἡλιοφώτιστους δρόμους, μεταφέροντας τοὺς δύο εὐτυχεῖς ἐρωτευμένους στὴν ἐκθεσὴ.

— Γιατὶ ἐνδιαφέρεσαι τόσο γιὰ τὰ σκυλιά; ρώτησε ἡ Μαίρη, θάβροντας μέσα ὑπὸ τὴν τσάντα της τὴν τσιγαροθήκη της.

Ὁ Ροζέ σταμάτησε τὴ μηχανή στὸν ἔρμη δρόμο γιὰ ν' ἀνάψῃ τσιγάρο καὶ νὰ φιλήσῃ τὸ ὄμορφο στόμα ποὺ τοῦ προσφερόταν μὲ χαμόγελο.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε. Τὰ σπάνια σκυλιά ποὺ φάνονται σὰν πολύτιμα καὶ πολυτέλῃ παννίδια ποὺ ἐγὼ δὲν θὰ μπόρῳ ποτὲ νὰ τ' ἀποκτήσω γιὰτὶ στοιγίζουν πανάκριθα... Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις. Μὲ τρελοῦν, μὲ διασημάζουν. Γίνω δημοφιλέστατος, εἶνε καὶ φιλά. Μὲ κάνουν νὰ φαντάζωμαι παρουσιασμένα σκυλὶνα ὅπου ὡσαύτως κυρίες πίνουν τὸ τσάι τους καὶ γαϊδεῖουν

τὰ πολύτιμα πετεινὰ τους...

— Ἀπιστε! Μονάχα ἐνέ-να ἔπρεπε νὰ συλλογίζεσαι!

— Τὰ κυνηγετικά πάλι μὲ κάνουν νὰ φαντάζωμαι, ρω-τήσε τὴν Μαίρη λίγο ψυχρά:

— Ἦρθα νὰ σὲ πάρω νὰ πάμε στὴν ἐκθεσὴ τῶν σκυλιῶν...

μαντικές πόλεις, ὅπου δασχίζονται τὰ μεγάλα πάρκα μοναχικοὶ κύριοι ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὰ πιστὰ καὶ σιωπηλὰ σκυλιά τους.

Στὸ μεταξύ ἔφθασαν στὴν ἐκθεσὴ. Ὁ Ροζέ πήδησε πρῶτος καὶ ἀφοῦ κατέβηκε ἡ Μαίρη, ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἐπὶ μὴν ὥρα οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἐθαύμασαν τὰ ὠραία περιποιημένα σκυλιά, ποὺ τὰ κρατοῦσαν ἀπὸ τὸ λουρὶ ἰδιορρυθμῆς δεσποινίδες. Πέντασε καὶ ἕνα μελαγχρινὸ κορίτσι ποὺ κρατοῦσε μὲ τὸ λουρὶ δύο ὠριμὰ μαύρα γαζα-φῶν μὲ πᾶσινα περιλάμπια. Τὴν κορίτσι φοροῦσε κι' αὐτὸ πράσινη ἐσθῆτα καὶ ὁ Ροζέ τὸ χαμοῖετσε μὲ χαρούμενο χαμόγελο.

— Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ διευ-

θυντοῦ μου... ἐξήγησε ἐκεῖνος στὴν Μαίρη.

Ἐκείνη ἐνοίωσε κάποια ζήλεια...

— Μοιάζει κι' αὐτὴ σὰν τὰ σκυλιά της, ἔτσι μαύρη ποὺ εἶναι... πρόσθεσε δηκτικά. Βαρύνεκα πιά νὰ βλέπω σκυλιά! Πᾶμε...

— Ὅπως θέλεις.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ροζέ δὲν ἦταν πιά χαρούμενη σὰν καὶ πρῶτα. Κάθισε στὸ βολάν καὶ ρώτησε τὴν Μαίρη λίγο ψυχρά:

μα τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀμέσως ἄρχισαν καὶ οἱ δύο νὰ ψάχνουν ἀνάμεσα στὰ μαξιλάρια, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τους, ἀνάμεσα στὰ πόδια τους. Ἦμποτε! Δὲν ὄρθηκαν τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν στάχτη τῶν τσιγαρῶν τους.

— Εἶσαι θεοῦ πῶς πήρες τὸ φάκελλο μαζί σου; Εἶσαι θεοῦ πῶς τὸν ἔκλεισες στὴ τσάντα σου; Ξαναρώτησε ὁ Ροζέ.

— Βεβαιστάτη.

— Μήπως ὅταν ἀναψες τὸ τσιγάρο σου...

— Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι πῶς ἔκαψα ἀπὸ ἀπροσεξία ὀλόκληρο χιλιάρικο...

— Ἦθελα νὰ πῶ, μήπως σοῦ ἔπεσε ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ τὸ πῆρε ὁ ἀέρας.

— Μπα! Τὰ χιλιάρικα δὲν πετοῦν σὰν νὰ ἦταν ταξιδιωτικά περιστέρια!

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ αὐτοκίνητο στεκότανε μπροστὰ σὲ μιὰ διτρίνα καὶ ἡ Μαίρη μὲ μιὰ γρήγορη καὶ ὁπτόμνη κίνηση κατέβηκε στὸ δρόμο.

— Μὴ μὲ περιμένεις. Προτιμῶ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μὲ τὰ πόδια. Εἶμαι πολὺ νευριασμένη.

— Μά, μή φεύγεις Μαίρη! Μὴν νευριάζεις ἔτσι. Ψάξε καλύτερα στὸ σπίτι σου, στὴν κάμαρά σου. Βγῆκες τόσο βιαστικὴ ποὺ μπορεῖς ν' ἀφήσεις τὸ φάκελλο στὸ τραπέζι.

— Μπορεῖ. Ὅλα εἶναι δυνατά, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα. Ὁρσούρα...

Ἡ Μαίρη ἔμεινε ἀκίνητη μπροστὰ στὶς μεγάλες διτρίνες τοῦ ραπτικοῦ οἴκου, καὶ ἔξερώντας ἂν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἢ νὰ πηγαίνῃ... Ὅχι. Δὲν ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ σὲ κείνες τὶς αἰθούσες μὲ τόσο στενωχωρμένο ὕψος. Κυττάχθηκε μέσα σ' ἕναν καθρέφτη καὶ σκληρῶς καὶ σκυθρωπῶς ἔκφρασε, μὲ τὴν πουντρούρα στὸ χέρι. Ἡ ἀμνηχανία της κοάτησε μερικὰ λεπτά καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἔβαζε πούδρα. Ἐμφανικὰ ἀντήχησε πίσω της χαρούμενη ἡ φωνὴ τοῦ Ροζέ:

— Μαίρη, νὰ ὁ φάκελλός σου!

Ὁ Ροζέ βρέθηκε κοντὰ της γελαστὸς, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ γὰρ καὶ τῆς εἶπε, δίνοντάς της τὸ φάκελλο καὶ ἀναστενάζοντας ἀπὸ ἀνακούφιση:

— Ἦ-α, τουπωμένος ἀντί-μεσά στὰ δύο μαξιλάκια. Τὸν βρήκα... πλὴν δὲν εἶδα.

— Ἐλπίστε. Ἄς δοῦμε καὶ καὶ τὸ χιλιάρικο.

Ἡ Μαίρη ἄνοιξε τὸν φάκελλο...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 25)

Ἕνα μυθιστόρημα γεμάτο πόνο τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Κλοτίλδη ντ' Ὀτφόρ, σκοτώνει χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸν νεαρὸ Λαφιστόλ, ποὺ ζητᾷ νὰ τὴν ἐκθιάσῃ ἐκμεταλλευόμενος ἕνα οἰκονομικὸ μυστικόν. Ὁ σύζυγος τῆς Κλοτίλδης, Δανιὴλ ντ' Ὀτφόρ, δικαστικὸς ποὺ διεξάγει ἀνακρίσεις, ὑποπτεύεται ἀπὸ κίτρι γράμματα τὸν συνταγματάρχην Σεβεράκ.

ΜΙΑ ἐπίμονη σκέψη δασάνει τὸ μυαλὸ τοῦ Δανιὴλ ντ' Ὀτφόρ.

— Μήπως οἱ δύο αὐτοὶ συναντήθηκαν;... Μήπως μάλλωσαν;... Μήπως αὐτὸς ὁ Λαφιστόλ προσέβαλε τὸν συνταγματάρχην γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ἵσως νὰ μονομαχήσῃ καὶ ὁ συνταγματάρχης σὲ μιὰ στιγμὴ θυμοῦ ἐπράβηκε ἰὸ περισσότερο καὶ τὸν χτύπησε;...

Σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ πηγαίνει μέσα στὸ γραφεῖο του, τρομερὰ ἐννευρισμένος.

Ὁ Σεβεράκ ἦταν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ του.

Ὁ γάμος τοῦ Βαλεντίνου μὲ τὴν Γιολάνδα εἶχεν ἦδη ὀρθῇ... Τὶ σκάνδαλο ἂν ὁ Σεβεράκ ἠνείχετο στὸ δράμα αὐτό! Ὁ γάμος δὲν εἶχε βέβαια γίνῃ ἀκόμη καὶ ἡ Γιολάνδα δὲν ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ Σεβεράκ... Ἀλλὰ πόσο θὰ ὑπέφερε ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα ποὺ ἐλάτρευε τὸν Βαλεντίνου!...

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ κ. ντ' Ὀτφόρ ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τὴν ἀφίξιν τοῦ συνταγματάρχου. Θέλοντας νὰ μείνῃ μόνος μαζί του ἔκαμε νεῦμα στὸν γραμματέα του νὰ βῇ ἔξω.

Ὁ Σεβεράκ μπήκε χαμογελώντας καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι. Ὁ δικαστὴς τὸ ἔσφιξε κυττώντας τὸν στὰ μάτια. Ὁ Σεβεράκ ἦταν ἀπόλυτως ἥρεμος.

— Τὶ συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ὁ τελευταῖος αὐτός. Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

Ὁ Δανιὴλ ντ' Ὀτφόρ πήρε ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του τὸ πορτοφόλι τοῦ συνταγματάρχου καὶ τοῦ τὸ εἰδείξε.

— Δὲν ἔχαστε τίποτε χθές;

— Naί, τὸ πορτοφόλι μου... Ἀκριβῶς αὐτό. Ποῦ τὸ βρήκατε;

— Κοντὰ σὲ κάποιο πτώμα ποὺ βρέθηκε ἀπόψε τὴν νύχτα στὸ πάρκο τῆς Βιλβοντράν.

— Κοντὰ σὲ πτώμα! ἔκανε ὁ συνταγματάρχης ἐκπληκτός. Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε: Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν ποὺ ἦταν πεσμένος μέσα στοὺς βάτους ἦταν σκοτωμένος;

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο καλά.

— Ἐγὼ νόμισα πῶς κοιμόταν. Τὸν πήρα γιὰ κανένα μεθυσμένο... Αὐτὸ εἶπα λίγα λεπτά κατόπιν καὶ στοὺς δύο σας

δασοφύλακας, τὸν Μπλαῖζ καὶ τὸν Μα-τουρέν, ποὺ συνήντησα κατὰ τὴν νυκτερινή τους περιπολία. Ἦταν λοιπόν δυστύχημα;

— Ὅχι, φόνος....

— Διάβολε!....

— Δὲν ἀναγνωρίσατε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; ρώτησε ὁ Δανιὴλ.

— Τὸν τραυματία;... Ὅχι. Ἦταν

σκοτεινὰ. Ποῖος ἦταν λοιπόν;

— Κάποιος Λαφιστόλ.

— Πῶς εἶπατε;

— Λαφιστόλ....

— Πολὺ παράξενο!... Τὸν γνῶριζα αὐτὸν τὸν Λαφιστόλ....

— Ποῖος εἶναι;

— Ὁ ταμίας τοῦ συμβολαιογράφου Σαβαρό.

Ὁ ντ' Ὀτφόρ ταράχθηκε. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση τὸ ὄνομα αὐτό. Τοῦ φαινόταν πῶς κάπου τὸ εἶχε ἀκούσει.

— Εἴχατε σχέσεις μαζί του, κ. Σεβεράκ;

— Ἀ! Ὅχι! Τὸν εἶδα μιὰ φορὰ στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου. Ὁ νέος αὐτὸς μοῦ ἔγραψε καὶ ἐπανάληψιν.

— Τὸ ξέρω.

— Διαβάσατε τὶς ἐπιστολές του;

— Μάλιστα.

— Ὅστε παραβιάζετε τὸ ἀπόρητον τῶν ἐπιστολῶν, κύριε ντ' Ὀτφόρ, ἔκανε ὁ γέρο-συνταγματάρχης, γελώντας.

Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Δανιὴλ δὲν ἐγέλασε.

Τὸ σοβαρὸ ὕψος τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση στὸ Σεβεράκ.

— Μὰ τί ἔχετε, φίλε μου; ρώτησε. Δὲν εἶσθε πιά εὐθυμῶς, ὅπως πάντα.

— Σεβεράκ, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί λένε οἱ ἐπιστολές αὐτές;

— Ποῖος ὁ λόγος;

— Σὰς παρακαλῶ.

— Μὰ σὲ τί μπορεῖ νὰ σᾶς ωφελήσῃ αὐτό;

— Σὲ πολλὰ πράγματα.

— Δὲν μπορῶ νὰ μάθω;

— Ὅχι.

— Καὶ ἂν δὲν μοῦ εἶναι εὐχάριστο νὰ σᾶς πῶ, γιὰτὶ ὁ νέος αὐτὸς μοῦ ἔγραψε: — Πιθανὸν νὰ μὴ σᾶς εἶναι εὐχάριστο, εἶναι, ὅμως, ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐξακρί-δωση τῆς ἀληθείας.

Ὁ Σεβεράκ σούφρασε τὰ χονδρά του φρούτα, ἡ φυσιογνωμία του ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἥρεμη. Καὶ ὁ ντ' Ὀτφόρ βλέποντάς τον ἔτσι γαλήνιο καὶ μὲ μόνο μιὰ ἔκφραση ἀμνηχανίας στὸ πρόσωπο, καθυστάχασε.

Ἐξαφὰ ὁ συνταγματάρχης, ποὺ ἐν τῷ μεταξύ ἔκοβε βόλτες μέσα στὸ γραφεῖο, σταμάτησε μπροστὰ στὸν ἀνακριτὴ:

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω εἶπε ὅτι αὐτὸ δὲν μοῦ εἶναι καθόλου εὐχάριστο. Ἐφ'

ὅσον ὁμως πρόκειται, ὅπως καταλαβαίνα, νὰ ὑπεδοκιμήσω τὸ ἔργον τῆς δικαιοσύνης, ὑποχωρῶ. Ἐὰν ἐδίστασα τὸ ἔκαμα γιὰτὶ εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ σιωπήσω...

— Σὰς ἀκούω, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς.

— Λοιπόν, εἶχα πάει τελευταῖως στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ κ. Σαβαρό γιὰ νὰ εἰσπράξω περὶ τὶς εἰκο-

σι χιλιάδες φράγκα, προϊόν πωλήσεως ἐνὸς κτήματός μου. Ὁ Λαφιστόλ αὐτός, ὁ ταμίας τοῦ κ. Σαβαρό, εἶχε παίξει αὐτὲς τὶς εἰκοσι χιλιάδες στὰ χαρτιά καὶ τὶς ἔχασε. Δὲν μὲ περίμενε, καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ μοῦ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα, παρακαλώντας με νὰ τὸν συγχωρήσω καὶ ὑποσχόμενος ὅτι θὰ μοῦ ἐπέστρεφε τὸ πᾶν αὐθιμερὸν.

— Καὶ κράτησε τὸν λόγο του;

— Μάλιστα. Ἐπληρώθηκα κοντὰ τὸ με-σμέρι. Ἔτσι ὅλα ἐτακτοποιήθηκαν. Ὑποσχεθῆκα, κατὰ παράκλησίν του, στὸν νεαρὸν αὐτὸν ἀπατεῶνα, ὅτι δὲν θὰ πῶ τίποτε στὸν προϊστάμενόν του. Καὶ ὁ Σαβαρό δὲν ἔμαθε τίποτε. Τὸ καταλαβαίνα, ἔκανα πολὺ ἄσχημα. Ἐκτοτε ὁ Λαφιστόλ μοῦ ἔγραφε, ἤθελε μάλιστα καὶ στὸ σπίτι μου.

— Καὶ τί ζητοῦσε;

— Τὴ φιλία μου, ὅπως ἔλεγε. Δηλαδή ἤθελε νὰ μοῦ πάρῃ τὴν καρδιά μου καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τοῦ δώσω ση-μασία... προσεβλήθῃ ὁ νεαρὸς καὶ ζήτη-σε νὰ μονομαχήσωμε!...

Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἔξεπασε πάλι στὸ συνηθισμένο του πλατὺ γέλιο.

— Πότε τὸν εἶδατε γιὰ τελευταία φορὰ;

— Προχθές....

— Δὲν ξέρετε τίποτε ἄλλο ποὺ νὰ μπο-ρῇ νὰ μὲ βοηθήσῃ στὴν ἀνακάλυψη τοῦ δολοφόνου;...

— Ἐγὼ, φίλε μου... Ἀστείεςεθε!...

Ὁ Δανιὴλ ἔπιασε τὸ μέτωπό του μὲ τὰ δύο του χέρια. Ὑπῆρχε κάποιο ἐρώτημα ποὺ δὲν τολμοῦσε ν' ἀπευθύνῃ στὸν συνταγματάρχην, γι' αὐτὸ καὶ ἡ μεγάλη στε-νοχώρια του. Τέλος εἶπε:

— Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ Λαφιστόλ, τὸ πιὸ μικρὸ, εἶδα κάποιο ὑπαινι-γμό, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφιστῶ τὴν προσο-χή σας, γιὰτὶ ἴσως νὰ μὴ τὸν καταλά-βατε.

— Δὲν θυμοῦμαι. Περὶ τίνος πρόκει-ται;

— Ἐννοῶ τὴν φράση αὐτή.

Καὶ ὁ ἀνακριτὴς διάβασε τὴν παρακά-τω περιγραφή:

«...Ἐφ' ὅσον μάλιστα πρόκειται νὰ γίνω μέλος οἰκονομικῆς φιλικῆς σας καὶ θὰ βλεπόμεθα κατὰ συνέπειαν συ-χνά...».

— Ἀλήθεια! φώναξε ὁ συνταγματάρ-χης. Ἡ περιγραφή αὐτὴ μοῦ ἔκανε κα-μένα ἐντύπωση... Τί νὰ ἤθελε, ἀρὰ γε νὰ πῇ μὲ τὰ λόγια αὐτά, αὐτὸ τὸ κα-θαρά;...

— Δὲν ξέρω... Παρακάτω λέγει: «...Πιθανὸν αὐτὸ νὰ σᾶς δυσχεράσῃ...» Δὲ σὰς φαίνεται, συνταγματάρχα μου, ὅτι κάποτε ἀπαινιγμὸς γιὰ τὸν προσεχῆ γάμο τοῦ Βαλεντίνου, τοῦ γιου σας, μὲ τὴν Γιολάνδα;

— Διάβολε! πολὺ πιθανόν, εἶπε ὁ συν-

ταγματάρχης συλλογισμένους.
— 'Εν τούτοις ο άνθρωπος αυτός υπήρξε ολόκληρο ξένος για μας...
— 'Όπως και για μένα μέχρι πρό ο-κτώ ημερών!
— Μήπως γνωρίζονταν με τον Βαλεν-τίνου;
— Θα τον ρωτήσω.

— Για την Γιολάνδα μου, είμαι βέ-βαιος. Ούτε τον είδε ποτέ, ούτε άκουσε το όνομά του ποτέ. 'Όπως σιγή, μου φαίνεται πως στα γραφόμενά του υπάρ-χει κάποια απειλή....
— Παλάβρεες!...
— 'Ισως!

— 'Εχετε τίποτε άλλο να με ρωτή-σετε;
— Για σήμερα, όχι.
— Χαιρόν, χαιρείτε...
— Χαιρείτε...

Και ο Σεβεράν προχώρησε προς την πόρτα.
— 'Αλλως τε, είπε, γιατί θασανίζετε το μυαλό σας, αφού ο Λαφιστόλ δεν πέ-θανε; Περιμένετε. 'Όταν συνέλθω θα σας απαλλάξω από τον κόπο... Θα μιλήσω.
— 'Ας ελπίσουμε.

'Ο Σεβεράν βγήκε. Μετά ένα λεπτό έμ-παινε στο γραφείο του ανακριτού ο για-τρός Γκασόν.
— Λοιπόν, γιατρέ, τον ρώτησε ο ντ' 'Ετφόρ μόλις τον είδε.

— Τίποτε άκομμη. Ούτε σάλεψε. Ούτε άνωξε τα μάτια του. Θάλεγε κανείς πως πεθανε.
— Λέτε να συνέλθω;

'Ο δόκτωρ Γκασόν έκανε έναν μορφα-σμο άπορίας.
— 'Αμφιβάλλετε; ρώτησε ο ανακρι-τής.

— Ναί.
'Ο Δανιήλ ντ' 'Ετφόρ έβγαλε έναν ά-ναστεναγμό. Δεν τον έμελε αν θα τον κούραζε ή μυστηριώδης αυτή υπόθεση.

'Εκείνο που τον έκανε να φρίττει ήταν ότι αυτός ο παληάνθρωπος τόλμησε να σκεφθεί την Γιολάνδα! Πόσο θα ήθελε να μάθω... Και σ' αυτό, μόνον αυτός ο τυ-χοδιώκτης θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Μ' αν ο άνθρωπος αυτός πέθαινε ποσού συνέλθω;

— 'Αμφιβάλλετε; ρώτησε ο ανακρι-τής.

— Ναί.
'Ο Δανιήλ ντ' 'Ετφόρ έβγαλε έναν ά-ναστεναγμό. Δεν τον έμελε αν θα τον κούραζε ή μυστηριώδης αυτή υπόθεση.

'Εκείνο που τον έκανε να φρίττει ήταν ότι αυτός ο παληάνθρωπος τόλμησε να σκεφθεί την Γιολάνδα! Πόσο θα ήθελε να μάθω... Και σ' αυτό, μόνον αυτός ο τυ-χοδιώκτης θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Μ' αν ο άνθρωπος αυτός πέθαινε ποσού συνέλθω;

Βουδή ανάκρισις

'Ο ανακριτής έγραψε άμέσως στον Σα-αρό:

«Κάποιος από τους υπαλλήλους σας βρέθηκε στο δάσος της Βιλδοντράν, με μια σφαίρα στο κεφάλι. 'Ονομά-ζεται Λαφιστόλ. 'Ελάτε άσθετο το ά-λογον στην 'Ορλεάνη να τα πούμε».

'Εγραψε επίσης στην 'Αστυνομική Δι-εύθυνση των Παρισίων, επισυνάπτων την έκθεσή του επί της υπόθεσης και ζη-τώντας να προβή σέ έρευνα στο έπί της όδου Τουρνόν σπίτι του Λαφι-στόλ, καθώς επίσης και να πληροφορηθί από τους υπαλλήλους του συμβολαιογρα-φείου σχετικά με το άτομον αυτό.

'Επειτα έπήγε στο νοσοκομείο για να πιστοποιή τον τραυματία.

Τον βρήκε έσπασμένο στο κρεβάτι με τα ρούχα του. 'Όπως δηλαδή τον εί-χαν βρή μέσα στο δάσος.

'Ηταν τελείως άκίνητος. Και όμως οι γιατροί παρόθωσαν να δώσουν κάποια ζωή στο βλέμμα του: τα μάτια του άνοι-

γαν από καιρού σε καιρό, άλλ' άμέσως τα βλέφαρά του έπεσαν βαρεία σαν να τον πείραζε το φως της ημέρας.

'Ο ανακριτής καθόταν σιωπηλός κοντά στο κρεβάτι και τον παρατηρούσε.

— Λαφιστόλ, είπε έξαφνα, μ' άκούτε;...Με βλέπετε;...

Αυτό το επανέλαβε ο Δανιήλ ντ' 'Ετ-φόρ πολλές φορές και μόνο στην πέμπτη φορά ο πληγωμένος άνοιξε τα μάτια του. Το βλέμμα του, ένα βλέμμα χωρίς έκφρα-ση, προσηλώθηκε στον ανακριτή.

— Είμαι ο ανακριτής ντ' 'Ετφόρ... 'Υπάρχετε, άσφαλώς, θυμά άποπείρας φόνου;...

Τα μάτια του Λαφιστόλ άνοιξαν και πάλι.

— Πρόκειται περί εγκλήματος και όχι περί αυτοκτονίας, δεν είναι έτσι; ρώτη-σε πάλι ο ντ' 'Ετφόρ.

Τα βλέφαρα του πληγωμένου χαμήλω-σαν.

— 'Τί να σημαίνει αυτό, διερωτήθηκε ο ανακριτής. Να θέλει μήπως να πη ναί;» Και ύψώνοντας την φωνή:

— Δεν μπορείτε να μιλήσετε;... Προσ-παθήστε... Μια λέξη μόνον... Τό όνομα του δολοφόνου σας...

'Ο Λαφιστόλ δεν έσάλεψε. Μια γενική παραλυσία τον κρατούσε κερωμένο στο κρεβάτι του.

'Ο ανακριτής άρχισε ν' άνυπομονή και ν' αποθαρρύνεται μπροστά στο άκίνητο έκείνο πλάσμα, από το όποιον δεν θα μπο-ρούσε να επιτύχη την παραμικρή πληρο-φορία. 'Όστόσο ξαναρώτησε:

— Γνωρίζετε τον δολοφόνο σας;

'Ο Λαφιστόλ έξακολουθούσε να έχη το βλέμμα του προσηλωμένο στα μάτια του Δανιήλ.

«Είμαι βέβαιος πως με άντιλαμβάνε-ται» σκέφθηκε ο ανακριτής. Και έτσι ό-πως ήταν σκυμμένος πάνω από το κρεβ-δάτι του και τον κυτούσε θαθεία μέσα στα μάτια νόμιζε πως είδε μέσα τους κάποια άγρια ειρωνεία και κάποιο μίσος.

'Ασφαλώς στο βλέμμα έκείνο ο μελλο-θάνατος συνεικέντρωνε όλη την δύναμή του.

Και ο ανακριτής έξακολουθούσε τις έ-ρωτήσεις του:

— Αυτός που σας χτύπησε ήταν κανέ-νας λαοπόδτης που θέλησε να σας ξεγυ-μνώσει;

Τα μάτια του Λαφιστόλ έμειναν άκι-νητα.

— 'Όχι; είπε ο δικαστής.

Και σχεδόν άμέσως τον ρώτησε:

— 'Ανήκει μήπως στην κοινωνική μας τάξη;

Τα βλέφαρα του πληγωμένου άνοιγό-κλεισαν κατ' επανάληψιν.

— 'Ανήκει στον δικό μας κόσμο;... Τό καταλάβατε αυτό; Και μου άπαντάτε κα-ταρατικά μ' αυτό που κάνετε;

'Ο Λαφιστόλ, άνοιγόκλεισε και πάλι τα βλέφαρά του.

— Τον γνωρίζετε από πριν;

— Ναί, ναί, άπάντησαν τα μάτια.

— 'Από καιρό;

Τα μάτια έμειναν άνοιχτά.

— Τον γνωρίζετε μήπως τελευταίως;

— Ναί, ναί, άποκρίθηκαν τα ματόκλα-δα χαμηλώνοντας δυό φορές.

«Με καταλαβαίνει!» είπε μέσα του ο ανακριτής γεμάτος άγανάκη.

('Η συνέχεια στο επόμενο)

Σημειωματάριός μου

Κ Ρ Υ Ο !

Α μάν! 'Αμάν!... 'Ιστέ 'Ινοέμβριο ι-μηνά ένεται άμá γιόν ίκρύο άρχιν-σμένο ένότανε.

Τακούι ύναίκα γνικό μου, έλες:

— 'Αφερμ!.. 'Αλλάχ καλό άνθρωπο ένεται ίστέ ίκει-μώνα γιόν ίκρύο κανωμένο! 'Αμάν!..

— 'Αμάν, 'Αλλάχ, αυτό καλό ντέν έ-κει, ίστέ άκουσμέ-νο ντέν έκανε, ι-στέ ίκρύο τουρτου-ρισμένο σταλμένο ένότανε!...

Τακούι έμένα εί-πε:

— Καρμπέτ! 'Ι-καίμωνα τζάνουμ φάνηκε. Τί τα έ-νεται;

— Τί τα ένεται Τακούι;

— Ντέν ήσέρω, άμá έγκώ ίκρυωμέ-νο ένουμ, ίστέ ένα γκούνα ιτέλω, ι-πε πέ γκρί, ίκα σπόρι: τα ένεται, τώ πει: τρέξ-α-λ-ά-μ-ό-ν-τ-ε-τ-ά ένεται, ίρε νάρ άμάν!.. τα ένεται ντέν ή-σέρω...

— Τρέ μ π i έ ν, Τακούι, είπα έγκώ, άόρασμένο ένα γκούνα τα ίκάνω.

Πά'αμένο μα'αζιά, γκούνα είνα άμá γκούνα άόρασμένα ντέν έκανε.

Ντελ ή άντρωπο γκουναράντες, ιλιάρ-κα ζητημένο έκάνανε.

— 'Ιρενάρ, μεσιέ; είπωμένο έκανε έ-μένα, ένα γκουναρά...

— 'Ιρενάρ!...

— Βο υ α λ α ! 'Εννέα ιλιάντες ντραχ-μές τα ένεται, φτηνό-φτηνό πιράμμα...

— Ντέν κάνει τρία καποστάκια;

— 'Αστείο λέει μεσιέ... 'Εννέα ιλι-άντες, ζίντε τα ντίνω όχτώ έφτακόσια...

Είπα μ'η'α'ν'η τα ίστίσω, Τακούι έλα-μένο τα ίκάνω, ίστέ άσπίκα πα'αμένο ένόμωνα, ίπροβιά άόρασμένο τα ίκάνω...

— 'Ιπροβιά έκει;

— Γίόκ είπανε έμένα. 'Ιζώα, σφαχ-μένο ντέν ίκάνει, ίστέ ίπροβιά γιόν...

'Υσιμένο σπύ, ένόμωνα βρεμένο ι-ποντικός.

— Φερμένο έκανες γκούνα; είπε Τα-κούι.

— Γίόκ γιαβρόν, γιόν! Τσόν παρζ ζητημένο ίκάνει, ίστέ ίπόλεμο ένεται, τσόν παρζ γιόν!...

— 'Αμá έγκώ φορσιμένο από ίκρύο τα ένουμ!

— Γίόκ Τακούι, γιόν!... Βρεμένο έ-να ίντέα κούτρα-φούτρα έκανε. 'Εντ'ό εί-τονιά έμ'ατο ψι-ψι γκάτα ένεται!...

— Γκάτα;

— Γκάτα ίστέ, 'Ισχωμένο τα ίκάν-ουμε ίστέ ντέμω από ένα, ντέμω από ίντό, ντέμω από ίντό, ίτέσσερα, ι-πέντε, ένα πολύ ώραίο ίγούνα τα ίκάν-ουμε.

— 'Αμá Τακούι τρυμένο ένότανε, ζέ νέ σ α i π á π ο υ ρ κ ο υ α, ίστέ πετα-μένο έκανε ίκαζόλι γνικό μου, ντενεκέ ίσχωπίντια!... 'Αμάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τά δρμάτα τής ζωής

Μιά παληύ ιστορία...

Β ΑΔΙΖΑΝΕ πλάι-πλάι, ο ένας κοντά στον άλ-λον, εκείνη ήρεμη και γλυκειά μέσα στο σκούρο μάλλινο πανωφόρι της, έκείνος χλωμός και θυμωμέ-νος, σφυροκοπώντας με το θα-ρύ νευρικό βάδισμά του το παγωμένο πεζοδρόμιο.

— 'Επρεπε να τό είχα κα-ταλάβει... να τό είχα μαντέ-ψει από τις ματιές τις γεμά-τες οίκτο που μου έριχναν οι φίλοι μου. 'Ο θάλακας! 'Ημουν ο μόνος που δεν τό ήξερα.

— Δεν ήξερες; Τί, δεν ή-ξερες;

— Τήν ύποκρισία σου... Τήν αόλια ύποκρισία σου. 'Επρε-πε να είμαι θάλακας για να μή τό καταλάβω. Βλέπεις, ή συνεχής άλληλογραφία με έξ-νους άποκαλύπτει πολλά πρά-γματα! Μά ένουα σου, και όα τό ν κάνω να μάθω...

— Μήν είσαι κακός...

— Τά συγχαρητήριά μου! Και τί σου λέιπει, σε παρα-καλώ;...Δέν έχεις άνετο σπύ-τι...

— Φυσικά.

— Δεν έφθασα μήπως μέ-χρι του σημείου να δινω έν-τολή στην ύπηρετρία να θά-ζω φωτιά στο τζάκι για να ζεσταίνονται τα πόδια της Κυρίας; Χωρίς άλλο, την ώ-ρα της άλληλογραφίας... πα-γώνει κανείς, όταν γράφει.

— Όά τό ξέρεις αυτό άσφαλώς.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Σ' έξορκίζω... 'Αφ'ησε τα ψέμματα. Όά ήταν τό κο-ρύφωμα! Τό ξέρω άπ' έξω τό έρωτικό σου γράμμα. 'Ω! Μή μου δείχνεις την τσάντα σου. Δεν θά την κυττάζω... 'Εχω την άξιοπρέπειά μου!

— 'Αλλά... φίλε μου!...

— Δεν έχεις πιά φίλο!

— Αυτό τό ξέρω από πο-λόν καιρό. Δεν συνεννούμε-θα.

— Τί ήθελες κυρία;... Νά σου βγάλω έρωτικούς λόγους γονατιστός; Δεν τό συνηρί-ζω. Αυτή την δουλειά την ά-σπνω στους στιχοπλόκους. Νά άκουσε, να δής άν θυμάσαι καλλά τους στίχους που σου έγραψαν...

— Στην καρδιά σου που νοι-μάζαι...

— 'Ωραία! Κ' ένά δεν θά σ' άκούσω όποτε θύσασ από κον-τά. Μή τυχόν σε παρακολου-

— 'Η νέα, με φωνή που επάλλε-το από συγκίνηση, συνέχισε:

«Στην σκιά σου τα λου-λουδια...

δροσερά κι' εύωδερά δέξου σαν φωτός χαρά.»

— 'Ο νέος άνατινάχθηκε.

— 'Εγώ βλέπεις έχω τη δουλειά μου. 'Εχω τό έργο-στάσιό μου που με τσακίζει στην κούραση και δεν μ' ά-φήνει να καταπιανώμαι με μωρολογίες. Περιορίζομαι να φέρνω τό νερό στ' αύλακι...

— Τά λεπτά στο σπύτι... να πλη-ρώνω τα λούσα...

— Δεν με ξέρεις καλά, φαίνεται. 'Η επίδειξίς μ' ά-φήνει άδιάφορη.

— 'Αλήθεια! Δεν καταδέ-χεται τις μεταξωτές ρόμπες, τις γούνες...

— 'Ο έγωισμός σου πτολί-ζει άπλως τό όνομά σου. 'Ο-χι την γυναίκα σου.

— Αυτό είναι ώραίο! Γι' αυτό φόρεσες άπόψε τη ρενόρ σου; Είναι ένδοξόφρον. Πη-γαίνει θαυμάσια στις ξανθές. Μά όμολόγησέ το λοιπόν!

— 'Ω!... τώρα.

— Κι' έσύ... Σίγουρα είσαι έρωτευμένη με τό αλαβά-στρινο γρώμα του.

— Είναι δυστυχώς πολύ χλωμός...

— Βλέπεις; Δεν έχεις ού-τε ίλγος ντροπής! Είσαι τρελ-λή, και σ' εύχαριστώ που μου τό είπες.

— Κι' έγώ σ' εύχαριστώ.

— Μά ένουα σου και δεν θ' άργήσω κι' αυτός να σου πη τά ίδια, όταν σε γνωρίσει όπως έγώ.

— Με γνωρίζεις καλά.

— Και πάλι σ' εύχαριστώ...για την λεπτότητα με την οποία μου λές πως δεν έγινε νά μ'όθη τίποτε άλλο από σί-να...Δέν άποιδάλλω καθόλου. Ξέρω τί το έγραψες. Τό δι-άβασα τό περσινο γράμμα σου μέσα στο βιβλίο που εί-χες άφήσει στο ποταμιάκι σου...

— Μά δεν υπάρχει άποι-βολία πως αυτός ο σωματινός νέος θά είχε λιγώτερες ιδέες άν ήταν ύπονοσημένος να βγάξη υψώς του τό λουλού-τι... Και πότε πηγαίνεις και την συναντάς;

— 'Όταν ένα καιρό...

— 'Ωραία! Κ' ένά δεν θά σ' άκούσω όποτε θύσασ από κον-τά. Μή τυχόν σε παρακολου-

θεί και τον συναντήσουμε μπλς στρίψουμε την γωνία;

— 'Ετσι λένε.

— 'Ετσι σο ύ λένε...

— Πράγματι, δεν είναι πο-λύ μακριά. 'Αν θέλεις πάμε να τον γνωρίσεις...

— Περίφημα! 'Η ειλικρί-νεία σου με καταπλήσσει! Όά θρώ' έτσι την ευκαιρία να το δώσω δύο στα μούτρα και να το ζητήσω εξήγησεις.

— Δεν συζητά πιά με κα-νένα.

— 'Αλήθεια;... Είναι φρί-νεταί άνθρωπος του κόσμου.

— 'Εχει άπομακρυνθί από τον κόσμο.

— 'Όποτε έχει όλες τις ά-ρετές; Είναι πλουσιώτερος από μένα;... 'Εχει μια με-γάλη βίλλα;

— 'Εγώ ένα λευκό παλάτι.

— Έχει και ύπηρεσία;

— Ζή μόνος.

— Σάν καλλιτέχνης!... Δεν κάνει τίποτε;

— 'Αναπαύεται.

— 'Α! Τώρα μπήκα στο νόημα... Κάνει τη μεγάλη ζωή...Δέν σκοτίζεται για τί-ποτε... 'Η τύχη βλέπεις γί-νομει σ'αυτούς ακαμάτηδες... με τά σταυρωμένα χέρια...

— Αυτού γνωρίζουν να διαλέ-ξουν.

— Γνώριζαν...

— Μά θά έξακολουθήσει να με σέρνει πολλή ώρα ά-κούη;

— Φτάσαμε.

— Κι' έσύ... Σίγουρα είσαι έρωτευμένη με τό αλαβά-στρινο γρώμα του.

— Είναι δυστυχώς πολύ χλωμός...

— Βλέπεις; Δεν έχεις ού-τε ίλγος ντροπής! Είσαι τρελ-λή, και σ' εύχαριστώ που μου τό είπες.

— Κι' έγώ σ' εύχαριστώ.

— Μά ένουα σου και δεν θ' άργήσω κι' αυτός να σου πη τά ίδια, όταν σε γνωρίσει όπως έγώ.

— Με γνωρίζεις καλά.

— Και πάλι σ' εύχαριστώ...για την λεπτότητα με την οποία μου λές πως δεν έγινε νά μ'όθη τίποτε άλλο από σί-να...Δέν άποιδάλλω καθόλου. Ξέρω τί το έγραψες. Τό δι-άβασα τό περσινο γράμμα σου μέσα στο βιβλίο που εί-χες άφήσει στο ποταμιάκι σου...

— Μά δεν υπάρχει άποι-βολία πως αυτός ο σωματινός νέος θά είχε λιγώτερες ιδέες άν ήταν ύπονοσημένος να βγάξη υψώς του τό λουλού-τι... Και πότε πηγαίνεις και την συναντάς;

— 'Όταν ένα καιρό...

— 'Ωραία! Κ' ένά δεν θά σ' άκούσω όποτε θύσασ από κον-τά. Μή τυχόν σε παρακολου-

'Ο άνδρας σήκωσε τον γι-ακά του παλτού του σά να εί-χε ξαφνικά γεράσει. Μιά δυ-νατή άπελπισία τον έκυρί-ευσε:

— 'Ηταν πράγματι ένας θαυμάσιος τύπος... Μαζί του, θάσωνα ίσως πιο εύτυχισμέ-νη... 'Εγώ είμαι ένας άνθρω-πος της δουλειάς... και ή ζωή σήμερα δεν είναι εύκολη! Πα-ραφέρομαι, θυμώνω... κι' έ-σύ... έσύ φτωχούλα, έρχεσαι να βρής παρηγοριά κοντά σ' έναν νεκρό...

— 'Εσφίξε, κοντά του τό λε-πό κορμί:

— Θα υπέφερες πολύ, 'Ε-λιάν, για να πέσεις σε τέτοια θλίψη...

— Σε λίγο πρόσθεσε, σαν να μονολογούσε:

— Θα προσπαθήσω! είπε με άκόμα πιο χαμηλή φωνή. 'Ο' άλλαζωμε ζωή. Βέβαια, έκείνοι που έγραφαν άλλοτε ώραία παθητικά γράμματα δεν υπάρχουνε πιά στον κό-σμο... 'Όστόσο, ή ζωή που έ-χομε άκόμη να ζήσουμε μπο-ρεί να είναι ώραία... αν τό θελήσουμε...

Τήν συνώδεσε έξω από τον κήπο των νεκρών, δια-σχίζοντας με άργά βήματα τις πένθιμες δενδροστοιχίες και σφίγγοντάς την επάνω του.

Τήν ίδια ώρα, μερικές στεο-νές φθινοποριάτικες άχτίδες έσπεσαν ανάμεσα από τά φυλ-λώματα πάνω στο κατάλευκο μνημείο, που λές και τόλο-γούσε τους ζωντανούς.

ΖΑΝ ΣΕΡΒΕ

— Τώρα θυμάμαι...

— Μια παληά ιστορία... έ-νας άπελπισμένος έρωτας... Δεν είχε κατορθώσει ν' άνθέ-ξη Κανείς δεν έμαθε τό ό-νομα της γυναίκας που άγα-πούσε...

— 'Ημουν ένά έκαμε ή-ρεμα ή κυρία Καρβίλ. 'Ο Ζε-ράρ ήταν σχεδόν παιδί. Πέ-ρασε έσύ... Σε προτίμησα. Τήν άλλη μέρα σκοτώθηκε με μια σφαίρα στην καρδιά.

— 'Ηταν πράγματι ένας θαυμάσιος τύπος... Μαζί του, θάσωνα ίσως πιο εύτυχισμέ-νη... 'Εγώ είμαι ένας άνθρω-πος της δουλειάς... και ή ζωή σήμερα δεν είναι εύκολη! Πα-ραφέρομαι, θυμώνω... κι' έ-σύ... έσύ φτωχούλα, έρχεσαι να βρής παρηγοριά κοντά σ' έναν νεκρό...

— 'Εσφίξε, κοντά του τό λε-πό κορμί:

— Θα υπέφερες πολύ, 'Ε-λιάν, για να πέσεις σε τέτοια θλίψη...

— Σε λίγο πρόσθεσε, σαν να μονολογούσε:

— Θα προσπαθήσω! είπε με άκόμα πιο χαμηλή φωνή. 'Ο' άλλαζωμε ζωή. Βέβαια, έκείνοι που έγραφαν άλλοτε ώραία παθητικά γράμματα δεν υπάρχουνε πιά στον κό-σμο... 'Όστόσο, ή ζωή που έ-χομε άκόμη να ζήσουμε μπο-ρεί να είναι ώραία... αν τό θελήσουμε...

Τήν συνώδεσε έξω από τον κήπο των νεκρών, δια-σχίζοντας με άργά βήματα τις πένθιμες δενδροστοιχίες και σφίγγοντάς την επάνω του.

Τήν ίδια ώρα, μερικές στεο-νές φθινοποριάτικες άχτίδες έσπεσαν ανάμεσα από τά φυλ-λώματα πάνω στο κατάλευκο μνημείο, που λές και τόλο-γ

Ταβουλάρης

Η περιπετειώδης ζωή ενός παράξενου ηθοποιού

7ον

Ο Ταβουλάρης... διευθυντής λέσχης στην Ρουμανία.

ΠΙΝ ο Ταβουλάρης φύγη για το Γαλάζιον της Ρουμανίας, είχε στην Πόλη ένα έρωτικό ειδύλλιο, ή μάλλον την αρχή ενός ειδυλλίου του, που επέδρασε σ' όλη την ζωή του και στην σταδιοδρομία του.

Όταν, ο θίασος Ανδρονόπουλου-Ταβουλάρη διελύθη, μερικοί από τους καλλιτέχνες που τον άφηριζαν, συνεταιρίστηκαν με τον δικηγόρο και μηχανόδη φίλο του θεάτρου Π. Πανᾶ και με την ωραία και χαριτωμένη δεσποινίδα Σοφία Νέζε, την όποιαν φαίνεται ότι είχαν έρωτευθῇ ο Πανᾶς. Ο Πανᾶς λοιπόν, ή Σοφία, οι νέοι καλλιτέχνες και προσέτι, ο συγγραφέας της κωμωδίας ο «Φίλακας» Δ. Μισατζής, ο Π. Τσακσιάνος και άλλοι, συνέπηξαν θίασον. Αυτός ο θίασος άρχισεν άμέσως νά διδῃ παραστάσεις στην συνοικία του Γαλατά, στο «Καφεενείο των πουλιτών», που άνωστάθη έτσι, γιατί είχαν ένα ωραίο κήπο γεμάτον με πελαργούς και παγόνια.

Οι παραστάσεις αυτές επέτυχαν θανάσια γιατί και ο Πανᾶς διέθετε μέσα και σχέσεις, και ή Σοφία ήταν πολύ καλή ήθοποιος και έξαιρετικά όμορφη. Κατόπιν, από την επιτυχία αυτή, ο θίασος άρχισε τον Ιούνιο του 1860 παραστάσεις στο μεγάλο θέατρο «Ναούμ». Εκεί έπαιξαν τον «Ορέστην» του Άλφιέρι και δύο πρωτότυπα ελληνικά έργα του Άλεξάνδρου Ζωγράφου, που ήταν τότε φοιτητής και άργότερα έγινε γιατρός του Σουλτάνου και πασάς.

Όλες αυτές τις παραστάσεις τις πασηκολούθησε ως θεατής και ο Ταβουλάρης. Σ' αυτές ή Σοφία θριάμβευσε! Και ή Ταβουλάρης, όχι μονάχα άρχισε νά την θανατίζει ως ήθοποιον, μᾶ και την έωτευθηκε. Ένα κομμάτι αίσθημα ανεπτύχθη στην τρυφερή του καρδιά... Η άσπιδάτη Σοφία τον κατέκτησε... Πριν όμως προσβάλλει νά της εκδηλώσει τᾶς αίσθηματά του, ή Σοφία Πανᾶς, που την άγαπούσε πολύ πριν την παντρευθῇ! Από τότε ο Πανᾶς άσπασε την δικαιοσύνη και νίκησε καί αὐτῆς ήθοποιος.

Έτσι ο Νιδνιος έμεινε στή κρία του λουτρού! Αδελή ή έρωτική του άπογοήτευσις άπῆλθε και ή άφροσύνη της άποτυχίας του άποφάσισε νά φύγει από την Πόλη χωρίς νά άπονοησθή κανένα γᾶν με τόπο άναστροφῆς, έφυγε για τὸ Γαλάζιον της Ρουμανίας...

Ο Ταβουλάρης στο Γαλάζιον θρόνηκε άμόνος και χωρίς καμμία κατεύθυνση. Η

έρωτική άπογοήτευσις του είχε στοιχίσει πολύ... Τώρα δὲν είχε όρεξη νά έργασθῇ ούτε στο θέατρο. Άν ή Σοφία δὲν είχε παντρευθῇ τον Πανᾶ, μπορεί νά πήγαινε στον θίασο κι' αὐτός. Μᾶ τώρα...

Ζητούσε λοιπόν στο Γαλάζιον μᾶ δουλειά, ποιαδήποτε δουλειά νά ζήσει. Τυχῶς θρόνηκε στην άγορά. Ήταν καλοκαίρι του 1860. Ο κόσμος έφώνιζε και φλυαρούσε. Μᾶ αὐτός δὲν κατλάβαινε

Η Σοφία Ταβουλάρη

ούτε λέξη Ρουμανικά. Προσπαθούσε νά νά κατλάβῃ και συγχρόνως έφλερτάριζε με κάποια υπηρέτρια που θροκόταν κι' αὐτή στην άγορά. Γρήγορα εκείνη του έδειξε ενδιαφέρον και τον προσκάλεσε νά πάη στο σπίτι όπου ύπηρετούσε, γιατί χρειαζόταν, έναν «φίλο». Ο Νιδνιος δὲν ήξερε τί είναι «φίλος», μᾶ την άκολουθούσε. Με την λέξη αὐτή οι Ρουμάνοι όνομάζουν ένα είδος λακκέ της άμάξης. Έτσι ο Ταβουλάρης, χωρίς αντίρρησης θρόνηκε λακκέ σ' ένα πλουσιόπιστο... Εφόρεσε λιθόεικα και πήγαινε με τὸ άμάξι των άφαντικών του. Μᾶ έσεβίριζε και τὸ τσάι και τον καφέ...

Έκεί όμως δὲν έμεινε πολλόν καιρό. Σε λίγο, άρχισε νά πωλήι παπουτσία για λογαριασμό ενός Έβραίου εμπόρου. Έγιναν κι' άλλες δουλειές του ποδαριού... Στο μεταξύ σε 3 ως 4 μήνες, έμαθε νά μιλήι και τὰ βλάχικα, που μοιάζουν με τὰ Ιταλικά, τὰ όποια ήξερε τέλεια από την Ζακύνθο.

Έτσι με τις διάφορες εργασίες του έσχημάτισε ο Νιδνιος ένα μικρό κεφάλαιον. Έξητούσε λοιπόν νά κάμῃ μᾶ καλή δουλειά, όχι όμως θεατρικήν. Συγχρόνως γνωρίστηκε εκεί με έναν Ιθακήσιο λεγόμενον Πάνον, συνομήλικό του, που είχε ένα κοινό λαϊκό καζίνο.

Ο Ταβουλάρης του έπρότεινε νά ίδούσων μαζί μᾶν άξιοπρεπή «Ελληνικήν Λέσχην», όπου νάόωνται έλληνοί όμογενείς. Ο Ιθακήσιος έδόθη την ιδέα και γρήγορα την έπραγματοποίησαν.

Η «Ελληνική Λέσχη» του Νιδνιου

και του Πάνου ιδρύθη. Σ' αὐτήν έσδχναζε τὸ άθος της ελληνικής παροικίας του Γαλαζίου. Άνάμεσα στους θαμώνες της λέσχης ήταν ο γιατρός Σακόρραφος, οι άδελφοί Νεγρεπόντη, ο Άκαστος, ο Σακίρης, ο Σερφιδής, ο Γούδης (πατέρας του Έμμανουήλ), οι άδελφοί Άδράμοβιτς, ο Φώσκολος, ο Νέζε, οι Βλαστοί, και αὐτός ο ήγερμὸν Κούζας ήταν πήγαινε στο Γαλάζιον.

Κατὰ τὸ διάστημα που ήταν ο Νιδνιος συνδιευθυντής της Λέσχης έγνωρίσθη με τους πλουσιωτέρους όμογενείς του Γαλαζίου. Από την γνωριμία αὐτήν του γεννήθηκε ή ιδέα νά φέρῃ στην Ρουμανία έναν ελληνικό θίασο. Τὸ πρότεινε στους όμογενείς και εκείνοι του άπεσέθησαν νά ύποστηρίξουν, με γενναίωδωρία τὸ ελληνικό θέατρο.

Κατόπιν τούτου ο Ταβουλάρης έγραψε στην Πόλη και έτόνισεν ότι θά γίνῃ σπουδαία εργασία στην Ρουμανία. Έσχηματίσθη λοιπόν θίασος από τον Βασιλην Άνδρονόπουλον, από κάποιον Σωκράτην, άνθρωπο αρκετά μορφωμένο, από τον δικηγόρον Πανᾶν και από την ωραιότατη γυναίκα του Σοφία, από τους Τζάλαν, Μαρκσίνην, Λούλην, Καράφαν, Δέλλην και άλλους.

Όταν ή Σοφία, πάγκαλλος ένεφανίζετο στη σκηνή ο Νιδνιος τᾶ έκανε τελείως! Την άγαπούσε μέχρι τρέλλας, και όμως ήτο γυναίκα άλλου. Και ούτε ήξερε τον έρωτά του...

Έπασχε τρυφερά ο Νιδνιος και όμως έκορυβε τον έρωτά του...

Έκείνη την εποχή για πρώτη φορά ο Νιδνιος συνήνησε από κοντά την Σοφία και συνωμίλησε μαζί της. Η ωραία και νεοτάτη Σοφία είχε στο Γαλάζιον και συγγενείς: την οκλογένειαν του Χρίστοφρου Νέζε, αξιωματικού του γερμανικού στρατού και άλλους φρουράρχου του Βασιλείου Οθωνος στας Άθήνας. Εκεί έμεινε και ή άδελφή της Σοφίας, στο σπίτι τους δὲ ή Σοφία έπήγαινε συχνά. Αὐτήν την οικογένειαν την είχε γνωρίσει κι' ο Νιδνιος. Εκεί λοιπόν για πρώτη φορά είδε από κοντά, κάτω από την σκηνή, την γυναίκα των όνείρων του. Και μέσα στη χλιδή του πλουτίου άρχοντικού του Νέζε, ή Σοφία του φάνηκε σάν μᾶ μεγαλόπρεπη και γοητευτική βασίλισσα, σάν μᾶ ξωτική νεράιδα...

Ο θίασος, έπειτα από λίγες παραστάσεις έφυγε από τὸ Γαλάζιον, για νά πάη σ' άλλες πόλεις της Ρουμανίας, όπου έζούσαν Έλληνες. Μᾶ ή Σοφία έμεινε μέσα στην καρδιά του Νιδνιου. Ο έρωτάς της ήταν γι' αὐτόν μᾶ άγιάστειτη τληγή... Η Σοφία ήταν ή ιδεώδης γυνάικα γι' αὐτόν!

Εδώ πρέπει νά σημειώσωμε πως δ δικηγόρος και ήθοποιος Πανᾶς πέθανε νέος και πως ή Σοφία θρόνηκε γήρα, κατόπιν από τριών γόνων μόνον συζυγική ζωή. Άργότερα ή Σοφία έγινε σύντροφος του βίου του Ταβουλάρη. Κι' έζησαν μαζί όλη σιεδὸν την ύπλοιοπή ζωή των. Ο συζυγικός τους βίος διήρκεσε 53 έλλάληρα χρόνια!

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Στὸ άλλο φύλλο: Ο Ταβουλάρης γυρίζει, στην Ελλάδα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ανακοινωθέντα του Γενικού Στρατηγείου

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ύπ' αριθμόν 25 της 20ης Νοεμβρίου 1940.

«Είς την ΗΠΕΙΡΟΝ τὰ στρατεύματά μας κατόπιν επιτυχών άγώνων των τελευταίων ήμερών άνέτρεψαν τον έχθρον επί εύρέας μετώπου και κινούνται προς βορράν. Άρματα μάχης, 200 αυτοκίνητα, παντοειδές ύλικόν, και αϊχμάλωτοι περιήλθον εις χείρας μας.

Είς την περιοχήν ΚΟΡΥΤΣΑΣ τὰ στρατεύματά μας έσημείωσαν νέας σημαντικές επιτυχίας. Υπερέβησαν την ύψηλήν κορυφογραμμήν του όρεινου όγκου της ΜΑΡΟΒΑΣ και έπροχώρησαν εκ των δυτικών άντερεισμάτων αὐτής.

Η άεροπορία μας έδομάρδισεν επιτυχώς τὸ άεροδρόμιον ΑΡΙΓΥΡΟΚΛΕΤΡΟΥ, επί δὲ του πεδίου της μάχης έδομάρδισε και έπολυδύλησεν έχθρικὰς φάλαγγας εν ύποχωρήσει.

Η έχθρική άεροπορία έδομάρδισε δύο κόλεις εν ΗΠΕΙΡΩ και ΘΕΣΣΑΛΙΑ. Υπάρχον έλάχιστοι νεκροί και τραυματίαι.»

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ύπ' αριθμόν 26 της 21ης Νοεμβρίου 1940.

«Εφ' όλου του μετώπου ο άγών έσυνεχίσθη καθ' όλην την ήμέραν και τὰ στρατεύματά μας έσημείωσαν νέας επιτυχίας.

Περίήλθον εις χείρας μας 15 πυροβόλα εκ 7 βαρέα, 4 άντιαεροπορικά πυροβόλα, δεκάδες πολυβόλα, πολλοί όλμοι και παντοειδή ύλικά. Επίσης άποθήκαι τροφίμων και καυσίμων ύλων.

Η άεροπορία μας εξέτελεσεν επιτυχεις άναγνωρίσεις και βομβαρδισμούς επί του πεδίου της μάχης.»

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ύπ' αριθμόν 27 της 22ας Νοεμβρίου 1940.

«Κατὰ τή σημερινήν ήμέραν τὰ στρατεύματά μας επέτυχον την ολοκλήρωσιν του όρεινου όγκου της ΜΑΡΟΒΑΣ, την κατάρτησιν του όρους ΙΒΑΝ και του άχένος ΚΑΦ—Ε—ΚΑΡΙΤ. Κατελήφθη ή ΚΟΡΥΤΣΑ.

Νοτιότερον εις τον τομέα της ΠΙΝΔΟΥ τὰ στρατεύματά μας κατέλαβον τὸ ΛΕΣΚΟΒΙΚΙ και έπροχώρησαν πέραν της ΕΡΣΕΚΑΣ και ΜΠΟΡΟΒΑΣ.

Είς την Ηπειρον τὰ στρατεύματά μας άνακατέλαβον την πόλιν των ΦΙΛΙΑΤΩΝ και άπόθησαν τον έχθρον, πέραν των συνόρων.

Η άεροπορία μας έδομάρδισεν έχθρικὰς φάλαγγας εν ύποχωρήσει μετά μεγάλης επιτυχίας, παρά την δραστήριαν άντίδρασιν της έχθρικής άεροπορίας.

Κατὰ την μάχην της ΚΟΡΥΤΣΑΣ, ήτις διήρκεσεν επί έννα ήμέρας, τὰ στρατεύματά μας, παρά την ίσχυροτάτην άντίδρασιν της έχθρικής άεροπορίας, κατήγαγον λαμπράν νίκην, άνατρέψαντα μεγάλας δυνάμεις του έχθρου έγκατεστη-

μέας επί φυσικών όχυρών θέσεων ενίσχυμένων εν πολλοίς υπό άνθεκτικῶν οργανώσεων εκ σιδηροπαγούς σκυροδέματος μετά συρματοπλεγμάτων.

Την ΚΟΡΥΤΣΑΝ υπέρηψίζον αι έξής δυνάμεις: Η 2α μεραρχία Άλπινιστών Τριεστίνου, ή 19η μεραρχία Βενέτσιου, ή 29η μεραρχία Πιεμόντε, ή 49η μεραρχία Πάρμας, ή 53η μεραρχία Άρέντζο, τὰ άνεξάρτητα τάγματα Τζόρμικ και Ταρμπό, τὸ 109ον και 166ον τάγματα Μελανοχιτώνων, τὸ 4ον σύνταγμα των Βερσαλλιέων, τὸ 101ον τάγμα πολυβόλων θέσεων, διαθέτουσαι επί πλέον ως συμπληρωματικά μέσα πολλὰς πυροβολαρχίας όρειας πυροβολικού και σημαντικῶν αριθμῶν άρμάτων μάχης.

Οι κατὰ την μάχην ταύτην περιελθόντες εις χείρας μας αϊχμάλωτοι και τὰ κυριεύοντα ύλικά δὲν κατεμετρήθησαν εισέτι.

Όσον άφορᾷ τους μέχρι τούδε από της έναρξεως των επ'εχειρήσεων εφ' όλου του έλλαδικου μετώπου περιελθόντες εις χείρας μας αϊχμάλωτους και κυριεύοντα πολεμικά ύλικά, οι μὲν αϊχμάλωτοι άνέρχονται εις μεγάλον αριθμόν, αξιωματικών και γιλιόδας όπλιτών, τὰ δὲ ύλικά εις 80 έλαφρά και βαρέα πυροβόλα, 20 άρματα μάχης, ύπὲρ τὰ 250 αυτοκίνητα ύπὲρ τὰς 1500 μοτοσυκλέττας και ποδήλατα και σημαντικὰς ποσότητας πυρομαχικών, καυσίμων, ήματισμού και έτέρου ύλικου πάσης φύσεως.»

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ύπ' αριθμόν 28 της 23ης Νοεμβρίου 1940.

«Η προχώρησις των στρατευμάτων μας συνεχίζεται εφ' ολοκλήρου του μετώπου.

Τὸ ποσόν των έγκαταλειπομένων εις χείρας μας λαφύρων συνεχῶς αύξάνει. Άεροπορικῆς δράσεως δὲ έλαβε χώραν επί του μετώπου λόγω κακοκαιρίας. Είς τὸ έσωτερικόν ή έχθρική άεροπορία έδομάρδισε πόλεις τινὰς άνευ ζημιῶν και άνευ θυμάτων.

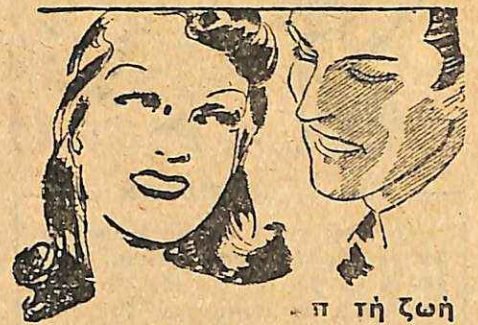
Έχθρικά πολεμικά πλοία επέδραυν άργά τὸ άπόγευμα κατὰ της νήσου Σάμου καθ' ής έβαλον διά του πυροβολικού των άνευ αποτελέσματος.»

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ύπ' αριθμόν 29 της 24ης Νοεμβρίου 1940.

«Τὰ στρατεύματά μας συνεχίζουν την προχώρησιν των εφ' ολοκλήρου του μετώπου.

Η Μασσόπολις κατελήφθη. Κατὰ την εκκαθάρισιν της περιοχής της Κορυτσας περισυνέλεξαν 1.500 αϊχμάλωτοι, 12 πυροβόλα, πολλοί όλμοι και λοιπόν ύλικά.

Η άεροπορία μας έδομάρδισε μετά μεγάλης επιτυχίας τρεις έχθρικὰς φάλαγγας εν ύποχωρήσει.»

π τη ζωή

Ο άντικα-ταστάτης

ΕΝΩ ή νεαρά κυρία Περσιέ δοῦρ- ταιζε τὰ ρούχα του μακαρίτη συζύγου της κοντά στο παράθυρο, άνοιξε με όρμη ή πόρτα και μπήκε μέσα ένας ψηλός, λιγνός άνδρας, με ζωηρά μάτια και άδρά χαλαρηστικά, που πέταξε πάνω στο τραπέζι με θυμό μᾶ πέτρα.

— Επὶ τέλους, κυρία, είπε, σᾶς πέτυχα. Ένα μήνα τώρα κατοικῶ στο ισόγειο και δὲν περνᾷ σχεδὸν μέρα που νά μᾶ με πετροβολήσετε.

— Σᾶς παρακαλώ, εξήγηθήτε! είπε σάν μαρμαρωμένη ή κυρία Περσιέ. Δὲν καταλαβαίνω...

— Δὲν είναι δύσκολο νά καταλάβετε. Την πρώτη μέρα που ήρθα δέχτηκα στο κεφάλι μου τρεις μικρές πέτρες. Μᾶ δόμοδα άργότερα, καθώς έσκυβα από τὸ παράθυρο νά κυττάξω τον οὐρανό, μὸ ήρθε κατάνοστα σάν μπάτσος ένα στυγιαδάκι. Εὐτυχῶς που ήταν κλειστό.

Τις προάλλες μὸς πετάξατε, καθώς ήμουν στον κήπο, μᾶ γυμναστήρα, ένα αποσίγαρο και ένα άνθρακί τόσο όμορφο αὐτό, που μ' έκανε νά ξεχάσω τή φόβηκα μου. Σήμερα μὸς πετάξατε αὐτή την πέτρα...

— Μᾶ συγχωρήτε κύριε, για την άφρημάδα μου, είπε ή κυρία Περσιέ. Μᾶ σ' αὐτό φαίει τὸ πένθος μου. Άπορώ όμως γι' αὐτά που μὸς λέτε για τὸ άνθάκι. Ο μακαρίτης ήταν δοτανολόγος πρώτης τάξεως, καθηγητής στο κολλέγιο και τόσο άποροφημένος από τις μελέτες του που ξεχνούσε και τὸ φαγητό και τὸ ποτό και... την δυστυχισμένη γυναίκα του. Αχ! Θεέ μου! Είχα συζητήσει μαζί αὐτᾶ τὰ φῶτα που μὸς έφερνε από τους μακρινούς του περιπάτους και που έπρεπε νά στεγνωσουν, νά τσινομηθούν, νά έτικα... Σοχάθηκα την δοτανολογία. Μᾶ πᾶν νά τὸ συλαπατήσω όλα αὐτά τὰ φῶτα, νά τὰ κατατρέψω. Έσείς όμως δὲν συμφωνήσατε βέβαια! Ποῦ νά καταλάβετε αὐτὸ τὸ δράμα!

Πραγματικά, ο σύνδικος του κάτω πατώματος παρακολουθούσε άκίνητος την κυρία Περσιέ. Όλος ο θυμός και ή ταραχή του είχαν πέσει. Μονάχα τὰ μάτια του κύτταζαν άνήσυχον τὸ πορταίτο του μακαρίτη Περσιέ — άρεκτά ήλικιωμένου μᾶ την αλήθεια. Έπειτα έφανε τὸ βλέμματά του στην νεαρή γήρα και είπε:

— Δυστυχῶς, κυρία μου, είμαι κι' εγὼ δοτανολόγος... Και μάλιστα... ο διέ-

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο κόμης ντέ Γκίς που αγαπή κρυφά την πριγκίπισσα Εριέττα, προσκάλεσε σε μονομαχία τον αντίπαλό του δούκα του Βούκιγγχαμ. Τού στέλλει δε ως μάρτυρα τον υποκόμητα της Βραζελόνης Ραούλ.

ΒΟΥΚΙΓΧΑΜ έπωφελήθηκε της συζήτησής που άρχισε ο Φουκς με τον ντ' Αρτανιάν για να ξεφύγει με τρόπο και να πλησιάσει τον Ραούλ που του έκανε από μακριά νοήματα ότι ήθελε να του μιλήσει. Την ίδια ώρα, όμως, πλησίαζε και ο πρίγκιψ Φίλιππος ο οποίος αποτεινόμενος προς τον Βούκιγγχαμ:

— Τι μαθαίνω αγαπητέ δούξ, είπε με μια προσποιημένη εγκαρδιότητα; Πρόκειται να μās φύγετε;

— Ναι, αποκρίθηκε ο δούξ. Είμαι δυστυχώς υποχρεωμένος να επιστρέψω στην Αγγλία.

Ο ντέ Γκίς που έστεκε εκεί κοντά άκουσε αυτά τα λόγια και ένοιωσε ένα ερίγος χαράς σ' όλο του το σώμα. Πλησίασε λοιπόν και αυτός την μικρή όμηγυρη και ψιθύρισε του Ραούλ:

— Εφόσον πρόκειται να φύγει, είναι όλα περριτά.

Υστερα έπιασε τα δυο χέρια του Βούκιγγχαμ και τραβώντας τον λίγο παράμερα άρχισε να του λέει:

— Δούξ, συγχωρήστε με για όσα σας έγραψα σε μια στιγμή παραφοράς και έπιστρέψτε μου εκείνο το γράμμα. Έλ'τε να γίνουμε καλοί φίλοι.

— Ναί, ναί, είπε ο Βούκιγγχαμ μελαγχολικά. Τώρα που φεύγω μπορούμε να γίνουμε καλοί φίλοι. Τώρα που δεν θά την ξαναδώ πιά...

Ο Ραούλ κατάλαβε ότι η παρουσία του ήταν πιά περιττή και έτοιμάστηκε να συναντήσει τον ντ' Αρτανιάν, όταν άκουσε τον ντέ Βάρντ να συζητάει δυνατά με τον Ιππότη της Λωρραίνης για την προσεχή αναχώρηση του Βούκιγγχαμ.

Τα χρειάστηκε λοιπόν ο Αγγλος, έλεγε ο ντέ Βάρντ δυνατά για να τον άκουον όσο το δυνατόν περισσότεροι. Κατάλαβε ότι το σπαθί του ντέ Γκίς δεν άστεινέται...

Στο άκουσμα των λόγων αυτών, ο Ραούλ

δοχος του σιζύγου σας στην σχολή που έδίδασκε. Πραγματικά λυπούμαι πολύ για τον τρόπο που σας φέρονται. Συγγνώμη!

Η κυρία Περίε ξέσπασε σ' ένα μικρό δροσερό γέλιο:

— Έσείς βοτανολόγος; είπε. Μου φαίνεται άπιστευτο...

Εκείνην ακριβώς την στιγμή, διάλεξε και ο ήλιος για να βγή έξω από τα σύννεφα που τον είχαν κρύψει και να οίξει όλο του το χρυσάφι στα ξανθά μαλλιά της νέας γυναίκας. Αυτό αναστάτωσε

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

ούλ έγινε έξω φρενών και πλησιάζοντας τον ντέ Βάρντ, του είπε:

— Δεν θά πάψετε, επί τέλους, να κατηγοράτε τους άπόντες; Χθές τὰ είχατε με τον κύριο ντ' Αρτανιάν. Σήμερα με τον Δούκα του Βούκιγγχαμ.

— Αν θέλετε μπορώ να κατηγορήσω και κάποιον που είναι παρών, αποκρίθηκε προκλητικά ο ντέ Βάρντ.

Την ίδια στιγμή ακούστηκε ο ντ' Αρτανιάν να λέει:

— Αν δεν κάνω λάθος, κάποιος εδώ επρόφερε το όνομά μου.

Πλησίασε, ακούμπησε το χέρι του επάνω στον ώμο του ντέ Βάρντ και συνέχισε:

— Κύριε, Έχω να πω μερικά λόγια μαζί σας. Ραούλ, μπορείς ν' ακούσης κι' εσύ, και όποιος άλλος θέλει, αυτά που θα πώ.

Ο ντέ Βάρντ είχε γίνει κατάχλωμος και έτρεμε σχεδόν από το φόβο του. Προσπάθησε έν τούτοις να φανή ψύχαιμος και αποκρίθηκε:

— Είμαι, στην διάθεσή σας, κύριε ντ' Αρτανιάν.

— Το μέρος είναι λίγο ακατάλληλο για την συζήτηση που πρόκειται να κάνουμε, είπε τότε ο Ιππότης. Σας προτείνω, λοιπόν, να με ακολουθήσετε στο ιδιαίτερό μου διαμέρισμα που έχω στο παλάτι, ως αρχηγός της σωματοφυλακής του Βασιλέως. Βρίσκεται ακριβώς απέναντι από αυτήν την αίθουσα. Μπορείτε να πάρετε μαζί και μερικούς από τους φίλους σας. Παραδείγματος χάριν, τον κόμητα ντέ Γκίς και τον κύριο Μανι-κάμπ.

Υστερα, αποτεινόμενος προς τον Ραούλ που παρακολουθούσε αυτήν την παράξενη συνομιλία, είπε:

— Ραούλ, Είδοποίησε και σ' μερικούς κυρίους. Τον Δούκα του Βούκιγγχαμ, τον Ιππότη της Λωρραίνης. Θα σας περιμένω στο διαμέρισμά μου. Έλπίζω να μην αργήσετε.

Ο Αθως, που είχε μείνει στο δικαστήριο του ντ' Αρτανιάν, γιατί το ντύσιμό του δεν του επέτρεπε να δεχθή την πρόσκληση του Λουδοβίκου, παραξενεύθηκε όταν είδε να υπαίνουν μέσα τόσους ευγενείς, και κύτταζε τον Ιππότη με έρωτηναιτικό βλέμμα.

— Ο κύριος ντέ Βάρντ, του εξήγησε ο

τελειώς την καρδιά του νεαρού καθηγητή του, και αφού έριξε για πρώτη φορά ένα παθητικό βλέμμα στην κυρία Περίε, κέφθηκε πώς μια ωραία γυναίκα άξιζε: πολύ περισσότερο από εκατό σπάνια λουλούδια.

— Είπατε αληθινά λουλούδι, κυρία μου! ψιθύρισε, μιλώντας μάλλον στον εαυτό του. Ένα ζωντανό λουλούδι με μεθυστικό άρωμα. Σε ποιόν οικογένεια άραγε ν' ανήκετε;

— Εγώ; είπε απορώντας το χροϊωμένο πλάσμα. Μά είμαι, ή Σωλβία Περίε,

Το αδάντο άριστούργημα του ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

ντ' Αρτανιάν, είχε την καλωσύνη να δεχθή να μού κάνει μια μικρή επίσκεψη, και τον ακολούθησαν μερικοί από τους φίλους μας.

Όταν συγκεντρώθηκαν όλοι, ο ντ' Αρτανιάν στράφηκε προς τον ντέ Βάρντ και είπε:

— Κύριε. Τώρα που δεν μās έμποδίζει το περιβάλλον και μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα και όσο δυνατά θέλουμε, θα σας εξηγήσω για ποιόν λόγο σας προσκάλεσα εδώ. Άκουσα ότι μιλάτε εναντίον μου όταν δεν είμαι παρών και με ένομάζετε «θανάσιον έχθρό σας».

— Μάλιστα. Το είπα αυτό, αποκρίθηκε ο τέ Βάρντ κατάχλωμος και με φωνή που έτρεμε.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει σας προκαλώ να εξηγήσετε που στηρίζετε την κατηγορία σας. Μιλήστε ενώπιον τ'ω, υαυτέρων αυτών, πολλοί από τους οποίους είναι φίλοι σας.

— Νομίζω ότι αυτό θα είναι εις βάρος σας, αποκρίθηκε με αθάδετα ο ντέ Βάρντ.

— Εξηγήθηκε άμέσως! φώναξε τότε έξω φρενών ο ντ' Αρτανιάν.

— Αφού επιμένετε, θα μιλήσω. Πρόκειται κύριοι, για κάποιον επάισχυντον πράξιν του, όχι εις βάρος μου αλλά εις βάρος του πατέρα μου. Ο πατέρας μου αγαπούσε κάποτε μια γυναίκα, μίαν ευγενή, που τον αγαπούσε κι' εκείνη. Ο κύριος ντ' Αρτανιάν απ' εδώ κατώρθωσε να συναντήσει με δόλο κάποιον βράδυ αυτήν την γυναίκα και να έπωφελήθη του σκότους για άθήμετος σκοπούς...

— Μάλιστα, είναι αλήθεια όλα αυτά είπε ο ντ' Αρτανιάν. Με την διαφορά ότι τότε δεν ήμουν ούτε είκουσι ετών, έκανα μια ζώη στρατιωτική, με το ξίφος διαρκώς στο χέρι και, όπως συνήθιζαν τότε όλοι οι στρατιωτικοί, θυσίαζα κι' εγώ τις λίγες ώρες που δεν πολεμούσα, σπέν έρωτα. Αργότερα όμως, όταν ώριμιασε το μυαλό μου, μετάνιωσα για ό,τι είχα κάνει.

— Έν, τώ μεταξύ όμως, συνέχισε με ύφος σχεδόν θριαμβευτικό ο ντέ Βάρντ,

το γένος Νταρεϊλ.

— Ό! Συγγνώμη κυρία, δεν ήθελα να πώ αυτό. Αναρωτιόμουν σε ποιό οίκο γένεια άνθρών μπορείτε ν' ανήκετε. Άραγε στα κρίνα, που έχουν το χρυσά του δερματός σας, στα ρόδα, που μοιάζουν τόσο πολύ με τὰ μάγουλά σας, ή στα χρυσάνθεμα, που έχουν την έλξη και την κομψότητά σας;...

Η νεαρή γήρα ήταν γεμάτη αητιά. Τὰ ωραία και μελαγχολικά μάτια της γαμήλωσαν, γεμάτα μυστήριο κάτω από τὰ μακρὰ τσίνουρά της και άνατέ-

πήρατε την γυναίκα αυτή στον λαμό σας και γινάτε αίτια της καίσας τής. Ντροπιασμένη, αναγκάστηκε να φύγει από την Γαλλία, όπου δεν την ξαναείδε κανείς.

— Ό! φώναξε τότε ο Αθως. Τὰ παραλέτε κύριε. Εγγυάτε ότι υπάρχουν εδώ μέσα μερικοί που γνωρίζουν αυτήν την ιστορία πιά καλά από σας. Η γυναίκα αυτή ήταν παντρεμένη στην Αγγλία και γύρισε άπλουστα στον άνδρα της αφού διασκέδασε για κάμποσον καιρό στο Παρίσι.

— Παντρεμένη! έκανε ο ντέ Βάρντ με κατάπληξη...

— Α! Δεν τώ ξέρετε ώστε πώς ήταν παντρεμένη; Βλέπετε λοιπόν ότι εμείς γνωρίζουμε περισσότερα από σας γι' αυτήν την ιστορία; Έσως θά έχετε ακούσειν ότι όλοι την ώνόμαζαν «μολαίδη», χωρίς να προσθέτουν κανένα άλλο όνομα στην προσαγόρευση αυτή.

— Θεέ μου, ψιθύρισε ο Βούκιγγχαμ, στο άκουσμα αυτών των λόγων.

— Η γυναίκα αυτή, συνέχισε ο Αθως γύρισε στην Αγγλία, αφού προηγουμένως προσπάθησε τρεις φορές να σκοτώσει τον κύριο ντ' Αρτανιάν. Θα μού πείτε ότι είχε δίκιο. Σύμφωνα, εκείνο όμως που δεν ήταν δίκιο και που άποδεικνύει ότι είδους γυναίκα ήταν, ήταν τὰ όσα έκανε όταν γύρισε στην Αγγλία. Κατώρθωσε λοιπόν η γυναίκα αυτή να γοητεύει με τους τρόπους της ένα νέο που βρισκόταν σην ύπηρεσία του λόρδου Γουίντερ και που λεγόταν Φίλτον. Χλωμιάσατε, Δούξ του Βούκιγγχαμ. Τὰ μάτια σας πετούν φλόγες όργης και πόνου. Διηγείτο λοιπόν στον κύριο ντέ Βάρντ ποιά ήταν αυτή η γυναίκα που έβαλε το στίλετο στα χέρια του δολοφόνου του πατέρα σας.

Αντί άλλης απαντήσεως ο Δούξ του Βούκιγγχαμ σκούπισε με το μαντίλι του το πρόσωπό του, που ήταν μούσκεμα από τον ιδρώτα της αγωνίας.

— Βλέπετε, κύριε ντέ Βάρντ, είπε τότε με την σειρά του ο ντ' Αρτανιάν, ότι δεν είναι εγώ η αίτια της καταστροφής αυτής της γυναίκας που ήταν πάντοτε μια καταστραμμένη και διεφθαρμένη ψυχή; Αν επιμένετε τώρα, μπορώ να σας ζητήσω συγγνώμη γιατί είχα πάρει κάποτε από τον πατέρα σας μια τέτοια φίλη. Σκόπευα άλλωστε να ζητήσω την συγγνώμη αυτήν από τον ίδιο τον πατέρα σας, αλλά, όταν επέστρεβα από την Αγγλία, μετά τον θάνατο του Καρόλου Ιου, ο πατέρας σας δεν ζούσε πιά. Και τώρα, κύριε ντέ Βάρντ, υποθέτω ότι τὰ πάντα τελείωσαν μεταξύ μας και ότι δεν θά έχετε πιά λόγο να με κατηγορήτε.

— Όχι, κύριε. Κάνετε πολύ λάθος, αποκρίθηκε ο ντ' Αρτανιάν. Θα σας στείλω την ίδια στιγμή στην φυλακή της Βαστίλλης, ως άνθρωπο ανάξιο να ζή μεταξύ τιμίων ανθρώπων. Ο Βασιλεύς έχει κιόλας υπογράψει το σχετικόν ένταλμα.

Και λέγοντας αυτά ο ντ' Αρτανιάν έδραλε από την τσέπη του ένα ένταλμα φυλάκσεως με την υπογραφή του Λουδοβίκου.

Ο ντέ Βάρντ κατάλαβε ότι ο ντ' Αρτανιάν δεν άπειλούσε μόνον με λόγια. Γύρισε λοιπόν προς τον Ραούλ και του είπε:

— Κύριε, σας ζητώ συγγνώμη γιατί με αναγκάζουν να τώ κάμω.

— Όχι, δά, φώναξε ο ντ' Αρτανιάν. Δεν θά ζητήσετε συγγνώμη όπως θέλετε σεις, αλλά όπως πρέπει να τώ κάμετε. Θα πείτε: «Σας ζητώ συγγνώμη γιατί μού τώ επιβάλλει η συνείδησίς μου να τώ κάμω».

— Έστω, είπε τότε ο ντέ Βάρντ. Όμολογώ έν τούτοις ότι θά προτιμούσα την μονομαχία από αυτόν τον έστελετισμό. Έχετε να μού πείτε τίποτε άλλο κύριε ντ' Αρτανιάν;

— Όχι, κύριε. Τελείωσαμε. Έκτός αν

κολλήγτε. Δεν είν' έτσι;

Ο ντέ Βάρντ υποκλήθηκε, ψιθυρίζοντας κάτι ακατάληπτα λόγια.

— Έλπίζω, συνέχισε ο ντ' Αρτανιάν, ότι θ' αφήσετε γενικά την κακή συνήθεια που έχετε να κακολογήτε όλον τον κόσμο. Είχατε κατεξανστή πρό όλίγου και θαλόχατε να υπερασπίσετε την τιμή κάποιας γυναίκας και την τιμή του πατέρα σας. Και όμως, σεις ο ίδιος που παριστάνετε τον τόσο εύαισθητο, τολμήσατε να προσβάλλετε τον υποκόμητα της Βραζελόνης, λέγοντάς του ότι δεν ήξερε ποιά ήταν η μητέρα του.

— Ιππότε, φώναξε τότε ο Ραούλ προς τον ντ' Αρτανιάν. Αυτή είναι μια υπόθεση που θά την κανονίσω εγώ προσωπικώς με τον κύριο.

— Μή με διακόπτετε νεαρέ μου, φώναξε θυμωμένος ο ντ' Αρτανιάν. Τώ ζήτημα αυτό δεν είναι από εκείνα που κανονίζονται με τώ σπαθί. Μιλώ εδώ, ενώπιον μαρτύρων που γνωρίζουν τί σημαίνει ζήτημα τιμής. Ενώπιον τών μαρτύρων αυτών, θά ζητήσετε κύριε ντέ Βάρντ συγγνώμη από τον υποκόμητα της Βραζελόνης για την προσβολή που τώ κάνατε.

— Και αν άρνηθώ; φώναξε τρέμοντας από όργη ο ντέ Βάρντ.

— Τότε...

— Τότε θα λυθί τώ ζήτημα με την μονομαχία! φώναξε ο ντέ Βάρντ.

— Όχι, κύριε. Κάνετε πολύ λάθος, αποκρίθηκε ο ντ' Αρτανιάν. Θα σας στείλω την ίδια στιγμή στην φυλακή της Βαστίλλης, ως άνθρωπο ανάξιο να ζή μεταξύ τιμίων ανθρώπων. Ο Βασιλεύς έχει κιόλας υπογράψει τώ σχετικόν ένταλμα.

Και λέγοντας αυτά ο ντ' Αρτανιάν έδραλε από την τσέπη του ένα ένταλμα φυλάκσεως με την υπογραφή του Λουδοβίκου.

Ο ντέ Βάρντ κατάλαβε ότι ο ντ' Αρτανιάν δεν άπειλούσε μόνον με λόγια. Γύρισε λοιπόν προς τον Ραούλ και του είπε:

— Κύριε, σας ζητώ συγγνώμη γιατί με αναγκάζουν να τώ κάμω.

— Όχι, δά, φώναξε ο ντ' Αρτανιάν. Δεν θά ζητήσετε συγγνώμη όπως θέλετε σεις, αλλά όπως πρέπει να τώ κάμετε. Θα πείτε: «Σας ζητώ συγγνώμη γιατί μού τώ επιβάλλει η συνείδησίς μου να τώ κάμω».

— Έστω, είπε τότε ο ντέ Βάρντ. Όμολογώ έν τούτοις ότι θά προτιμούσα την μονομαχία από αυτόν τον έστελετισμό. Έχετε να μού πείτε τίποτε άλλο κύριε ντ' Αρτανιάν;

— Όχι, κύριε. Τελείωσαμε. Έκτός αν

Περίε και της ψιθύρισε σιγανά, επειδή εκείνη τή στιγμή κάποιος χτυπούσε την πόρτα:

— Αν θέλετε, έλάτε αύριο τώ απόγευμα να πάρουμε μαζί τώ τσάι και να σας επιστρέψω τὰ μικροπράγματα που μού πετάξατε από τώ παράθυρο.

Και ενώ έφευγε παίρνοντας ένα γλυκό «ναί» γεμάτο υποσχέσεις, η κυρία Περίε ψιθύρισε:

— Μού φαίνεται πώς τον λέγε Πωσά. Περίε... Πωσά, δεν θά χρειασθί ν' αλλάξω μονογράμματα στα έσώρουκα και

ο υποκόμης της Βραζελόνης έχη να σας πώ τίποτα αυτός.

— Ναι, είπε τότε με ήρεμία ο Ραούλ. Θα ήθελα να δεσφαιώσω τον κύριο ντέ Βάρντ ότι δεν τρέφω πιά τώ παραμικρό μίσος εναντίον του.

Οι λόγοι αυτοί του Ραούλ είπωμένοι με υπέροχη γαλήνη, ήταν σαν μια μαχαίρα για τον ντέ Βάρντ. Στράφηκε και κύτταζε όλους γύρω του, που τόν κυτούσαν με περιφρόνηση και φώναζε:

— Ό! Δεν θά βρεθί επί τέλους κανείς από τών οποίον θά μωρέσω να πάρω ικανοποίησή;

— Είμαι εγώ εδώ, ακούστηκε τότε απειλητική ή φωνή του Βούκιγγχαμ. Έμένα δεν με δεσμεύει ή απαγόρευσις του Βασιλέως σας, αφού είμαι Αγγλος. Σε 34 ώρες θά βρισκόμαι στο Καλαί. Είμαι στην διάθεσή σας για μονομαχία. Και σας δεσβαίνω εκ τών προτέρων, ότι, αν με σκοτώσετε, θά σας τώ όφειλω σύγνομωσήν, γιατί σεβόμω από την Γαλλία γεμάτος απογοήτευση.

— Δέχομαι, είπε, ο ντέ Βάρντ, και σας υπόσχομαι να κάνω ό,τι μπορώ για να εκπληρώσω την έπιθυμία σας.

Και με τὰ λόγια αυτά ο ντέ Βάρντ έφυγε από τώ παλάτι σχεδόν τρέχοντας. Λίγην ώρα αργότερα συνώδευε ο ντ' Αρτανιάν ως την έξοδο του πλατιού τον Αθω που θά έφευγε τώ άλλο πρωί για τώ Μπλουά. Οι δυο φίλοι άπομαρτίστηκαν εγκαρδια και ο ντ' Αρτανιάν έτοιμαζόταν να γυρίσει μέσα, όταν τον πλησίασε κάποιος λέγοντας:

— Κύριε ντ' Αρτανιάν. Περιμένω άκούμη τας διαταγάς σας.

Ο Ιππότης πλησίασε και άναγνώρισε τον Μπαϊζαμ ντέ Μονλεζέν, τον διευθυντή τών φυλακών της Βαστίλλης.

— Α! αγαπητέ μου Μονλεζέν φώναζε. Αλήθεια. Σας είχα παραγγείλει για κάποια σύλληψη. Αλλά δεν ήταν καμιά ανάγκη να έρθετε ο ίδιος.

— Ήρθα γιατί ήθελα να σας μιλήσω για κάποιο δικό μου ζήτημα. Ό! Πόσο σας ζηλεύω για την θέση που έχετε. Αρχηγός τών σωματοφυλακών...

— Μα νομίζω ότι σεις είσαστε πιά άξιοζήλευτος από μένα. Διοικητής της Βαστίλλης, τού μεγαλειότατου κάστρου της Γαλλίας! Ασήνω ότι θά έχετε και ένα σεβάστο υισθό.

Ο Μονλεζέν, αντί ν' απαντήσει, κυτούσε αφορημένος και με μελαγχολικήν έκφραση νόου του.

— Τί διάβολο έχετε, τον ρώτησε τότε ο ντ' Αρτανιάν. Είναι τοιανταπέντε χρόνια που γνωρίζομαι και νομίζω ότι μπορείτε να μού μιλήσετε ελεύθερα.

(Συνέχεια στο επόμενο)

τά σεντόνια μου... Μού πάει σαν γάντι! Λίγο νέος είν. Πωσά, αλλά θά μ' αγαπήσει τρελλά. Τί όρεο να νοιώθω πώς μ' αγαπά και με κυττάζει με κείνα τὰ φλογερά του μάτια...

Και μέσα της ένοιωσε κάποια εύγνωμοσύνη για τον καυμένο τον Περίε που την άφησε χήρα τώρα που ήταν άκόμω νέα και γαμιασμένη... Και πού της έστελνε ένα διάδοχο εξ' ίσου νέο και αινωμένο...

Τά κατορθώματα του
«Λωποδύτη-Φάντασμα»

Στὸ κλουβί τοῦ θηρίου

Ο ΑΡΙΣΤΟ-ΚΡΑΤΗΣ Μάρτεν Ντάλ δεν είχε κα-
λά - καλὰ ξυπνή-
σει εκείνο τὸ πρωί,
ὅταν ἄκουσε ξα-
φνικὰ νὰ χτυπᾷ τὸ
τηλέφωνό του. Ἀ-
πρόθυμα ἄπλωσε
τὸ χέρι του καὶ
πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Ἀλλο! Σὺ εἶσαι Μάρτεν; Ἀκού-
σθηκε μὰ βαρεὰ φωνή, σὰν βρυχηθμός,
ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ σύρματος.
— Ἐγὼ εἰμαι, Σούμερ...
— Πῶς τὸ κατάλαβε; ὅτι εἰμαι ἐγώ;
— Πῶς ἄλλως θὰ εἶχε τὴν ἀνοησία νὰ
μὲ ξεκουράνῃ τέτοια ὥρα!
— Γάοντερ! Αἰωνίως ὁ ἴδιος θὰ εἶσαι
λοιπόν;
— Ἐνὸςω δὲν ἔννοεῖς νὰ ἀλλάξῃς ἐσύ.
Τέλος πάντων, τί τρέχει;
— Ἀμα θὰ ῥθῶ θὰ σοῦ πῶ. Πῆρες τὸ
μπρεκᾶστ σου;
— Ὁχι ἀκόμη.
— Τότε ἔρχομαι ἀμέσως!...

Μετὰ ἕνα τέταρτο τὸ μικρὸ γκρίζο αὐ-
τοκινητάκι τοῦ διασώμου ἀστυνομικοῦ
σταματοῦσε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ με-
γάρου τοῦ Μάρτεν Ντάλ.

Ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης ἦταν κιόλας
στὴν κομπή του τραπεζαρία ὅπου ὁ πι-
στός του Μπίλκιγκ προσέθετε τὶς τελευ-
ταῖες λεπτομέρειες ἐνὸς πλουσίου προ-
γεύματος, ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Ἦσουν πάντα ἕνα πρώτης τάξεως
παιδί! φώναξε ὁ Σούμερ μπαίνοντας καὶ
ξερογλυφόμενος. Τάχεις, βλέπω, κιόλας
ἐτοιμα!...

— Τέτοιο φαγὰ πὺν εἶχα νὰ ὑποδε-
χθῶ! Ἐλα, τώρα, κάθισε καὶ πές μου σὲ
τί ἄλλο ὀφείλω τὴν πρωινή σου ἐπισκε-
ψη.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σούμερ σκοτεινίαισε
ἀμέσως.

— Χθὲς βράδυ μᾶς ἀνέφεραν καὶ νέαν
ἐξαφάνιση, εἶπε.

— Μπᾶ!

— Ναί... Ὁ ἀρχαιοπώλης Φίλιπ Γου-
έντγουντ, ἔφυγε προχθὲς τὸ πρωί ἀπὸ τὸ
σπίτι του καὶ δὲν ἐφάνηκε μέχρι νῦν τὸ
ἀπόγευμα οὔτε στὸ μαγαζί του, οὔτε στὸ
σπίτι του. Μ' αὐτὸν, οἱ ἐξαφανισθέντες
ἔσα σ' ἕνα μῆνα γίνονται πέντε.

— Καὶ ἔχεις πάντοτε τὴν ἰδέα ὅτι οἱ
ἐξαφανισθέντες εἰτέ ἔχουν σχέση ἀναμε-
ταξῶν;

— Πάντοτε.

— Πῶς βασίζεσαι;

— Στὸ γεγονός ὅτι καὶ οἱ πέντε αὐτοὶ
ἀνθρωποὶ ἦσαν πλούσιοι καὶ οἱ πέντε δὲ
περίνοντες, ἐδίδωσαν στὸ σπῆτι τους ὅτι
ἐπὶ τὴν τὴν ἡμέραν θὰ πῆναι νὰ ἐπισκε-
φθῶν κάποιον προσδοκῶν ἀνὴντο πὺν
τοὺς εἶχαν προτείνει ν' ἀγοράσουν.

— Ἀ! Αὐτὸ εἶναι ἐνδιαφέρον. Δὲν
τοῦ τῶχος πῆ.

— Γιατί κι' ἐγὼ δὲν εἶχα δώσει σημα-
σία στὴν ἀρχή. Αὐτὴ ὅμως ἡ σύμπτωση
ποὺ ἐπαναλαμβάνεται μὲ ὅλους, μὲ ἔκαν-
ε δάσκει.

— Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς τώρα;
— Δὲν ξέρω τίποτε. Γιὰ τὴν ὥρα ἔχω
ἀπολῆσει ὅλα μου τὰ λαγωνικά ἐπὶ τὰ
ἴχνη τῶν ἐξαφανισθέντων. Τὰ πιθανὰ
δηλαδὴ ἴχνη, γιατί συγκεκριμένο τίποτε
δὲν ἔχω δεῖ ἀκόμη... Περίφημες αὐτὲς
οἱ ταρτίνες μὲ χαβιάρ! Μπίλκιγκ, παιδί
μου, ἕνα τσάι ἀκόμη, ἔλα γειά σου!...

Ἐπικολούθησε μικρὰ σιωπὴ κατὰ τὴν
ὁποία δὲν ἀκουγότανε παρὰ ὁ θόρυβος
ποὺ ἔκαναν οἱ ἀσυμμάζετες μασσέλες
τοῦ παχύσαρκου ἀστυνομικοῦ. Σὲ λίγο
αὐτὸς ρώτησε:

— Ἐσὺ τί συμπεραίνεις, Μάρτεν;
— Ὅτι εἶσαι ὁ ἀνικανώτερος τῶν
«διασώμων» ἀστυνομικῶν!

Ὁ Σούμερ ἔγινε κατακόκκινος.
— Ἀφῆσε, σὲ παρακαλῶ, τὰ ἀστεῖα
καὶ πές μου τί σκέπτεσαι, μούγκρισε.

— Σκέπτομαι ὅτι κάποιος εἶχε συμφέ-
ρον νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτὰ τὰ πέντε πρόσω-
πα καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ συμφέρον ἦταν ἡ λή-
στευσις τῶν θυμάτων. Εἶπες ὅτι ὅλοι οἱ
ἐξαφανισθέντες ἐδίδωσαν φεύγοντες, ἢ
ἔκαναν ὅπωςδήποτε λόγο στὰ σπῆτια τους
γιὰ κάποιον ἀκίνητο πὺν ἐπρόκειτο νὰ ἐ-
πισκεφθοῦν πρὸς ἀγοράν. Λοιπὸν, κάθε
ἀνθρωπος πὺν πάει γιὰ μιὰ τέτοια δου-
λειά, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχη μαζί του
κάποιον πρὸς γιὰ τὴν ἀπαράληπτη, ἐν
περιπτώσει συμφωνίας, προκαταβολή.
Ἀπομένει τώρα νὰ γνωστῇ ποῖας ἀξίας
ἦταν τὰ ἀκίνητα ἢ μᾶλλον τὸ ἀκίνητο
ποὺ πῆγαιναν νὰ ἀγοράσουν — γιατί καὶ
γιὰ τοὺς πέντε θὰ ἦταν τὸ ἴδιο ἀκίνητο —
γιὰ νὰ βροῦμε τί περιόπου χρήματα εἶχαν
ἐπάνω τους.

— Καὶ τί θὰ καταλάβῃς ἀπ' αὐτό;

— Θὰ βεβαιωνόμην γιὰ τοὺς λόγους
τῶν ἐξαφανίσεων. Ὅσο πὺν μεγάλη εἶνε
ἡ ἀξία τοῦ ἀκινήτου, τόσο μεγαλύτερη
εἶνε καὶ ἡ προκαταβολή, ἄρα τόσο πὺν
δικαιολογημένα θὰ ἐλάττωε τῶν φόνων.

— Τῶν φόνων; ἀπόρησε ὁ Σούμερ ἄ-
φηνοντας μισοαλειμένο μὲ βούτυρο ἕνα
ὀλόκληρο ψωμάκι πὺν κρατοῦσε στὸ χέ-
ρι του.

— Μάλιστα. Οἱ ἐξαφανισθέντες ὅλοι
ἔχουν ἤδη ταξιδεύσει γιὰ τὰς αἰωνίους
μονάς.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Ἐτσι λέω ἐγώ.

— Καὶ τοῖς τοὺς ἔχει σκοτώσει;

— Ὁ ἀνθρωπος πὺν τοὺς ἐκάλεσε νὰ
ἐπισκεφθοῦν τὸ ἀκίνητο πὺν εἶχε πρὸς
πώλησιν.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Ἐνας ἀνθρω-

Σὲ κάθε φύλλο ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημο-
στεύει ἀπὸ μιὰ νέα αὐτοτελὴ καὶ πρω-
τότυπη περιπέτεια τοῦ περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

πορ πὺν ἔχει μέσα στὸ Λονδίνο ἕνα σπῆ-
τι κάποιας ἀξίας, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ εἰ-
κόλα δολοφόνος γιατί ἱον) γιὰ νάχη σπῆ-
τι θὰ πῆ ὅτι εἶναι καλὸς κάτοικος τοῦ
Λονδίνου, νοικοκύρης ἀνθρώπος δηλαδὴ.
2ον) Ὅτι γιὰ τὸν προηγούμενο ἀκρίβως

λόγο θὰ εἶχε τὸν φόβο, καὶ νάθελε νὰ
ἐγκληματισθῇ, τῆς συντόμου ἀνακαλύψε-
ως του καὶ 3ον) Γιὰ ποῖο λόγο νὰ λι-
στέψῃ, σκοτώνοντας μάλιστα, ἕνας ἄν-
θρωπος, πὺν εἶναι ἤδη πλούσιος;

Ὁ Μάρτεν Ντάλ χαμογέλασε, ἀλλὰ
δὲν πρόφθασε ὁ Σούμερ ν' ἀκούσῃ τὸν
σαρκασμό του. Τὴν ἴδια ὥρα μπῆκε μέσα
ὁ Μπίλκιγκ καὶ ἀνήγγειλε ὅτι ἕνας ἀστυ-
φύλαξ ἦταν κάτω καὶ ἔλεγε ὅτι ζητοῦσαν
ἐπιγόνους τὸν κ. Ἐπιθεωρητὴ ἀπὸ τὴν
Σκότλαντ Γουάρδ.

Ὁ Σούμερ ἔρριξε ἕνα περίλυπο βλέμ-
μα στὸ ζαμπὸν πὺν δὲν εἶχε προλάβει νὰ
δοκιμάσῃ καὶ ἀποχαίρετσε τὸν φίλο
του.

ΜΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΔΙΟΛΟΥ ΠΑΡΑΞΕΝΗ

Μπίλκιγκ, ὅλες τὶς πρωινὲς ἐφη-
μερίδες! διέταξε τὸν οἰκονόμο του
ὁ Μάρτεν Ντάλ, μόλις ἡ πόρτα ἐ-
κλεισε πίσω ἀπὸ τὶς ἐπιδηλητικὲς πλάτες
τοῦ Σούμερ.

Σὲ λίγο ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης θυ-
ζόταν στὴν ἀνάγνωση. Ἐκείνο ὅμως πὺν
τὸν ἐνδιέφερε, δὲν ἦταν οὔτε τὰ ἄρθρα
τῶν ἐφημερίδων, οὔτε οἱ τελευταῖες εἰ-
δήσεις, οὔτε κἀν ἡ «κοινωνικὴ κίνησις».
Ὁ Μάρτεν Ντάλ... ἐντυφούσε στὶς
Μικρὲς Ἀγγελίες. Μιὰ ἀπὸ αὐ-
τὲς ἰδιαίτερως ἐτράβηξε τὴν προσοχή
του. Ἦταν στὴν στήλη ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ,
καὶ συντεταγμένη κατὰ τὸν ἴδιο περίπου
ρόπο πὺν ἦσαν συντεταγμένες οἱ ἄλλες
ἀρόμοιες ἀγγελίες. Ἐλεγε:

«Πρὸς φέρω ἐπιγόνους, λόγω
ἀναχωρήσεως, καὶ εἰς τιμὴν μεγάλης
εὐκαιρίας, δίλλαν μετὰ μεγάλου κή-
που ἀξίας 30.000 λιρών. Ἐκκολίαι
εἰς τὴν πληρωμὴν. Σοβαρὰ προκατα-
βολὴ ἀπαραίτητος. Ἀπευθυντέον ὑπὸ
τὰ στοιχεῖα Π. Χ. εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ-
47 θυρίδα τοῦ Ταχυδρομείου τοῦ
προαστείου Θερὴ Κόστλ».

Ἡ ἀγγελία αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτε τὸ
ἀξιοπεριεργό, καὶ ἐν τούτοις ἔκαμε τὸ
πρόσωπο τοῦ Μάρτεν Ντάλ νὰ λάμψῃ ἀ-
πὸ ἱκανοποίηση. Καὶ ὁ λόγος ἦταν ὅτι
τὴν ἴδια ἀπαράλλακτη ἀγγελία τὴν εἶχε
ἰδῆ σ' ὅλες τὶς πρωινὲς ἐφημερίδες.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγο ὁ νεαρὸς ἀριστοκρά-
της ἔμεινε στὴν κοῦρσα του καὶ ἔφευ-
γε γιὰ ἕνα μικρὸ περίπατο ὡς τὸ Θερὴ
Κόστλ. Δὲν ἄργησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν
ταυτότητα ἐκείνου τοῦ κ. Π. Χ. τῆς μι-
κρῆς ἀγγελίας. Ἦταν ὁ μίστερ Πέρσου
Χόαρ, ἕνας πλούσιος εἰσοδηματίας πὺν
μόλις ἀπὸ ἐνὸς ἔτους εἶχε ἐπιστρέψει ἀ-
πὸ ἕνα μεγάλο ταξίδι του στοὺς τροπι-
κοὺς καὶ εἶχε ἐγκατασταθῇ στὴν μεγαλο-
πρεπὴ ἐκείνην δίλλα πὺν εἶχε ἀγοράσει.

Στὸ προάστειο ἔχαιρε φήμης παρὰ ξένου
ἀνθρώπου, λίγο μισάνθρωπου καὶ λίγο
παλαβοῦ. Ζοῦσε μόνος του στὸ σπῆτι μὲ
μόνη συντροφιά ἕνα γέρω - μιγάδα ὑπὲρ-
ρέτη καὶ ἕνα ξαγκουὰρ, πὺν εἶχε φέ-
ρει μαζί του ἀπὸ τὸν Ἀμαζόνιο καὶ τοῦ
ὁποίου οἱ βρυχηθμοὶ ἐτάρατταν συχνὰ
τὴν ἡσυχία τῶν πέριξ. Τώρα ἤθελε πάλι
νὰ πούλῃ τὴν δίλλα του καὶ νὰ φύγῃ,

ποῖς ξέρει γιὰ ποῖο ταξίδι μακρυνῶν, ἀλ-
λὰ μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς πὺν
εἶδε δὲν τὰ ταίριαζε, κι' ἔτσι ἔβαλε
λουθοῦσε ἀκόμη νὰ μένῃ στὸ Λονδίνο...

Αὐτὰ ἔμαθε ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀπὸ τοὺς

προμηθευτὰς τῆς μυστηριώδους δίλλας.
οἱ ὁποῖοι πάλι τὰ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ κα-
τι «φλυαρίες» τοῦ Τόμυ, τοῦ γέρω-ὑπὲρ-
ρέτη πὺν μισάνθρωπου.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Μάρτεν Ντάλ κα-
τέστρωσε τὸ σχέδιό του. Ἦταν ἀπολύ-
τως βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ δῆθεν μισάν-
θρωπος καὶ ἐκκεντρικὸς Πέρσου Χόαρ ἦ-
ταν ἕνας κοινὸς ἐγκληματίας, ἀλλὰ ἀπὸ
τοὺς πὺν ἐπιφοβούς, ἀφοῦ τὰ μέσα πὺν
μεταχειρίζονταν γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν
θυμάτων του ἦσαν τόσο πρωτότυπα καὶ
τεχνικά, ὥστε νὰ μὴν τὰ ἐξηγίαισθ ἀπό-
μνη οὔτε αὐτὴ ἡ Σκότλαντ Γουάρδ.

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Τὴν ἐπομένη, κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωί,
ἕνας ἡλικιωμένος κύριος, πὺν κα-
λοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ φαβορίτες, γκρι-
ζα μαλλιά καὶ χονδρὰ γυαλιὰ σὲ σκελετὸ
ταρταρούγας, χτυποῦσε τὸ κουδούνι τῆς
ὑπ' ἀριθ. 7 ἐπαύλειος τῆς Χάρρισον Ἀ-
βενίου, στὸ ἀριστοκρατικὸ προάστειο
Θερὴ Κόστλ. Πέρασαν δύο ὀλόκληρα ἑ-
πτά μετὰ ὅπου φανοῦν ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ
τοῦ ἀνοίξουν. Μόρσεως ὅμως ἐν τῇ με-
ταξὺ ὁ ἐπισκέπτης νὰ ἀντιληφθῇ ἕνα μι-
κρὸ στερογυλὸ παράθυρο τοῦ ἱσογείου ν'
ἀνοίγῃ, νὰ πλαισιώνεται στὸ ἀνοιγμά του
ἡ μελαψὴ ὄψη κάποιου καὶ κατόπιν πάλι
νὰ ξανακλείνῃ τὸ παράθυρο διακριτὰ.

Ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο πὺν κατέβηκε
ν' ἀνοίξῃ: ἕνας γέρος ὑπηρετῆς, μιγάς,
κάτι μεταξὺ Νέγγρου καὶ Βραζιλιανοῦ.

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

— Εἶναι γιὰ τὸ σπῆτι.

— Ἀ! μάλιστα. Ἐρχεσθε ἀπὸ μα-
κρὰ ἢ εἰσθε ἀπὸ τὸ προάστιο;

— Ὁχι, εἰμαι ἀπὸ τὸ Λονδίνο.

— Τόσο τὸ καλύτερο, γιατί ξέρετε ὁ
κύριός μου ἀπεχθάνεται τοὺς ντόπιους,
γιατί εἶναι κουτσομπόλιδες. Τὸν θεω-
ροῦν γιὰ μισάνθρωπο καὶ μισοτρελλό,
ἐνῷ εἶναι ὁ καλύτερος καὶ ὁ πὺν ἱσορρο-
πημένος τῶν ἀνθρώπων. Περᾶστε, ὅμως,
περᾶστε, θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν κύ-
ριό μου. Ποῖον πρέπει ν' ἀνεγγίλω;

— Τὸν λόρδο Ρόμπερτ Μόνθιου, ὁ κα-
κόμητα Σάσσελες.

— Περᾶστε κυλόρδε, ὁ κύριός μου θὰ
εἶναι πὺν εὐτυχὲς νὰ σᾶς δεχθῇ.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγο ὁ ἐπισκέπτης βρισκό-
τανε μπροστὰ σ' ἕνα ὑψηλὸ, μεσόκοπο
ἄνδρα, μὲ τετράγωνους ὄμους καὶ ἀθλη-
τικὴν ἐν γένει παράσταση, πὺν μελαψὸ,
καὶ μ' ἕνα κρυστάλλινο μονόκλ στὸ μάτι.

— Σὲρ Πέρσου Χόαρ, αὐτοσυστήθηκε ὁ
οἰκοδεσπότης.

— Χαίρω πολὺ: λόρδος Ρόμπερτ Μόν-
θιου.

— Καθῆστε κυλόρδε. Ἐπιθυμεῖτε, λοι-
πὸν, πὺν ν' ἀγοράσετε τὸ σπῆτι μου;

— Ναί, ἂν τὰ ταίριαζομε, ἔκαμε χα-
μογελώντας ὁ ἄλλος.

— Θὰ τὰ ταίριαζομε φαντάζομαι. Με-
ταξὺ τῶν ἐντελειμένων οἱ συμφωνίαι δὲν ἀρ-
γοῦν. Ἐξ ἄλλου ἐγὼ εἰμαι διατεθειμένος
νὰ κάμω κάθε εὐκολία στὴν πληρωμὴ.

— Δὲν θὰ χρειασθοῦν τῶν ἐντελειμένων
ἐν-
κολίαις γιατί θὰ σᾶς πληρώσω τοῖς με-
τεταξί.

— Ἐχετε, λοιπὸν, μαζί σας ὅλα τὰ
λεπτά πὺν θὰ χρειασθοῦν; ρώτησε ὁ οἰ-
κοδεσπότης μὲ συγκρατημένη ἐκκληξή.
ἐνῷ στὰ μάτια του ἄνθε καὶ ἔαθνε ἀ-
μέσως μιὰ περίοχη λήμψης.

— Ναί καὶ μάλιστα εἰς ρουστὸν, πὺν
μεγαλύτεραν εὐκολίαν σας, γιατί ἔμαθα

πὺν διάξεσθε νὰ φύγετε σὲ ταξίδι.

— Ὁραῖα! Τότε ἂς ἀρχίσουμε τὴν ἐπι-
σκεψὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ταυτοχρόνως τὰ
λέμε.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἕνας στριγγὸς βρυχη-
θμός ἀκούσθηκε ἀπὸ πὺν κοντὰ.
— Τί εἶναι αὐτό! ἔκανε τρομαγμένος
ὁ ἐπισκέπτης.

— Ὁ! μὴν ἀνησυχίτε, εἶναι ὁ Ρίτσι,
τὸ ἀγαπημένο μου τιγράκι πὺν ἔχω φέ-
ρει ἀπὸ ἕνα ταξίδι μου στὴν Βραζιλία.
Θέλετε νὰ τὸ ἰδῆτε; εἶναι ἕνα πὺν ἐν-
διαφέρον ζῷον.

— Πῶς ὀχι! τὰ θηρία μ' ἐνδιέφεραν
πάντοτε, καὶ στὸ σπῆτι μου ἔχω ὀλόκλη-
ρη συλλογὴ ἀπ' αὐτὰ, ἀλλὰ... ἀπὸ ἀνυ-
ρα. Βαλσαμωμένα μ' ἄλλους λόγους!...

Καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρος γέλασε μὲ τὴν
καρδιά του.

Ἀπὸ λεπτὰ ἀργότερα οἱ δύο ἄνδρες
μπαίνανε σ' ἕνα πὺν περιεργό δωμάτιο.
Ἦταν μιὰ μεγάλη σάλλα χωρισμένη στὰ
δύο μὲ ἕνα στερεὸ κιγκλίδωμα πὺν ἐφθα-
νε ὡς τὴν ὀροφή. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ
τοῦ κιγκλιδώματος βρισκόταν ἕνα ἀρκετὰ
εὐρύχωρο κλουβὶ μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε
ἕνα ὄρασι ζαγκουάρ, εἶδος μικρῶς-
μης ἀλλὰ πὺν ἰσχυρῆς τίγρης.

— Τὸ κλουβὶ πὺν βλέπετε, εἶπε ὁ Πέρ-
σου Χόαρ — στὸν ἐπισκέπτη του, εἶναι
ἡ κρεβατοκάμαρά της καὶ αὐτὸ ἐδὸς τὸ
σαλόνι της. Φθάνει νὰ σηκώσω ἐκεῖνο
ἐκεῖ τὸν μοχλὸ γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἡ πορτοῦλα
τοῦ μικροῦ κλωβοῦ καὶ νὰ βγῇ ὁ Ρίτσι
στὸ σαλόνιό μου, πράγμα πὺν θὰ γίνῃ
σὲ μιὰ ὥρα, γιατί τὸν ἔχομε μαθημένο
στὴν τάξη τὸν Ρίτσι. Στὶς 11 περίπατος
ἐπὶ δύο ὥρες, ὑστερα γεῖμα μέσα στὸ
κλουβὶ του καὶ κατόπιν ἀνάπαυσις γιὰ
τὴν χώνευση. Θέλετε νὰ μποῦμε γιὰ λί-
γο μέσα στὸ «σαλόνι» τοῦ Ρίτσι γιὰ νὰ
τὸν δῆτε ἀπὸ κοντὰ.

— Εὐχαρίστος, ἔκανε ὁ ἐπισκέπτης.

— Περᾶστε, ἔκανε ὁ ἄλλος καὶ ἀνοίξε
μ' ἕνα κλειδί τὴν πόρτα. Τὴν ὥρα ὅμως
πὺν ἀνέστη ὁ λόρδος Μόνθιου περ-
νοῦσε τὸ κατώφλι τοῦ μεγάλου κλωβοῦ,
δέχθηκε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.
Περᾶδδξως, ὅμως, τὸ χτύπημα αὐτὸ
πὺν θὰ ἦταν ἱκανὸ νὰ ζαλίξῃ καὶ ταῦρο
δὲν ξάπλωσε διόλου κάτω τὸν γέρο, Γα-
γύτατος αὐτὸς σὰν ἀστραπὴ στράφηκε κι'
ἐδῶκε ἕνα περίφημο ντὶ ρέκτ στὴν κα-

...

ἕνα μυστηριώδες τηλεφώνημα σήκωνε
τὸ μεσημέρι τὸν Σούμερ ἀπὸ τὸ τραπέζι
καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πεταχθῇ μὲ ἰσχυρὰ δύ-
ναμη ἀστυφυλάκων στὴν δίλλα ἀριθ. 7
τῆς Χάρρισον Ἀβενίου. Ὅταν παραβιά-
ζοντας τὴν πόρτα οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνέβη-
καν ἐπάνω, βρέθηκαν μπρὸς σ' ἕνα πα-
ράδοξο θέαμα: Μέσα σ' ἕνα καμινελλό-
φρακτο δωμάτιο περιφερόταν μὲ τρομερὰ
μουγκρητὰ ἕνα θαυμασιὸ ζαγκουάρ, στὸ
κάγκελλο, στὸ τμήμα πὺν πλησίαζε πρὸς
τὴν ὀροφή, ἦταν σκαρφαλωμένος ἕνα
μεσόκοπος ἀνθρώπος περισσότερο νεκρὸς
παρὰ ζωντανὸς ἀπὸ τὸν φόβο του κι' ἀπ'
ἔξω ἕνας γέρος μιγάς ἦταν ξαπλωμένος
στὸ πάτωμα, δεμένος χεῖρα καὶ πόδια.
Ὁ Σούμερ ἔτρεξε πρῶτα πρὸς τὸ μέρος
του γιὰ νὰ τὸν λύσῃ. Ἐκκληκτός, ὅμως,
εἶδε ἕνα μπλιετὰκι καρφωμένο στὴν
πλάτη του. Τὸ πῆρε καὶ διάβασε:

Ἐλλήνες καὶ Ἑλληνίδες. Κάθε ζευ-
γάρι κάποτε σᾶζει ἕνα στρατιώτη
μας ἀπὸ ἕνα κρυοπᾶγμα. Ζητήσατε
μαλλὶ ἀπὸ τὸν Κέντρο Ἀλληλεγγύης
Μετώπου Ε. Ο. Ν.

Καθ' ἡμέραν δριστευμένην μέλη
τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ περιέλθουν διὰ νὰ
περισυλλέξουν κάλτσες. Ἐν τῷ μετα-
ξὺ στέλνεται εἰς τὰς κάτωθι διετυν-
σεις: 1) Κ. Υ. Α. Μ. (Ε. Ο. Ν.)
Μαυρομήλη 3. 2) Π. Υ. Α. Μ.
(Ε. Ο. Ν.) Βασιλίσσης Σοφίας 23.
3) Δ. Α. Σ. (Ε. Ο. Ν.) Ἀκαδημίας
55. 4) Δ. Α. Σ. Θ. (Ε. Ο. Ν.) Μα-
ρομαγλή 46. Περίτερον Πλατ. Συ-
τάματος. 7) Ὑποδιόκησις (Ε. Ο. Ν.)
Πρωτευούσης, Σόλωνος 46. Ἀσκλη-
πιοῦ 7. Καρναγέστη Σοφίας 4 (Ἀ-
θῆναι). Θεσφός 92. Ἰφιγενείας καὶ
Ἑσπερίδων (Καλλιθέα). Προβιέλου
190. Λεωφόρος Σωκράτους 51 (Πε-
ραιθεῖς) καὶ Πλατ. Κασταλλίας (Ἀμα-
ρυσίου).

...

...

...

...

...

...

Η Κόρη της Μαργαρίτας

Ένα δραματικό μυθιστόρημα του Ξ. Ντέ Μοντεπεν

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η νεαρά Ρενέ, νόθος κόρη του βουλευτού Βαλλεράν και της Μαργαρίτας Μπερτέν, υφίσταται δολοφονικήν επίθεσιν εκ μέρους των αναντιών του Βαλλεράν, εξαδέλφων Λαντιέ, που εποφθαλμιούν την μεγάλη περιουσία που άφηκε ο βουλευτής. Σώζεται όμως ως εκ θαύματος, από τον νεαρό Παύλο, γιοι του ενός εκ των δολοφόνων, Πασκάλ Λαντιέ.

ΑΣ Ξαναγυρίσαμε τώρα στο μικρό διαμερισμάκι της οδού της 'Ιατρικής Σχολής. Τα πράγματα εκεί μέσα πήγαιναν τώρα καλύτερα. 'Ο γιατρός Μαρεσάλ που επεσκέπτετο καθημερινώς την άρρωστη, διαπίστωνε κάθε φορά και νέα βελτίωση στην κατάσταση της. "Όλοι λοιπόν ήταν χαρούμενοι. 'Η Ρενέ δεν είχε βέβαια συνάψει έντελως από την ληθαργική της κατάσταση, ο πυρετός, όμως, έπεφτε γρήγορα και σταθερά. 'Η Ζιζή δεν έφεινε ούτε λεπτό σχεδόν από το προσκέφαλο της φίλης της, την οποίαν επεριποιείτο με αδέλφικη άφοβωση. 'Ο Παύλος χαιρόταν, βέβαια, πρώτος και καλύτερος, άλλ' είχε και μιάν ανησυχία: Τί θα έκανε η Ρενέ όταν μιάν μέρα θα ξυπνούσε από τον λήθαργό της και θα τον αντίκρυζαν τα μάτια της; Θά τον άναγνώριζε; Θά διατηρούσε άκμαίο το μνημονικό της; Ρώτησε δυο-τρεις φορές γι' αυτό τον γιατρό Μαρεσάλ και παρ' όλες τις καθυστασιακές διαβεβαιώσεις του, δεν κατάφερε να ήσυχάση.

Και επί τέλους ή μεγάλη ημέρα έφθασε. Ένα πρωί ή Ζιζή άνηγγειλε χαρούμενη στον γιατρό και στους δυο φίλους, ότι ή άρρωστη της είχε μιλήσει. Της έζηήτησε νερό, αλλά χωρίς να άνοιξη τα μάτια της.

— Καλό, πολύ καλό σημείο αυτό, είπε ο γιατρός. 'Η άρρωστη μας συνέχεται έντελως και δεν άποικείται σήμερα να άνοιξη τα μάτια της και να μιλήση και σ' έμάς....

— Τί λέτε, γιατρέ μου! Έκαμε ο Παύλος κοιμίζοντας όλος. Θά γίνη λοιπόν αυτό το θαύμα;

— Δεν πρόκειται περί θαύματος φίλε μου, αλλά περί φυσιολογικής εξέλιξης των καταστάσεων αυτών.

Δεν πέρασε παρά τι πολλή ώρα και οι προβλέψεις του γιατρού επαλήθευσαν πανηγυρικά. 'Η Ρενέ συγκλονίστηκε ξαφνικά δολοφονική από ένα σπασμωδικό κρίνος. Κατόπιν άνοιξε άργά-άργά τα μάτια της και το βλέμμα της, άγονο, προσπλόθηκε σ' ένα σημείο του δωματίου. Κατόπιν έστράφηκε διαδοχικά προς τον γιατρό, τον Παύλο και την Ζιζή.

— Πού είμαι; έτραύλισε.

— 'Ο ήχος της φωνής της ήταν νυκτός. Στο άκουσμά της ο Παύλος άνεργήθη.

— Βρίσκεστε σε φιλικό σας σπίτι, δεσποινίς, και σάς περιστοιχίζουν φίλοι, είπε ο γιατρός.

— 'Η Ρενέ κούταξε και πάλι όλόγυρά της.

— Μην κουράζεσθε άδίκως δεσποινίς, συνέχισε ο γιατρός. Δεν θα άναγνωρίσετε το περιβάλλον. Σάς έφεραν εδώ την ίδια νύκτα που σάς έβγαλαν σχεδόν νεκρή από τον Σπικουάνα.

Οι λόγοι αυτοί του γιατρού Μαρεσάλ φάνηκαν να έκαναν πολλήν έντύπωσιν στην Ρενέ. Της θύμνησαν τα πρόσφατα γεγονότα που παρ' όλίγο να άποδούν τόσο τραγικά γι' αυτήν.

— Θεέ μου, φώναξε έξαφνα φέροντας τα χέρια της στο μέτωπο. Θεέ μου, θυμώμαι τώρα... 'Εκείνος ο άνθρωπος... 'Εκείνο το άμάξι... Το μεταξωτό μαντήλι που μου έσωσε από το στόμα... 'Επειτα το ποτάμι... Πώς δεν πέθανα, Θεέ μου! Πώς δεν πέθανα!

— 'Ο Θεός δεν θέλησε να πέσετε θύμα των κακούργων που σάς κατεδίωκαν, είπε ο γιατρός.

— 'Αλλά πού βρίσκομαι; Προς Θεού, πητέ μου! ψιθύρισε ή Ρενέ.

— Σας επαναλαμβάνω, δεσποινίς: σέ σπíti φίλων, ή μάλλον φίλου....

— Και πούος είναι αυτός ο φίλος;

— 'Εκείνος που σάς έσωσε και σάς περιποιήθηκε.

— Μήπως είσθε σείς, κύριε; ρώτησε ή Ρενέ άπευθυνόμενη στον γιατρό.

— Όχι, δεσποινίς, εγώ είμαι ο γιατρός σας.

— Και άπ' εδώ ή νοσοκόμος σας, πρόσθεσε ο 'Ιούλιος δείχνοντας την Ζιζή που χαμογέλουσε της Ρενέ.

— 'Ω! σάς εύχαριστώ όλους μ' όλη μου την καρδιά, φώναξε ή νέα συγκινημένη. Ποιος, όμως, είχε εκείνος στον όποιο χρωστώ την ζωή μου; Θέλω να του εκφράσω την εύγνωμοσύνη μου.... 'Ας έλθη, σάς παρακαλώ, άς έλθη!...

'Ο Παύλος, που κατ' άπαιτησιν του γιατρού είχε μείνει στο διπλανό δωμάτιο, άφήνοντας όμως μιάνοιχτη την πόρτα για ν' άκούη καλύτερα, μόλις και μετά βίας συνεκρατείτο.

— 'Ηουάστε, δεσποινίς, και θα έλθη κι' αυτός, άπάντησε ο γιατρός Μαρεσάλ. Πρέπει, όμως, να φυλάγεσθε από τις μεγάλες συγκινήσεις, γιατί μπορούν να έπιβραδύνουν την άνάρρωσή σας. Θά σάς εύχαριστήσω, όμως, έν μέρει. 'Ο σωτήρ σας ονομάζεται Παύλος.

— Είναι νεός;

— Μάλιστα, δεσποινίς....

'Η Ρενέ έκλεισε τα μάτια. Κάτι μέσα της της έλεγε ότι αυτός που ως εκ άπό τόν νέο που είδε εδώ και λίγες βδομάδες στο Τροάϊ, στο «Ξενοδοχείο της Νομαρχίας» και ο όποιος, όπως έξορμε, κατείχε μεγάλη θέση στην καρδιά της. 'Εν τούτοις, ύστερα από σύντομη σκέψη, κατέληξε στο να παραδεχθί ότι θα ήταν παράλογο αυτό και ότι έξ άλλων μιάν τέτοια σύμπτωση θα ήταν πολύ άπίθανη.

— Μήπως τον γνωρίζετε, δεσποινίς; ρώτησε ο γιατρός.

— 'Η νέα κούνησε το κεφάλι της άρνητικά.

— 'Αν, έν τούτοις, τον γνωρίζετε; — Θά ήμουν εύτυχής άν τον ξανάβλεπα....

— 'Αλήθεια!...

— Σας βεβαιώ!...

— 'Αφού είναι έτσι, το άποφασίζω, είπε ο γιατρός. 'Αγαπητέ μου Παύλε, φώναξε στρεφόμενος προς το διπλανό δωμάτιο, μπουεις νάρθης!

'Ο νεαρός φοιτητής της νομικής δεν περίμενε δεύτερη πρόσκληση. 'Ετρεξε άμέσως μέσα, ένφ ή καρδιά του πήγαινε να σπάση. Μόλις τον είδε ή Ρενέ τον άνεγνώρισε και άπλωσε προς το μέρος του τα χέρια της, βγάζοντας μιάν μικρή κραυγή χαράς. 'Η συγκίνησις όμως ήταν πολύ δυνατή για την ταλαίπωρη κόρη. Το κεφάλι της ξανάπεσε προς τα πίσω και τα μάτια της ξανάκλεισαν. Για δεύτερη φορά είχε μισολιποθυμήσει.

— Θεέ μου! φώναξε κατατρομαγμένος ο Παύλος, την σκοτώσαμε!

— Μή φοβάσθε, τον καθυσάχαε ο γιατρός, είναι μιάν μικρολιποθυμία που θα περάση γρήγορα. Μείνε κοντά της.... 'Εγώ έν τφ μεταξύ θα γράψω μιάν συνταγή την όποια ή έσθηή μας άδελφή του έλέους, άπ' εδώ, θα άναλάβη να την εκτελέση στο γειτονικό φαρμακείο.

'Η συνταγή έγράφη και ένφ ή Ζιζή την έπαιρνε κι' έφευγε, ο γιατρός πήρε από το χέρι τον 'Ιούλιο και κλεισθήκανε μαζί του στο γειτονικό δωμάτιο, άφήνοντας τον Παύλο μόνο με την Ρενέ.

'Ο νέος είχε καθίσει κοντά στο κρεβάτι και τρέμοντας πήρε το χέρι της Ρενέ. Σάν να ήλεκτρίσθηκε αυτή, άνοιξε τα μάτια της και βλέποντας τον Παύλο, σηκώσε άργά-άργά το κεφάλι της. Το βλέμμα της συναντήθηκε με το βλέμμα του Παύλου και, ξαφνικά, κυριευμένη από ένα αίσθημα παρθενικής συστολής, τράβηξε το χέρι της, ένφ ταυτοχρόνως γινόταν κατακόκκινη. 'Η συγκίνησις του Παύλου δεν είχε όρια.

— Με άναγνωρίζετε λοιπόν; ψιθύρισε με φωνή που έπαλλε από συγκίνηση.

— Σε σάς δεν όφείλω την ζωή μου; ρώτησε ή Ρενέ.

— Στην Θεία Πρόνοια, δεσποινίς, που μ' έφερε στον δρόμο σας!

— Και με γνωρίζετε άμέσως μόλις με είδατε;

— 'Αν σάς έγνώρισα! Και μπορούσε να σβύση από το νοῦ μου ή ώραία μορφή που είχε χαράνθι κάποια εύλογη μένεια, στο Τροάϊ;

— 'Όστε με θυμόσασταν πάντα; ψιθύρισε ταραγμένη ή Ρενέ, ένφ τα μάτια της έκλειναν σάν νάθελαν να συλλάβουν, να διατηρήσουν καλύτερα, για πάντα μέσα τους το ώραίο όραμα της εύτυχίας που άρχισε.

— Δεν σάς θυμούνται άπλως, άπάντησε ξεθαρεμένος τώρα ο Παύλος, αλλά σάς έλάτρευα! Σας έλάτρευα όπως λατρεύει κανείς ένα υπερχύσιο πλάσμα που για πρώτη φορά φανερώνεται στη ζωή του.

'Η Ρενέ άκουγε με τα μάτια πάν α κλειστά, ένφ το κάτω γέλιο της έτρεψε και το πρόσωπό της έρεορραφένετο από τα όδον της παρθενικότητας.

Τροάϊος από την εστία της ο Παύλος της πήρε ντι το δυο χέρια και άνοιξε να τφ νυκτίτη φιλιό.

'Η Ρενέ τον άπασσε να νύνη ότι ήρθε και ύστερα του είπε, άνοίγοντας τα μά-

τια της:

— Σας εύχαριστώ για τα ώραία σας τα λόγια και σάς εύγνωμονώ που μ' έσώσατε... Χωρίς σάς θα ήμουν τώρα νεκρή... Τώρα θέλω να ζήσω!...

— Θά ζήσετε, θα ζήσετε για να εύτυχήσετε και να έκδικηθίτε, άπάντησε ο Παύλος.

— Να έκδικηθώ; έκανε με άπορία ή Ρενέ.

— Να! και περιμένω τις διαταγές σας για να καταδικώσω τους κακούργους των όποιων ύπηρεζατε θύμα.

— Θυμώμαι.... Θυμώμαι, είπε ή κόρη της Μαργαρίτας άναργώντας. 'Ο άνθρωπος έκείνος. 'Ω! τί φρίκη!... Και μου ύπέσχετο να με όδηγήση στην μητέρα μου!....

— Στην μητέρα σας! φώναξε ο Παύλος. Και την βρήκατε;

'Η Ρενέ κούταξε τον φοιτητή κατάπληκτη.

— Ξεύρετε, λοιπόν; τον ρώτησε.

— Ξέρω ότι ύπάρχει κάποιο μυστήριο στη ζωή σας, άπάντησε ο νέος. Ξέρω ότι εδώ και δέκα όκτα χρόνια σάς έχουν άποσπάσει από την άγκαλιά της μητέρας σας και ότι από τότε μονάχα έναν άνθρωπο έβλέπατε, αυτόν που σάς τον παρουσάσαν για προστάτη σας. Ξέρω ότι ονομάζεσθε άπλως Ρενέ και ότι άγνοείτε το οικογενειακό σας όνομα. Ξέρω άκόμη ότι φύγατε πριν λίγες μέρες από το Οικοτροφείο της κυρίας Λερμίτ συνοδευμένη από την οικονόμο του προστάτου σας, του όποιου σάς είχε άναγγελθί ταυτοχρόνως ο θάνατος. Περισσότερα όμως δεν ξέρω. Μου μιλήσατε για κάποιον που ανέλαβε να σάς όδηγήση κοντά στην μητέρα σας... Πούος ήταν ο άνθρωπος αυτός; 'Από πού έρχόταν; Πού τον γνωρίζατε;

'Η έκπληξις της Ρενέ όσο πήγαινε και μεγάλωνε. Δεν μπορούσε να καταλάβη πώς ο σωτήρ της ήξερε πράγματα τα όποια έκείνη ένόμιζε ως τελείως άγνωστα.

'Η έκπληξις της Ρενέ όσο πήγαινε και μεγάλωνε. Δεν μπορούσε να καταλάβη πώς ο σωτήρ της ήξερε πράγματα τα όποια έκείνη ένόμιζε ως τελείως άγνωστα.

ΔΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Το χιλιάρικο

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

κελλο. Κούταξε τον Ροζέ με άυστηρό έρωτηματικό βλέμμα. 'Ο φάκελλος ήταν άδειανός!

'Η Μαίρη πέρασε το βράδυ με μεγάλη στενοχώρια. Άρνήθηκε να πάη να έπισκεφθί μαζί με τον πατέρα της σε κάποιο μακρινό συγγενείο και κλεισθήκε ολόμοναχη στην κάμαρά της, προσφισμένη άδιαθεία. Στην πραγματικότητα όμως, ένα μονάχα σολογιζόταν: πώς χάθηκαν τα χιλια φράγκα από τον φάκελλο και πώς ο Ροζέ τον βρήκε την ώρα που έκείνη έλειπε. Και ή ύποψια, άκαθόριστη και άμφίβολη στην άρχή, όλοένα έπιβεβαιωνόταν περισσότερο μέσα στην σκέψη της.

Τώρα πιά είχε σχεδόν την

στα. Την άπορία της αυτήν δεν την άπέκρυψε από τον Παύλο.

— Προτού σάς άποκριθώ, του είπε θα σάς παρακαλέσω να μου λέγατε πώς ξέρετε το παράδοξο μυστικό της ζωής μου.

— Όλα αυτά τα όποια σάς είπα, τα έχω μάθει από την δίδα ντέ Τερρύ, άπάντησε ο Παύλος, μη έχοντας κανένα λόγο να της κρύψη την άλήθεια.

'Η κόρη της Μαργαρίτας δεν είχε χάσει αυτό το όνομα.

— 'Από την δίδα ντέ Τερρύ; επανέλαβε χαρούμενη. 'Από την φίλη της αγαπημένης μου Παυλίνας Λαμπέρ;

— 'Ακριδώς, Ρενέ. Της μιλήσα για σάς. Το ίδιο πρωί είχε πάρει κι' έκείνη γράμμα της διδος Παυλίνας στο όποιο ή φίλη σας της ανέφερε για την άναχώρησή σας από το Οικοτροφείο και για το βαθύ σκοτάδι που σάς περιέβαλλε από παιδί. 'Εκείνο το γράμμα μ' έφερε σε μεγάλη άπελπισία....

— Γιατί; — Γιατί φοβόμουν ότι θάχανα έτσι τελείως τα ίχνη σας. Κι' εγώ ήθελα τόσο να σας ξαναβρω!... 'Α! πόσο υπέφερα τότε! 'Ο κόσμος μου φαινόταν τελείως έρημος και είχα άποφασίσει να πεθάνω άν σάς έχανα για πάντα!...

— Ένα δάκρυ κύλησε στα μάγουλα του νέου. — Σήμερα, όμως, θέλω να ζήσω, έξηκολούθησε. Σας αναβρήκα και είμαι ο εύτυχέστερος των ανθρώπων. Δεν έχετε οικογένεια, αλλά τί σημαίνει; 'Αν μ' άγαπήσετε κι' έσείς λιγάκι, ή οικογένειά μου θα γίνη και δική σας.

— 'Εχω μητέρα, έτραύλισε ή Ρενέ.

— Πιστεύετε λοιπόν ότι ζή;

— Ναί.

— Τότε θα την αναζητήσω μαζί, θα την βρούμε και άντι ένδς θάχη δυο παιδιά να σφιξη στην άγκαλιά της.

'Η Ρενέ δεν είπε τίποτε. Φαινόταν πολύ συγκινημένη.

Για λίγη ώρα έμειναν και οι δυο σιω-

πώδες από την άναχώρησή της. Τότε ή Ρενέ έκλεισε τα μάτια της και άναγνώρισε τον πατέρα της. Τότε ή Ρενέ έκλεισε τα μάτια της και άναγνώρισε τον πατέρα της.

— 'Ο Ροζέ κάπνισε άρχετήν ώρα μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο. Τού φάνηκε πώς την ώρα έκείνη θάφτηκε μέσα του το πιο ώραίο του όνειρο. Τράβηξε την τελευταία ρουφήξιά του τοιγάρου που κάπνιζε και άναψε το φως της κάμαρας του που ήταν άκόμη σκοτεινή. 'Όχι! Δεν μπορούσε ν' άνεχθί να τον ύποψιάζεται κανείς για μιάν τέτοια πράξη και πρό πάντων ή Μαίρη. 'Ανοίξε ένα συρτάρι, έβγαλε μέσα από ένα ταλιρ πορτοφολί ένα χιλιάρικο που είχε φυλαγμένο και που άποτέλούσε την μοναδική του περιουσία, το έβαλε μέσα σ' ένα φάκελλο μαζί μ' ένα σημείωμα και τράβηξε για το σπίτι της Μαίρης.

Αυτό το «γιατί» βασάνιζε από τηλεπάθεια ίσως, και το μυαλό του Ροζέ.

«Πώς μπόρεσε ή Μαίρη να τον ύποψιασθί ως κλέφτη; Γιατί να φαντάζεται πώς άπ' τός έκλεψε τα χιλια φράγκα; Διαφορετικά δεν θα τον κούταζε με καινο το άυστηρό, έπιτημητικό της βλέμμα, που ήταν πιδ κοφτερό και από το μαχαίρι! 'Η κόρη λοιπόν

πρώτος με τις συχνές έπισκέψεις του νέου, θέλησε να τον εισαγάγη. 'Ο Ροζέ όμως δεν ήτο πρόσορήθηκε την δέσση. Διαβεβαίωνε της νέας, παρέδω-

πληοί. 'Υστερα ή νέα ρώτησε:

— Πρό πόσου καιρού βρίσκομαι εδώ; — 'Από πέντε ήμερών.

— 'Ημουν, λοιπόν, πέντε μέρες άναίσθητη;

— Ναί, αλλά χάρις στον Θεό, ή ήλικία σας και ή σύντομος περιπέλεις του καλού μας γιατρού νίκησαν την άρρώστεια.

— Πού με βρήκατε έτοιμοβάνατη και με παραλάβετε; ρώτησε πάλι ή Ρενέ.

— 'Ο Παύλος τότε της διηγήθηκε το φοβερό δράμα της γεφύρας του Βερνί. 'Η Ρενέ άκουσε με την φρίκη άγγραφισμένη στο ώραίο της πρόσωπο.

— Καταλαβαίνετε τώρα την συγκίνηση μου άμα σάς άνεγνώρισα, κατέληξε ο Παύλος.

— 'Η Θεία Πρόνοια σάς έστειλε, ψιθύρισε ή Ρενέ.

— Ναί, ή Θεία Πρόνοια ήθελε να ξαναβρεθούμε για να μη χωρισουμε για ποτέ! πρόσθεσε με συγκίνηση ο νέος.

Νέα σιωπή έπληροούθησε. Την διέκοψε αυτή την φορά ο Παύλος:

— Σας έκανα από όλίγον μιάν έρώτηση, είπε, και σάς παρακαλώ να μου άπαντήσετε. Οι άνθρωποι που θέλησαν να σάς σκοτώσουν είναι έχθροί σας, έχθροί σας άσπονδοί. Δεν είναι διόλου παράξενο να θελήσουν να επαναλάβουν την άπόπειρά τους άμα μάθουν ότι ζήτε... Γι' απιρέψτε μου, λοιπόν, να τους καταγγείλω στην άστυνομία για να τους πιάση. Μπορώ να ενεργήσω;

— Πριν άποφασίσω γι' αυτό, πρέπει να διευκρινίσω πολλά σκοτεινά σημεία.

— Καταλαβαίνω την έπιφύλαξή σας και θα σάς διαφωτίσω όσο μπορώ. Φύγατε από το Τροάϊ με την κυρία που ήλθε και σάς πήρε από το Οικοτροφείο; — Με την κ. Αιμίλια, Μάλιστα. 'Ηταν σταλμένη από τον προστάτη μου.

— Και πού θα σάς πήγαινε; — Στο Παρίσι.

('Η συνέχεια στο έπόμενο)

σε το γράμμα στην καμαρίερα και έφυγε.

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, ένφ ο Ροζέ έτοιμαζόταν να φύγη από το γραφείο του, παρουσιάσθηκε ακτινοβολώντας ή Μαίρη.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ψυχρά ο Ροζέ.

— 'Ηρθα, είπε κουμπιάζοντας το κορίτσι, να σοῦ έπιστρέψω το ισόποσον....

— Ποῦ ισόποσον;

— Αυτό που μου έστειλες χθές το βράδυ. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί το έκανες. Ξέρεις, ο μπαμπάς είχε κάνει λάθος, και μου άφισε έναν άδειο φάκελλο....

— 'Α έτσι! έκανε πάλι ψυχρά ο Ροζέ.

— Δεν είναι ώρα να πηγαινουμε; Μπορείς να με πιάς ως το σπίτι;

— Δυστυχώς, Μαίρη, ποῦμαι. Με περιμένει ή τοῦ διεσπώντος μου πιά ως το σπίτι....

ΖΩΡΖ ΣΙΜΙ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΩ ΤΥΝΑΙΚΑΣ

ΚΟΥΔΕΝΤΟΥΛΑ

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Ενα από τα μεγαλύτερα καθήκοντα των Έλληνίδων σήμερα είναι να συμμορφώνονται με τις οδηγίες των αρχών σχετικά με όλα τα ζητήματα των μετόπισθεν.

Πολλές γυναίκες, και προπαντός οι άμύρφατες, θεωρούν εξυπνάδα και παλληκαριά, π.χ. να μη πηγαίνουν στα καταφύγια την ώρα του συναγερμού, και να παραμένουν έξω παρακολουθώντας τα αεροπλάνα. Τα περισσότερα θύματα που σημειώθηκαν μέχρις ώρας οφείλονται σ' αυτή την κουταμάρα. Είναι θύματα από θραύσματα οβίδων και γυαλιών. Κι' όμως, απ' αυτά μπορεί κανείς να προφυλαχθεί απόλυτως όταν βρίσκεται στα καταφύγια. Εύτυχως οι διάφορες αεροπορικές επιδρομές που έγιναν ως τώρα μας απέδειξαν πως έχουμε πολύ περισσότερα καταφύγια απ' ό,τι φανταζόμαθα.

Έχουμε επίσης το επιβεδλημένο καθήκον να φροντίζουμε με επιμέλεια να μη φαίνεται καθόλου ο έσωτερικός φωτισμός των σπιτιών μας. Να μη λέτε: «Δεν θα ρεσέσει!» Από το φωτάκι που έχω στην κουζίνα μου θα οδηγηθώ ο έχ' ρεός!»

Σβύστε τα φώτα των σπιτιών σας και κοιτάξετε έξω. Θα δείτε πως διακρίνεται κάθε φως, ακόμα και το φως των τσιγάρων, από μακριά. Φροντίστε λοιπόν να συμμορφωθείτε όλες με τις οδηγίες που μας δίνουν άνθρωποι πεπεισμένοι, που ξέρουν καλύτερα από μας να μας προφυλάσσουν από τον κίνδυνο που απειλεί εμάς τις ίδιες. Προσέξτε και τα κλιμακοστάσια των σπιτιών σας και τα φώτα στις θεράντες. Το καλύτερο είναι να βγάλετε όλοτετα τα φώτα αυτά. Κολλήστε λουρίδες γάρτινες στα τζάκια σας για να αποφυγείτε ενδεχομένους τοαυματισμούς από το σπάσιμο τών τζαμιών. Οι ταινίες αυτές να πιάνουν και στο ξύλο. Φροντίστε να έχετε στεγνή άμμο ή εν ανάγκη γύψο σε δοχεία στο άνω μέρος του σπιτιού σας, γιατί μόνον μ' αυτό θα μπορείτε να σβύσετε τις ενδεχόμενες φωτιές. Έτοιμάστε επίσης ένα κοντάρι 2 μέτρων περίπου μ' ένα πανί στην άκρη για τις ψηλότερες φωτιές.

Θα τελειώσω, επαναλαμβάνοντας ότι σας είπα στην αρχή:

Η παιδαρχία, η αυστηρή συμμόρφωση προς τις οδηγίες των αρχών, είναι, εν καταστάσει πολέμου, ύψιστο καθήκον όχι μόνο του στρατιώτη αλλά και του πολίτη.

ΔΟΡΑ

Χοριτωμένο μοντέρνο δίχρωμο καπελλάκι

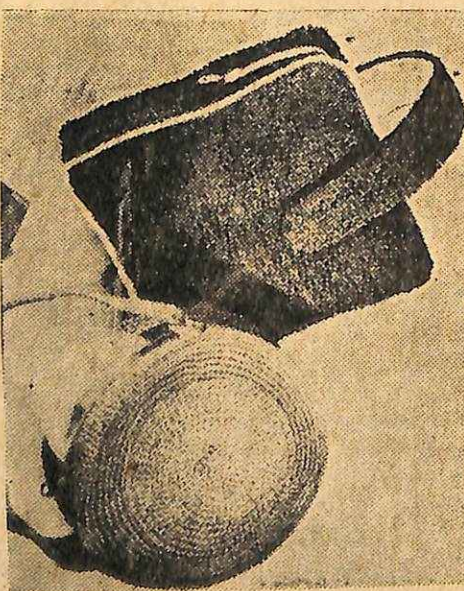
Το σημερινό μοντελάκι είναι άμυγλι παρ' όλη την απλότητά του. Γίνεται από ύφασμα, βελούδο ή φέτε

Το έσωτερικό μέρος έμπρός φοδράζεται με χρώμα ανοιχτότερο από το υπόλοιπον του καπέλλου ή και σε αντίθετο χρωματισμό. Είναι δε αρκετά οικονομικό, κατάλληλο για την δύσκολη εποχή που διερχόμαστε.

Για όσες αγαπούν τ' κροσσε

Να δυο μορφα και οικονομικά σχέδια για τσάντες, που θα ένθουσιάζουν όσες

καταγίνονται με κροσσε. Μέγεθος και χρώμα ανάλογος του γούστου σας και των φορεμάτων με τα οποία θα τα μεταχειρισθίτε.

Χρήσιμες συμβουλές

Κοψίματα

Καταπλάσματα με πατάτα.— Εύνετε μία καθαρισμένη πατάτα, τυλίγετε τον πολύ της μέσα σε γάζα και επιθέτετε την κομπρέσα επάνω στο κάψιμο. Την ανανεώνετε, εάν ο πόνος εξακολουθή.

Καταπλάσματα με τσάι.— Βάζετε επί δέκα λεπτά 6 κουτάλια του καφέ τσάι μέσα σε 6 φλυτζάνια βραστό νερό. Παίρνετε τα φύλλα του τσαγιού, τα βάζετε σε γάζα, τα επιθέτετε επάνω στο κάψιμο και από καιρό σε καιρό, βρέχετε την κομπρέσα με το αφέψημα του τσαγιού.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Παστίτσο με μο-ταδέλα

Σήμερα πρέπει να μάθουμε καινούργια φαγητά, γιατί εκείνα που ξέραμε χρειάζονται πολλά υλικά, είναι διαπληνέ και σήμερα είναι σχεδόν άπραγατοποίητα.

Η συνταγή που σας δίδω σήμερα είναι συνταγή των περιστάσεων.

Παίρνετε την συνηθισμένη ποσότητα μακαρονιών για το παστίτσιο της οικογενείας σας. Τα βράζετε, κι' αφού τα περάσετε από το σουρωτήρι, τους ρίχνετε λίγο κρύο νερό για να μη κολλήσουν. Έπειτα βάζετε μια καλή κουταλιά βούτυρο μέσα στο τηγάνι σας, κι' αφού κάψη λίγο, ρίχνετε τα μακαρόνια σας μέσα για να βουτυρωθούν. Εάν η ποσότης είναι μεγάλη, τα βάζετε σε δυο δόσεις. Εν τώ μεταξύ έχετε έτοιμάσει το ταψί σας με βούτυρο και με λίγη ψίχα ψωμιού για να μη κολλήσουν τα μακαρόνια και να βγαίνουν εύκολα από το ταψί. Ανακατεύετε αρκετό τυρί τριμμένο με τα βουτυρωμένα μακαρόνια σας και τοποθετείτε μια στρώση αρκετά χονδρή από μακαρόνια στο ταψί σας. Εν τώ μεταξύ τηγανίζετε μερικές φέτες μορταδέλα με βούτυρο και τις τοποθετείτε επάνω στα μακαρόνια εις τρόπον ώστε να σκεπάσουν καλά τα μακαρόνια, κι' αφού έτοιμάσετε τα υπόλοιπα μακαρόνια με βούτυρο και τυρί σκεπάζετε την μορταδέλα με την δεύτερα στρώση μακαρονιών.

Σκεπάζετε το όλον με μια πηχτή σάλτσα μπεσαμέλ που, όπως ξέρετε, γίνεται με μια μεγάλη κουταλιά βούτυρο, μια κουταλιά της σούπας αλεύρι και 300 δράμια γάλα. Διαλύετε το αλεύρι μέσα στο γάλα προσέχοντας να μη σβώλισση, και το ρίχνετε με προσοχή μέσα στο ζεστό βούτυρο, ανακατεύοντας διαρκώς ως ότου πήξη ή σάλτσα. Αφού πήξη προσέτετε αρκετό τυρί τριμμένο.

Με την σάλτσα αυτή περιχύνετε την τελευταία στρώση μακαρονιών για να γίνει μια όμοια κρούστα. Πασπαλίζετε το όλον με τυρί τριμμένο και λίγη γαλέτα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τι πρέπει να γνωρίζετε

2ον

Στο προηγούμενο φύλλο σας ανέπτυξα τους λόγους για τους οποίους κάθε γυναίκα που επιθυμεί να έχει μια δροσερή και νεανική επιδερμίδα, πρέπει προ παντός να φροντίσει για την κανονική λειτουργία των διαφόρων συστημάτων του οργανισμού της. Σας έφερα ως παράδειγμα την δυσκοιλιότητα. Δηλαδή όταν τα έντερα κενούνται κανονικά, όλες οι κακές δερματικές εκδηλώσεις εξαφανίζονται και το πρόσωπο αναλαμβάνει λείον και στιλπνό. Και προβάλλει τώρα, για τους πολλούς άγνωστους το εύλογο ερώτημα: «Μα με ποιό τρόπο επί τέλους αυτή η δυσκοιλιότητα επιδρά στην οποιαδήποτε κατάσταση του δέρματος?» Θα σας απαντήσω άμεσα. Όταν ο πεπτικός σωλήν δεν καθαρίζεται κανονικά απομένουν μέσα στα έντερα μετά την χώνευση υπόλοιπα. Των υπολοίπων αυτών γίνεται μερική σήψη, αναπτύσσονται διάφοροι τοξίνες. Οι τοξίνες αυτές απορροφούνται από το αίμα, το οποίο παύει πια να είναι πλούσιο και καθαρό, περιορίζονται φυσικά τότε και της φυσιολογικής ζωτικότητας. Συνεπώς η δυσκοιλιότητα με τις τοξίνες της λιγοστεύει την ζωτικότητα του αίματος και επομένως το δέρμα που λούζεται και τροφοδοτείται απ' αυτό δεν έχει πια καμμία προστατευτική άμυνα. Αν όμως δεν υπήρχε δυσκοιλιότητα και το διατρέφον το δερματικά κύτταρα αίμα ήταν υγιές και ζωτικό, τότε και το δέρμα θα ήτο υγιές, δροσερό και ολοκάθαρο. Να, λοιπόν, όταν πού πρέπει ν' αρχίσετε όταν βλέπετε το παραμικρό στρατατάρισμα του προσώπου σας, όπως είναι τα σπυράκια, τα μυρμηκία, τα εξανθήματα οι έλαφοι λεκέδες, ή χλωμάδα του. Σας επαναλαμβάνω ότι η δυσκοιλιότητα πρέπει να καταπολεμηθεί ευθύς εξ αρχής γιατί χρονιοποιούμενη χρησιμεύει ως ρίζα για την εμφάνιση και άλλων μετέπειτα επιπλοκών (αιμορροϊδων, σκοληκοειδίτιδος, έλκων, ήπατίτιδος κλπ.) που, εκτός της σοβαρότητός των για την γενική υγεία, δίνουν και το τελευταίο κτύπημα στην όμορφη: σας μαρμαζώνουν πρόωρα.

Στο επόμενο ή συνέχεια

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΛΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός
Σόλωνος 40

Άλληλογραφία της Λόρας

★ Τζένιαν Τάντα. Οι υπερβολικές δίαιτες αυτά τα αποτελέσματα έχουν. Όπωςδήποτε περάστε από το ιατρείον μου και θα σας πω πως θα επανορθωθεί το κακόν. Όσον αφορά την υπερχρωμία και την σκληρυνση της επιδερμίδος του μέρους που μου γράφετε, να κάνετε κομπρέσες με νερόκολλα γλιαρές. Κατόπιν δε να του κάνετε μια επίτρηση με την κάτω πιναίδα: Δανολίνη 10 γραμ. Όγκαν σέμπλ 10 » Χλωρύ ντε κάλτσουμ λικίντ 10 » Όξυγονούχον ύδωρ 12 βολύμ 10 » Σούρπ πρεσιπιτέ 3 »

★ Άστασίαν Πρό της πούδρας να χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν: Ροδόκερο φυσικό 200 γραμ. Γλυκερίνη 40 » Βόραξ 40 »

Διά δε το βραδυό καθήκισμα την εξής: Ροδόκερο φυσικό 10 γραμ. Γλυκερίνη 30 » Ω ντε λιορίε σερίξ 105 »

Κρέμες όχι γιατί θα κάνετε χνούδι. Για τις περιφερικές ρυτίδες των ματιών να κάνετε μερικούς κύκλους κάθε βράδυ με λίγο λάδι της βαζελίνης. Επίσης να κάνετε τρεις της εβδομάδος ατμόλουτρα με τίλιο. Να μη χρησιμοποιήτε σαπούνι, παρά μόνον κρόκο αψού δις της εβδομάδος.

★ Ζακυνθινό πούλα, Ένταυθα. Πολύ ευχαρίστως θα σας δεχθώ. Τώρα δέχομαι 10 1)2—1 και 3—5 καθημερινώς.

★ Α. Β. Ένταυθα. Αφού είστε εδώ περάστε να σας εξετάσω προσωπικώς και θα σας κατατοπίσω λεπτομερώς επ' όλων των ζητημάτων. Δέχομαι 10 1)2—1 και 3—5

★ Μικράν άπασιόδοσον. Να πλύνεσθε πρωί και βράδυ με άφθονο και μόλις χλιαρό νερό. Μετά δε μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο με λιγγάπ την κάτω πιναίδα να περνάτε καλά όλο σας το πρόσωπο. Την ίδια λοσιόν να χρησιμοποιήτε και προ της πούδρας.

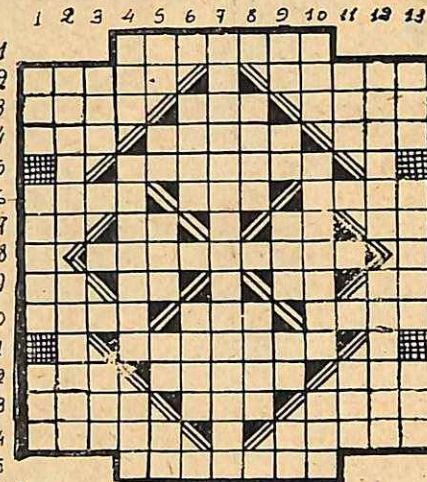
Άλκοόλ λευκό καμφορούχον 30 γραμ. Βάμμα βενζόνης 15 » Ύδωρ κολωνίας 60 » Ύδωρ άπεστερωμένο 60 »

Για να διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Καλύπτω (δημ.), 2) Χαρακτηρίζονται έτσι συνήθως τα πρόβατα. — Γινωμένα. 3) Το λέμε στα μωρά. — Στρατιωτικόν παράγγελμα. — Γάλλος συγγραφέας. 4) Τοπικόν επίσημα. — Άρχαίος ποιητής (αίτ.). — Άρχαία θεά. 5) Την έχουν οι χονδροί. 6) Έρωτηματικόν. — Άρχαία θεά. — Πρωτεύουσα νομού της Ελλάδος. 7) Ο όποιος—

Νότα. — Άραβικόν άρθρον. — Άρθρον (πληθυντικός). 3) Είς των διασημών ιατρών της αρχαιότητος. — 9) Άρνησις (άρχ.). — Τα κάνουν τα πουλιά. — Υποθετικόν. — Πρόθεσις 10) Συγκοινωνιακός οργανισμός. — Νόμισμα των αρχαίων. — Άγια. 11) Πολύ γλυκά. 12) Είναι ένδειξις ευγενείας (στα γαλλικά δνόματα). — Άκατοίκητα, εγκαταλειμμένα. — Τραγούδι. 13) Όμηρικος ήρωας. — Είς τά. — Μήτηρ του Έρμου. 14) Το τρώει τα ζώα. — Μέρος της οικίας (αίτιατ.). 15) Άρχαίος ποιητής. ο όποιος έγδάρη ζωντανός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Γάλλος συγγραφέας. — Ψυχικός ή σωματικός είναι πάντοτε κακός. — Μάρκα αυτοκινήτου. 2) Μυθικόν πρόσωπον. — Αυτοκράτειρα του Βυζαντίου. 3) Τοπικόν επίσημα. — Υποθετικόν. 4) Χειμερινόν σόρ. — Υψηλή θέσις (μεταφορ.). — Ιστορικός ποταμός της Γαλλίας. 5) Το 21) διαφορετικά. — Χλόη. — Προσέλησις. — Σύνδεσμος ανιθετικός. — Ιδικά σου. 6) Έχει και τέλος. — Ειδικόν αλφάβητον. 7) Επώνυμον αυτοκράτορος του Βυζαντίου. 8) Πρόθεσις. — Ζωικόν ύγρον. 9) Υπάρχω. — Ο άγιος (δημοτική). — Μυθική χώρα. — Η

Σαπούνι να μη χρησιμοποιήτε, ούτε να τα σπάζετε. Να τα καυτηριάξετε όμως τα σπυράκια ιδιαίτέρως το καλένα μ' άσπρο καθαρό οινόπνευμα τρις της ημέρας. Καλή ύστα να κάνετε ημέραν παρ' ή μέραν και από μίαν ένδειν ένδομικώς Αντισταφύλλο Η ασπέρ Αθηνών. Θα κάνετε εν όλω 24 ένδείσεις. Μετά διήμερον θεραπεύαν εξα να γράφτε μου. Για τ' άλλο ζήτημα πολλά επιτυχάνον-

επιζώσα ψυχή μετά θάνατον παρ' αρχαίους Αιγυπτίους — Μελλοντικόν 10) Χρονική μονάδα. — Μέρος της οικίας (πληθυντ.). — Άποκρουστικόν τρωατικόν. 11) Όχι άνισον. — Ποταμός της Έλβετίας. 12) Ιστορική τοποθεσία πλησίον της Άρετης. — Γάλλος ποιητής. 13) Άνεπιθύμητος ευχή. — Ιδρυτής ήταν ο Αϊανός. — Υποθετικόν.

Άποστολεις: Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΚΙΚΙΤΣΑ ΔΡΟΣΟΥ

Λύσεις προηγούμενων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

2) Φανταστικός. 4) Το — Τέλος. 4) Έντασις. 5) Κέλται. — Κέρας. 6) Άήρ. 7) Σάλι. — Γόης. 8) Ρίς. 9) Άδρός. — Άπορία. 10) Σοδαρός. 11) Ρό. — Οι. 12) Σιδηρουργός. ΚΑΘΕΤΩΣ

2) Φολέγανδρος. 3) Νά. — Ίς. 4) Έταίρος. 5) Πηνά. — Ισότης. 6) Τίς. 7) Όστά. — Άλδη. 8) Γάρ. 9) Σινικός. — Πούρα. 10) Σέργιος. 11) Πό. — Όν. 12) Στρατηγικός. ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΒΛΑΑ Έφ' όσον οι τοίχοι έχουν τον ίδιο όγκο, έχουν και τον ίδιο αριθμό τούβλων.

ταί αλλά με ρωτάτε στο άλλο γράμμα σας γιατί ο περιορισμός του χώρου δεν μου επιτρέπει ν' απαντώ σε πολλές ερωτήσεις.

ΔΙΑΔΩΣΙΣ

ο δερματολόγος ιατρός μας κ. Γ. ΛΑΛΑΣ θα δέχεται το λοιπό εις το ιατρείον του από τας 10—1 και από τας 3—5 μ.μ.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ
ΣΑΣ ΜΕ
«ΚΟΛΥΝΟΣ»

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΝΤΙΣΤΑΘΗ

Τίποτε άλλο δέν μπορεί νά καταστήσει τὸ χαμόγελο σαγηνευτικό, παρὰ μόνον τὰ λευκά δροσερά καὶ ἀπαστράπτοντα δόντια - Στὸ χέρι σας εἶναι ν' ἀποκτήσετε καὶ σεῖς τέτοιο χαμόγελο - Φθάνει νά μεταχειρίζεσθε καθημερινῶς τὸ ἐπιλεγόμενον σύστημα «ΚΟΛΥΝΟΣ - ΞΗΡΑ ΨΥΚΤΡΑ» - Το-

ποθετήσατε ἓν ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψύκτρας καὶ καθαρίσατε τὸ στόμα σας. Ὡς διὰ μαγείας θ' ἀποκτήσετε λευκά ὡραῖα δόντια καὶ σαγηνευτικό χαμόγελο - Χρησιμοποιήσατε ἀπὸ σήμερον τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ» θὰ μείνετε ἐνθουσιασμένοι. —

ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ἔχουμε τὴν τιμὴ νὰ πληροφορήσουμε τὴν ἀξιότιμον πελατεία μας ὅτι στὸ οἶκμά μας ὑπάρχει τὸ τελειότερο καὶ ἀσφαλέστερο καταφύγιο τῶν Ἀθηνῶν καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἐργασίες μας ἐξακολουθοῦν μὲ κάθε ἀντοχή καὶ ἀσφάλεια.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Μπο ΚΕΤΤΥ

Ἑρμοῦ 42. — Τηλέφω. 22-088

Κακοκαιρία -
βλαβερμένο δερμα -
NIVEA

3 Πράγματα-μία ἔννοια.

Τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς NIVEA εἶναι, ὅτι ἡ κρέμα αὐτὴ τοῖς φέρει τὸ δερμα καὶ τὸ καθιστᾷ ἀνθεκτικόν, ὥστε ὁ ἀέρας καὶ ἡ κακοκαιρία νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸ βλάψουν.
Τὸ μικρὸν δοχ. 9. τὸ μεσαῖον δοχ. 17. καὶ τὸ μεγάλον δοχ. 25.